În curând, KILLSHOT, un film care... ucide!

ELMORE LEONARD

UN GLONȚ UN MORT

CRIMĂ CU SÂNGE RECE

nemira

ELMORE LEONARD

UN GLONȚ, UN MORT

Traducere din limba engleză
Mihai Dan Pavelescu

Elmore Leonard ***KILLSHOT*** 1989

Editura Nemira, 2006

1

Mierla-neagră îşi spuse că bea prea mult fiindcă locuia în hotelul ăsta şi Silver Dollar se găsea atât de aproape, imediat cum coborai. Încearcă şi tu să treci pe lângă el. Încearcă şi tu să vii pe Spadina Avenue, să vezi nenorocita de firmă Silver Dollar, cu sute de becuri luminoase izbindu-te-n ochi şi să nu fi atras de ea. Să nu bei câteva păhărele înainte de a sui în camera asta cu tavanul care seamănă cu o hartă rutieră, într-atât e de crăpat. Sau poate că bea prea mult din cauză că cei din Silver Dollar vorbeau tot timpul despre „Gaiţele Albastre”. Pe el îl durea taman în cur de „Gaiţele Albastre”. El socotea că era momentul să plece de-aici, să părăsească pentru totdeauna Toronto şi Hotelul Waverley şi atunci n-ar mai fi băut atât de mult şi nu i-ar mai fi fost rău dimineţile. Să urmeze una dintre crăpăturile alea din tavan.

Telefonul sună. Îl ascultă ţârâind de câteva ori înainte să ridice receptorul şi-şi dori să fie un semn. Îi plăceau semnele.

— Da? rosti Mierla-neagră şi un glas pe care-l recunoscu îl întrebă dacă nu dorea să meargă la Detroit.

Să se întâlnească vineri dimineaţă cu un bărbat, într-un hotel. I-ar fi luat poate două minute.

În clipa în care glasul de la telefon zise „De-troit”, Mierla-neagră se gândi la bunică-sa, care locuia în apropiere şi începu să se vadă pe el şi pe fraţii lui alături de ea, când erau puşti şi gândi: „Asta poate fi un semn.”

Glasul de la telefon spuse:

— Ce zici, Şefu’?

— Cât?

— Fiindcă-i afară din oraş, merg până la cinşpe.

Mierla-neagră rămase în pat şi privi tavanul cu crăpături ce alcătuiau şosele şi râuri. Petele erau

lacuri mari.

— Nu te-aud, Şefu'.

— Mă gândesc că-i puţin.

— Bine, zi o cifră.

— Mi-ar plăcea douăzeci de mii.

— Eşti beat. Te sun mai târziu.

— Mă gândesc că bărbatul ăla care stă într-un hotel e de-aici, nu?

— Ce contează de unde-i?

— Vrei să zici că nu contează pentru *mine.* Cred că-i cineva pe care nu vrei să-l priveşti în faţă.

Glasul de la telefon zise:

— Auzi, Şefu'? Du-te-n pula mea. O să găsesc pe altcineva.

Individul era un jeg, dacă vorbea aşa. Nu era nimic. Mierla-neagră ştia ce credeau despre el individul şi oamenii lui. Un metis dur venit din Montreal, poate niţel sonat, căruia îi dădeau treburile naşpa. Dacă le acceptai, acceptai şi felul cum vorbeau cu tine. Le vorbeai în acelaşi fel dac-o puteai face, dacă ei aveau nevoie de tine. Nu era vorba de taclale, ci de afaceri.

— Nu ai pe altcineva, spuse el. Mă suni atunci când oamenii tăi nu vor s-o facă. Mă gândesc că asta-mi spune cine-i tipul din hotel – mă-ntreb dacă nu-i bătrânul înaintea căruia staţi la coadă ca să-i sărutaţi mâna. Unul care-i depăşit de vremuri şi căruia nu-i place cum acţionaţi voi.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, după care glasul rosti:

— Las-o baltă. N-am purtat niciodată conversaţia asta.

Vezi? Era într-adevăr un jeg. Mierla-neagră spuse:

— Eu nu i-am sărutat niciodată mâna şi nici altă parte a corpului. Ce-mi pasă?

— Deci, o iei sau nu?

— Mă gândesc, zise Mierla-neagră privind tavanul, că ai un Cadillac, ăla albastru. (Avea aceeaşi culoare, albastru-deschis, ca şi căsuţa

bunicii de pe insula Walpole.) Cât de vechi este – un an?

— Cam aşa.

Prin urmare era vechi de doi, poate chiar de trei ani. Nu conta, arăta bine şi avea culoarea corectă.

— Bine, dă-mi maşina aia şi batem palma.

— Plus cei douăzeci?

— Păstrează-i. Doar maşina.

Individul avea să le spună oamenilor lui: „Vedeţi? E soni. Puteţi face troc cu el, să-i daţi mărgele sau un ceas cu Mickey Mouse.” în telefon, rosti însă:

— Dacă asta vrei, Şefu’.

Glasul îi spuse numele hotelului din Detroit şi numărul camerei, un apartament la etajul 64 şi-i spuse că trebuia s-o facă poimâine, vineri, în jurul orei 9.30 dimineaţa, plus-minus câteva minute. Bătrânul avea să se îmbrace ori să citească ziarele de sport; venise în oraş pentru meci, „Gaiţele” contra „Tigrilor”. Intra şi ieşea.

— Ştiu cum să ies. Cum intru?

— Are cu el o fată cu care se-ntâlneşte când e acolo. S-a aranjat cu ea să-ţi deschidă.

— Mda? Cu ea ce fac?

— Ce-ţi permit obiceiurile tale, Şefu’, zise glasul de la telefon. Acum suna încrezător în sine. Altceva ce să-ţi spun?

Mierla-neagră închise telefonul şi privi din nou tavanul, alegând o crăpătură care putea să fie râul Detroit printre pete pentru care miji ochii ca să le vadă ca fiind Marile Lacuri, Ontario, Erie, Lacul Huron…

Se numea Armand Degas şi se născuse în Montreal. Mama lui era indiancă Ojibway, iar pe tatăl franco-canadian nu şi-l reamintea. Ambii muriseră. Până cu opt ani în urmă locuise şi lucrase cu cei doi fraţi ai săi. Mezinul murise şi fratele cel mai mare era închis pe viaţă. Armand Degas avea cincizeci de ani. Trăise aproape toată viaţa în Toronto, dar nu ştia dacă ar fi trebuit să

stea aici. Putea să coboare în Silver Dollar şi după un timp se simţea destul de bine. Prin local îşi făceau veacul câţiva indieni Ojibway. Poate că aducea cu unul dintre ei, având trup masiv şi păr negru şi des, pe care-l pieptăna peste cap şi-l dădea cu mult fixativ. Mai stătea de vorbă cu ei, însă îşi dădea seama că se temeau de el. În plus veneau şi mulţi jegoşi punkişti, nebuni care-şi vopseau părul în roz şi verde; nu-i plăcea cum îl strigau „Mierlă-neagră", felul în care o spuneau. În majoritatea timpului, italienii îi spuneau Şefu'. Ei îi puteau spune oricum doreau, broscării înţepaţi, îmbrăcaţi în haine scumpe şi vorbind mai mult cu mâinile. Chiar dacă ziceau că-l puteau accepta în lumea lor, devenind unul dintre ei, Armand nu le-ar fi aparţinut niciodată. Când sunase telefonul, tocmai încerca să înţeleagă de ce bea atât de mult. Acum, când începu să-şi închipuie o fată în camera de hotel din Detroit, se gândi că bea fiindcă avea nevoie să bea.

Fata avea să fie foarte tânără şi foarte drăguţă, genul pe care ei îl căutau pentru bătrân. Avea să fie speriată.

Chiar dacă ei îi spuseseră „Deschizi uşa, asta-i tot ce trebuie să faci" şi-i dăduseră nişte bani, fata avea să fie speriată de moarte. Armand se întrebă dacă bătrânul avea să observe. În meseria lui nu apucai să îmbătrâneşti, dacă nu remarcai unele semne. Se întrebă dacă ar fi trebuit să îmbrace costumul ca să intre în hotelul acela. Haina îl strângea când o încheia. Avea să meargă la Detroit în Cadillac… şi începu să se gândească la bunica, încercând să-şi imagineze cum arăta acum, mai în vârstă decât bătrânul pe care avea să-l viziteze. Îi spuneau Papa; era un tip care-şi impusese voinţa mult timp, dar acum se terminase. Mierla-neagră se văzu şofând spre căsuţa albastră în Cadillacul de aceeaşi culoare şi-şi văzu bunica ieşind… Apoi văzu din nou o fată speriată de moarte într-o cameră de hotel.

Când deschise uşa, fata nu păru deloc speriată. Avea cel mult optsprezece ani, purta halat de baie şi avea păr blond şi lung până la umeri, semănând cu o fetiţă. Atât doar că expresia feţei ei nu era de fetiţă. Îl privi de sus până jos, apoi se îndepărtă şi intră în dormitor, când el pătrunse în apartament şi văzu măsuţa cu rotile de la room-service şi ceea ce mai rămăsese din micul dejun. Uşa dormitorului era deschisă. Auzi vocea fetei rostind ceva; fata aceea drăguţă, deloc genul la care se aşteptase. Mierla-neagră privi către dormitor, dar nu zări pe nici unul dintre ei. Trecu pe lângă măsuţa de la room-service şi se apropie de ferestrele uriaşe ale încăperii, dincolo de care se vedea cerul mohorât. De aici privea Canada de la două sute de metri înălţime: Windsor, Ontario, dincolo de râu, Toronto la patru sute de kilometri mai departe. Nu drept înainte, ci mai spre est, acolo unde râul Detroit se vărsa în Lacul St. Clair. Dacă o ţii întruna, ajungi la Insula Walpole. Mijind ochii, privi în direcţia aceea. Auzi un zgomot înapoia lui şi se întoarse.

Cu capul plecat, arătându-şi cărarea din părul alb pieptănat cu frezǎ, bătrânul căruia ei îi ziceau Papa îşi umplea o ceaşcă de cafea. Stătea lângă măsuţa de la room-service cu un prosop de baie înfăşurat în jurul taliei, alb pe fundalul pielii lui arămii şi ridicat aproape până la piept; bărbatul acesta care se îmbrăca întotdeauna stilat, cu ac de aur prins la gulerul cămăşii şi care era întotdeauna bronzat. Ia uite însă ce fragil era, de parcă fusese uscat şi conservat la soare. O pasăre ar fi putut sta cocoţată cu gheruţele pe umerii lui, ciugulindu-l de claviculă.

Auzi duşul pornind dinăuntrul dormitorului, dincolo de uşa deschisă. Fata îi acorda intimitate.

— Papa?

Bătrânul ridică privirea. Păru surprins şi apoi se încruntă cu ferestrele reflectându-i-se în ochi, la fel

cum arătase atunci când comisia guvernamentală pentru investigarea organizaţiilor criminale din Canada îl întrebase ce surse de venit avea şi el răspunsese că făcea afaceri cu *pepperoni* pe care-i vindea în localurile care preparau pizza.

Vorbi cu accentul lui apăsat şi cu o notă de speranţă:

— Ai ceva pentru mine?

— De la ginerele tău.

Speranţa bătrânului îl părăsi şi rosti cu glas obosit:

— Of, Hristoase.

Se uită în jos, spre măsuţa de la room-service, dar părea să fi uitat ce dorea. O privi câteva momente înainte de a ridica ochii.

— I-am spus fiică-mii: „Nu te mărita cu tipu' ăla, e un jeg." Nu m-a ascultat. Îl mai las şase luni, după care o să mai fie o înmormântare.

— Dacă vrei să-l aranjez mai repede, zise Mierla-neagră, spune-mi. Îl văzu pe bătrân fixându-l cu privirea, încruntându-se din nou şi continuă: Nu ştii cine sunt?

— Nu te pot vedea, spuse bătrânul şi ocoli masa, ţinând cu o mână prosopul şi atingând marginea măsuţei cu degetele celeilalte mâini. Părea micuţ de tot, cu oasele proeminente şi ochii obosiţi şi umezi când îi ridică. Da, bineînţeles, rosti el şi păru că strânge din umeri pe măsură ce se apropie mai mult de fereastră.

Mierla-neagră îl urmări pe bătrân privind cum începea Ontario şi după aceea dincolo de oraş, peste ţinutul care se întindea pustiu până se unea cu cerul.

— Papa, ştii Insula Walpole? Mierla-neagră arătă în aval. E într-acolo, dincolo de lac, de partea canadiană a canalului. Vapoarele mari trec pe-acolo, suie pe râul St. Clair până la Lacul Huron, apoi prin Lacul Superior, merg la locurile din partea aia şi se-ntorc până vine gheaţa. Insula

Walpole este o rezervaţie indiană unde trăieşte bunică-mea.

Bătrânul nu se grăbi să-l privească, ci o făcu agale; n-avea să mai plece nicăieri şi îşi prelungea ultimele clipe.

— Este indiancă Ojibway, la fel ca mine. Şi mai ştii o chestie? Este vrăciţă şi şaman. Odată a fost cât pe-aici să mă transforme într-o bufniţă, da' i-am zis: „Nu vreau să fiu bufniţă, vreau să fiu o mierlă neagră" şi-aşa m-am ales cu porecla asta. Mi-au pus-o fraţii mei, când eram copii şi mergeam acolo-n vacanţă.

Bătrânul privea din nou pe fereastră şi părea cu gândurile în altă parte.

— Ne mai ţii minte pe noi, fraţii Degas? Unu' a murit pe când lucra pentru tine, l-a-mpuşcat poliţia. Altu-i în Kingston, închis pe viaţă pentru tine. Papa, m-asculţi? Iar eu sunt aici.

— Poate ea să facă asta, întrebă bătrânul, să te transforme într-o bufniţă?

— Poate, dacă vrea s-o facă. Fii atent, în vara aia când eram copii şi ne-am dus acolo am avut o puşcă de douăzeci şi doi c-o singură ţeavă şi-am intrat în mlaştină ca să vânăm şobolani-de-apă. Da' n-am văzut nici măcar unu', aşa că pe drumul de-ntoarcere spre casă am tras în câini – ştii? – în pisici şi-n păsări. Toţi de pe-acolo ne-au privit chiorâş, da' unu' n-a suflat o vorbă. Ştii de ce? Se temeau să nu le facă bunică-mea ceva.

Bătrânul asculta.

— Să-i transforme în ceva ce nu voiau, încuviinţă el. Cum face asta?

— Are o tobă-n care bate şi cântă în graiul Ojibway, aşa că nu-nţeleg ce zice, spuse Mierla-neagră. Fii atent, închipuie-ţi o zi în care nu vezi nici măcar o crenguţă clintindu-se-n copaci. Ea bate-n tobă şi cântă şi-un fuior de vânticel se strecoară pe sub uşă şi-aţâţă focu' din vatră. Dacă vrea, poate să-ţi dea foc la casă. Sau dacă-i faci ceva şi se supără, poate face o pasăre să se

găinăţeze pe maşina ta. Asta-i iese cel mai bine cu pescăruşii. Un pescăruş zboară pe sus, ea bate-n tobă şi-i arată maşina. Aia! Pescăruşul se găinăţează pe capotă, pe parbriz… Poate să pună un stol întreg să se răhăţească pe toată maşina. Mă duc s-o vizitez. Merg cu maşina pân-acolo şi dup-aia iau feribotul din Algonac, e aproape un kilometru peste râul St. Clair din partea americană până la insula Walpole.

Bătrânul încuviinţă încetişor, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, după care vorbi:

— Mi-ar putea fi de folos o asemenea femeie. I-aş cere să mă transforme într-o gaiţă albastră. Surâse, arătându-şi dinţii perfecţi. Nenorocitele alea de „Gaiţe” o s-o pună anu’ ăsta, o s-ajungă până-n finală. Dacă vrei, punem pariu cinci la trei. Nici nu-mi pasă cu cine joacă. Ne ducem diseară să le vedem cum le bat pe „Tigri”. Bătrânul se opri. Se întoarse şi-şi ridică spre el ochii obosiţi. Nu, o să mă duc înăuntru, să-mi pun halatul… Se opri iarăşi. Ba nu, cred că mi-ar plăcea să fiu îmbrăcat. Ai ceva împotrivă?

— Cum doreşti.

Bătrânul porni către dormitor, rostind:

— Futu-l în noroc de ginere, niciodată nu mi-a plăcut de el.

Mierla-neagră îi lăsă timp. Se apropie de măsuţa de la room-service şi-şi turnă o ceaşcă de cafea. Abia mai era călduţă. Mâncă un croasant şi două felii de şuncă rece, despre care bănuia că le comandase fata, dar nu le mâncase. Ce-i păsa, doar nu plătea ea. Muşcase doar o dată din fiecare jumătate de felie de pâine prăjită. Auzea duşul curgând. Pe masă era o sticlă de Coca-Cola şi un pahar pe jumătate plin pe care ea îl lăsase, irosindu-l, fără să se sinchisească.

Era cald aici şi el se simţea inconfortabil în costumul de lână neagră la două rânduri, pe care-l purta cu cămaşă albă şi cravată verde-albastră cu peştişori verzi. Browningul 380 automat, vârât la

brâu, în spate, îl împungea în şira spinării. Fu uşurat când îl scoase de-acolo. Mierla-neagră trase opritorul închizătorului ca să bage un glonţ în încărcător. Pistolul era pregătit şi el se credea de asemenea pregătit. Acum însă îşi simţea talia largă şi trebui să-şi aranjeze pantalonii, să-şi bage bine cămaşa înăuntru, să-şi îndrepte cravata şi să-şi încheie haina înainte de a intra în dormitor. Trebuia să fie prezentabil. Era ceva ce făcea pentru sine; nimeni altul nu s-ar fi gândit la felul în care arăta, n-ar fi observat că întregul costum îi rămăsese mic şi trebuia călcat. Bătrânului nu i-ar fi păsat.

Bătrânul nici măcar nu l-ar fi văzut. Se întinsese pe patul nefăcut, purtând o cămaşă albă scrobită şi pantaloni de un cafeniu-roşcat, pantofi şi şosete maro, cu mâinile încrucişate pe piept şi ochii închişi.

Duşul curgea în baie şi uşa era întredeschisă câţiva centimetri.

Mierla-neagră ridică cearşaful peste trupul bătrânului, complet, acoperindu-i faţa. Apoi privi conturul feţei şi văzu cearşaful mişcându-se, când bătrânul inspiră, ţesătura albă lipindu-i-se de gură. Mierla-neagră puse ţeava Browningului în locul acela şi-l împuşcă. Trase o singură dată. Sunetul umplu încăperea şi poate că se auzi de cealaltă parte a peretelui, în altă cameră, sau poate că nu. Fusese scurt; dacă cineva îl auzise şi întrebase „Ce-a fost asta?” şi se oprise să asculte, nu mai auzi nimic după.

Doar duşul curgând în baie.

Când trase într-o parte perdeaua duşului, fata cu păr blond şi lung, mai închis la culoare acum, cu faţa şi corpul strălucind ude, îl privi şi întrebă:

— Ai terminat?

Mierla-neagră spuse:

— Nu încă.

Ridică pistolul şi privi expresia ei schimbându-se în cele din urmă.

Ultima dată fusese pe insula Walpole cu nouă ani în urmă, împreună cu fraţii lui. Terminaseră o treabă pentru italieni în Sarnia şi trecuseră prin Wallaceburg şi peste pod. În felul acela nu fusese ca şi cum ar fi ajuns pe o insulă.

De data asta venea din Algonac, Michigan, din partea americană. Coborî podeţul metalic care unea feribotul pentru nouă vehicule cu docul şi opri Cadillacul pentru a le povesti vameşilor că trăise aici când era mic. Merse pe drumul spre sud în lungul şenalului pentru nave, unde el şi fraţii lui obişnuiau să arunce pietre în cargoboturi. În şenal, transportoarele de minereuri care lunecau silenţios şi parcă interminabil păruseră foarte apropiate. Asta fusese pe vremea când mama lor îi trimitea vara din Toronto. Odată înotaseră prin şenalul către insula Harsens din partea americană, vreo patru-cinci sute de metri, iar fratele care acum se afla în Kingston pe viaţă fusese cât pe-aci să se înece.

După aceea el şi fraţii lui nu mai veniseră aici până nu ajunseseră bărbaţi în toată firea; trecuseră în vizită fiindcă fuseseră în apropiere, de data aceea în Sarnia şi rămăseseră pentru a revopsi căsuţa albastră şi a repara găurile din acoperiş. Căsuţa era jilavă şi mirosea urât; forfotea de şoareci pe care fraţii Degas îi prinseseră cu capcane lipicioase cumpărate de la A&P din Algonac. Capcanele prindeau lăbuţele şoarecilor într-o substanţă lipicioasă, ba uneori le încleia chiar şi boturile. Fraţii scoteau cursele afară, cu şoarecii încă vii şi-i împuşcau cu pistoalele lor de calibru mare. „Bum!” şi şoarecele dispărea, iar fraţii Degas se uitau unul la altul şi rânjeau, de parcă ar fi fost iarăşi puşti şi ar fi tras în câini şi pisici. Bunica, care părea îmbătrânită, îi privise, dar nu spusese mare lucru şi nici nu făcuse vreun descântec.

Acum căsuţa i se păru şi mai afundată printre copaci, cu vopseaua albastră decolorată şi jupuită, cu obloanele din placaj coborâte peste ferestre şi curtea năpădită de buruieni.

Vânzătoarea din magazinul Island Variety, de peste drum de docul feriboturilor, spusese că bunica era în cimitir, fusese îngropată iarna trecută. Femeia mai zisese că administraţia pentru indieni nu ştia ce să facă cu casa sau cu mobila, cu lucrurile bunicii. Armand Degas îi spusese că se va ocupa el de toate şi plecase, nedorind să stea de vorbă cu femeia aceea în hărmălaia copiilor de la consolele de jocuri video Breakout şi Zaxxon. În plus mai erau şi alţi oameni de faţă. Nişte vânători de raţe cumpărau batoane de ciocolată şi chipsuri de cartofi şi discutau gălăgios între ei. Automobilele lor cu plăcuţe de înmatriculare din Michigan erau parcate afară, unde călăuzele de pe Walpole aşteptau fumând. Se opriseră din vorbit când Armand trecuse pe lângă ele, intrând în magazin. Ştiau cine era.

În scurt timp vânătorii de raţe în salopete de camuflaj şi cizme de cauciuc în două nuanţe, care continuau să vorbească zgomotos, ieşiră pe uşă şi Armand zări mai în spatele magazinului un tip pe care-l recunoscu.

Lionel-nu-ştiu-cum. Venea dinspre vitrina frigorifică cu două cutii de Pepsi. Da, el era, Lionel cu şchiopătatul lui. Era puşti când fraţii Degas veniseră aici şi ei fiind tot nişte pici pe atunci. Îl bătuseră la prima lor întâlnire; Lionel venise după ei cu un şarpe viu şi se împrieteniseră. Apoi, după nouă ani, îl văzuseră în barul de la Sans Souci pe insula Harsens, unde se duceau indienii ca să se-mbete şi se folosea de o cârjă ca să umble. Băuseră împreună nişte beri şi el le povestise cum căzuse de pe o clădire, „în gaură”, cum zisese şi-şi rupsese rău picioarele. Pe atunci era montator de structuri metalice în construcţii. Lionel Adam, aşa-l chema. Continua să

şchiopăteze, târându-şi un picior, însă nu mai avea cârja – ducea cutiile de Pepsi unui bărbat rezemat de tejgheaua de artizanate, unde se vindeau obiecte lucrate de indieni.

Bărbatul acela era mai înalt decât Lionel, poate şi mai tânăr, cu păr deschis la culoare. Nu era indian. Era subţirel, dar părea puternic. Când Lionel îi întinse o cutie de Pepsi, se îndreptă, îndepărtându-se de tejghea şi Armand văzu că pe spatele jachetei lui albastre scria cu litere albe CONSTRUCŢII-MONTAJ, iar dedesubt, cu litere mai mici, NOI CONSTRUIM AMERICA. Era totuşi un constructor, probabil un amic vechi de-al lui Lionel.

Armand se duse la vitrina frigorifică şi-şi luă o cutie de Pepsi. O deschise şi se apropie uşor de Lionel şi de constructor, privind un poster care anunţa BINGO DISEARĂ la Sports Center. VIZITAŢI CANTINA, PENTRU ORICE BĂUTURI RĂCORITOARE! Lionel nu păru să-l observe. Discutau despre vânătoarea de căprioare.

Părea straniu să-l audă pe constructor spunându-i indianului că-n mod sigur avea să-i facă rost de un cerb pe care să-l atârne de stâlpul lui pentru carne. Mai spunea că îşi cumpărase un bulgăre de sare ca să-l pună în pădure. Lionel zicea că ar fi trebuit să meargă la saună şi să nu mănânce carne timp de o săptămână. O căprioară te putea adulmeca dacă mâncaseşi un hamburger şi ştia dacă fusese cu muştar sau cu ketchup. Constructorul spuse că ai nevoie de timp ca să descifrezi căprioara, să-nveţi să gândeşti ca ea şi că de-abia atunci ai mai multe şanse.

— Să te gândeşti că eşti un cerb, zise Lionel, c-o puşcă mare.

— Calibrul şaisprezece milimetri, spuse constructorul.

— Dacă vezi o căprioară cu coada-n sus, fluturând-o spre tine, zise Lionel, n-o să ştii dacă s-o împuşti sau s-o iei la rangă.

— Sau amândouă şi dup-aia s-o mănânci, spuse constructorul. Îmi umplu congelatorul în fiecare noiembrie şi până-n mai s-a golit.

Porniră către uşă, cu Lionel spunându-i constructorului că se puteau vedea pe mâine după-amiază, pe la 16. Armand se apropie de partea din faţă a magazinului, ţinând cutia de Pepsi. Prin fereastră îi văzu lângă o camionetă Dodge cafeniu-roşcată. Când constructorul dădu cu spatele, întoarse şi porni spre docul feriboturilor, Armand văzu în camionetă o ladă cu scule şi plăcuţe de înmatriculare din Michigan. Îl aşteptă pe Lionel să se întoarcă în magazin, dar îl zări plecând, şchiopătând pe lângă fereastră. Armand fu nevoit să meargă după el.

— Hei, unde ţi-e cârja?

Lionel se opri şi se-ntoarse pe jumătate ca să privească îndărăt, stând lângă Cadillacul albastru al lui Armand.

— M-am gândit că s-ar putea să fii tu, rosti el şi glasul lui sună altfel decât atunci când vorbise cu constructorul, parcă oarecum lipsit de viaţă. Te duci la administraţia indienilor?

— De ce?

— Pentru bunică-ta. Am încercat să găsim pe cineva, vreo rudă, ca să vedem ce facem cu casa ei.

— Nu ştiu, răspunse Armand. Mă gândeam că aş putea s-o repar.

Privi către copacii înşiruiţi în lungul drumului, apoi spre extremitatea insulei Russell, unde şenalul pentru cargoboturi se unea cu râul St. Clair. Pe cerul după-amiezii, pescăruşii se zăreau ca nişte puncte. Lionel îi spunea că putea să vândă casa şi în starea în care se găsea acum. De ce să mai bage bani în ea?

— Nu, vorbesc serios că vreau s-o repar şi să locuiesc în ea, zise Armand întorcându-se într-atât încât să privească în jos pe drumul de lângă râu. Nu se vedea nici o casă, doar copaci care-şi

schimbau culorile. Insula era acoperită numai de păduri, mlaştini şi câteva loturi cu porumb. Nu se putea imagina stând aici mai mult de câteva săptămâni. Cu toate acestea ar fi dorit ca Lionel să spună: „Sigur că da, este o idee bună să locuieşti aici, să devii parte din ea.”

Lionel spuse însă:

— Şi ce ai face? Vreau să zic că tu eşti un tip obişnuit să trăiască la oraş. În casa aia nu există decât o sobă cu lemne.

Privirea lui Armand reveni la Lionel în cămaşă de lână şi blugi, cu cizme din cauciuc pentru vânătoare, pe jumătate întors, de parcă ar fi vrut ca discuţia să se termine şi el să poată pleca.

— Tu cu ce te ocupi – eşti călăuză pentru barosanii ăia, vânători de raţe care vin din State? Aş putea face şi eu asta, să fiu călăuză, zise Armand. Ştiu să trag cu arma. Iarna pun capcane pentru bizami.

Dorea ca Lionel să spună: „Sigur că da, de ce nu?”

— Noi o facem primăvara, rosti Lionel, atunci incendiem mlaştina. E mizerie acolo şi te murdăreşti din cap până-n picioare. Porţi un costum elegant… Nu ţi-ar plăcea.

Armand îl privi trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul, cu grijă, ca şi cum ar fi avut dureri.

— Cât timp ai fost constructor?

Lionel strânse din umeri.

— Zece ani.

— Acum lucrezi pentru vânătorii cu bani care vin aici şi cred că totu-i o distracţie. Trăieşti aici, însă trebuie să treci râul ca să te poţi îmbăta într-un bar. Sau rămâi aici, joci bingo şi vizitezi cantina, pentru orice băuturi răcoritoare. Dar eu nu pot trăi aici, da? Asta vrei să-mi spui?

Lionel îi întoarse privirea, de parcă şi-ar fi adunat curaj să răspundă şi Armand îşi feri ochii, lăsându-i timp şi se uită la feribotul care se-ndrepta

spre Algonac, Michigan, o lume cu totul diferită. Îl auzi pe Lionel spunând:

— Aici nu-i viaţă pentru tine. Nu-i nimic pentru tine.

Armand dori să-l întrebe: „Spune-mi atunci unde este?” însă când îl privi din nou pe Lionel, zise doar:

— Ai mers vreodată într-un Cadillac? Haide să trecem dincolo şi să bem ceva.

— Bea singur, spuse Lionel. Eu merg acasă.

Porni către camioneta lui, trăgându-şi un picior şi-l lăsă pe Armand în costumul său, lângă Cadillacul albastru.

2

Richie Nix cumpără de la Restaurantul Henry's din Algonac un tricou pe pieptul căruia scria E BINE SĂ FII BUN. Se schimbă în toaleta bărbaţilor; îşi scoase tricoul vechi şi-l aruncă, punându-l pe cel nou, se privi în oglindă, dar apoi nu ştiu ce să facă cu arma. Dacă îşi îmbrăca iarăşi jacheta de blugi, ca să ascundă revolverul 0,38 placat cu nichel pe care-l ţinea vârât la brâu, nu se mai vedea textul de pe tricou. De aceea înveli revolverul în jachetă şi reveni în local.

Pe peretele din lemn noduros de pin şi dat cu lac din sala principală, dincolo de barul de salate, scria cu litere mari: E BINE SĂ FII BUN. Era lozinca restaurantului de cincizeci de ani. Mulţi dintre cei care veneau la Henry's doreau o masă lângă ferestrele din faţă, ca să poată privi defilarea cargoboturilor în timp ce mâncau. Richie Nix se aşeză la o masă din lateral, de unde putea să vadă cargoboturile şi mineralierele dacă dorea, deşi în seara asta era mai interesat să stea cu ochii pe parcare. Avea nevoie de o maşină pentru o combinaţie nouă în care intra.

Chelneriţa îi aduse o bere. Sorbind din cutie, el ridică ochii şi văzu un mineralier uriaş, lung de trei sute de metri, care trecea din râu în şenal. Richie rânji larg. Era beton felul în care se părea că vaporul intra direct în pădure. Trecea pe la extremitatea insulei Russell, o gâtuitură îngustă de uscat şi vedeai vaporul printre copaci, fără să vezi şenalul. Poate că mergea la Ford Rouge sau la vreun laminor din aval de Detroit.

În ultimele săptămâni, Richie stătuse cu o femeie pe care o cunoscuse în Huron Valley, când fusese închis acolo cu doi ani în urmă, iar ea era paznic şi răspundea de serviciile alimentare. O chema Donna Mulry. Părăsise slujba aceea, de fapt fusese silită s-o părăsească, după ce lucrase

douăzeci şi cinci de ani în penitenciare şi nu-i plăcuse felul în care fusese tratată. Richie Nix credea că ea se apropia de cincizeci de ani, fiind îndeajuns de bătrână ca să-i fie mamă vitregă (el nu-şi cunoscuse niciodată mama naturală), dar era micuţă şi cu forme frumoase, cu fundul cam mare pentru dimensiunile ei, însă n-arăta deloc rău. Donna se stabilise în Marine City, următoarea aşezare de pe râu şi petrecea patru ore pe zi şofând un autobuz şcolar pentru sistemul East China Township. Venea acasă, gata să joace Yams, care-i plăcea tare mult, ori să se uite la televizor şi să bea un păhărel. Donna îl învăţase cu combinaţia ei favorită, Southern Comfort şi 7-Up. Era destul de bună. După o vreme îl întrebase ce fel de supă la pachet şi semipreparate congelate dorea, fiindcă ea nu învăţase niciodată să pregătească o masă pentru mai puţin de o mie două sute de persoane odată. Purta ochelari scânteietori cu rame în formă de ochi de pisică şi-şi făcea permanent părul portocaliu, străduindu-se să pară tânără şi sexy pentru Richie. Îl înconjura întruna cu atenţii. El o lăsase să-i perforeze urechea şi să-i monteze un diamant micuţ. O lăsa să-i spele părul cu şampoane speciale care să-l degreseze şi să-i readucă luciul natural, dar pusese piciorul în prag când dorise să-l tundă. Părul lung îţi dă senzaţia că poţi face tot ce vrei. Cu păr scurt te alegeai când intrai în închisoare. Ea spusese: „Scumpule, nu vrei s-arăţi frumos pentru Donna ta?”

Richie *ştia* că putea găsi ceva mai bun decât Donna şi cinele congelate. Se purta drăguţ cu Donna, întrucât ea se purtase drăguţ cu el în pârnaie. Altfel însă nu era genul lui. Ce dracu’, cazierul lui cu delictele comise în ţară era tot atât de lung pe cât era el de înalt: 1,82 m în cizmele de cowboy cu vârfurile întoarse în sus şi trei rânduri de branţuri. Ambiţia lui era să jefuiască câte o bancă în fiecare stat american – sau poate numai în patruzeci şi nouă de state, dă-o-n mă-sa pe Alaska!

– ceea ce bănuia că ar fi fost un soi de record, care să fie amintit în cartea aia drept Cel Mai Mare Spărgător American. Mai avea de bifat treizeci şi şapte de state, dar era tânăr.

În clipa de faţă Richie se gândea la o combinaţie pe care o plănuia şi care diferea complet de spargerea băncilor. Era mai de clasă şi necesita niţică gândire.

Între timp îşi petrecea timpul liber bând Southern şi 7-Up, uitându-se la televizor, cu Donna pipăindu-l, sau ascultând-o, povestindu-i cum, după ce-şi dedicase viaţa penitenciarelor, o trataseră ca pe un gunoi. Opinia lui Richie era că dacă-ţi plăceau penitenciarele însemna că doreai să trăieşti cu cioroii, deoarece cam la asta se rezuma. I-o putea spune din experienţă. În prima lui închisoare, Wayne County Youth Home, fusese închis în celula 5N cu douăzeci de tipi, toţi de culoare. În Georgia, când fusese condamnat de la şase la opt ani pentru tentativă de jaf şi răpire, făcuse trei ani şi jumătate în Reidsville, în majoritate muncă necalificată, trudind cât era ziua de lungă alături de ei pe plantaţiile de fasole. Să dea dracii, ar fi putut să-şi efectueze pedeapsa în unele dintre cele mai faimoase închisori ale Sudului – Huntsville, Angola, Parchman şi Raiford – toate pline de coloraţi, dar n-avusese bafta aia şi primise doar condamnarea din Georgia. Perfect, apoi doi ani în bulăul federal din Terre Haute, unde fuseseră totuşi în majoritate albi. După care transferul la Huron Valley îl readusese printre cioroi. Cum i-ar fi putut Donnei să-i placă să trăiască printre tipi, albi sau coloraţi, care ţi-ar fi rupt curu' pentru un fleac? Donna spusese:

— Femeile sunt bune pentru a lucra în închisori. Au un efect calmant asupra deţinuţilor şi fac ca viaţa lor să pară mai normală.

— Ştii ceva? zisese Richie. Muiţă!

Se plictisise să nu facă nimic toată ziua şi plecase să se plimbe cu maşinuţa Honda ca o

jucărie a Donnei, mersese cu feribotul pe insula Harsens şi se-ntrebase ce era cu casele acelea de vacanţă cu uşile şi ferestrele bătute în scânduri, în care nu locuia nimeni. Se oprise într-un bar de pe insulă, unde pensionari în cămăşi ecosez veneau după-amiezile să bea bere şi să-şi omoare timpul. Era deprimant. Donna îi spusese să evite barul din Sans Souci, fiindcă acolo beau indieni de pe insula Walpole care deveneau violenţi. Serios? Richie trecuse pe-acolo într-o seară şi se zgâise o oră la diverşi clienţi, dar nimeni nu clintise un deget. „Să mor io, indienii nu erau mare chestie. Da' ia să intri într-o cârciumă de ciori şi să te holbezi la ele, că nu mai ajungi nici la spital."

Combinaţia la care se gândea acum apăruse cumva accidental. Într-o seară, plictisit de moarte s-o asculte pe Donna şi să se uite la televizor, Richie ieşise să spargă un magazin sau o benzinărie, însă nu găsise nimic deschis care s-arate interesant. De aceea intrase într-o casă mare şi cufundată în beznă din Golful Anchor şi începuse să treacă dintr-o cameră în alta – muie, locul era gol ca-n palmă. Nu observase anunţul DE VÂNZARE de pe peluza din faţă. Richie se enervase în aşa hal, încât smulsese corpurile de iluminat, urinase pe mochetă, pusese dopul la chiuvetă, deschisese robinetele şi tocmai se întreba ce ar mai fi putut face, poate să spargă nişte ferestre, când ideea îi venise pe neaşteptate. Se gândise câteva minute la ea, acolo în beznă, după care ieşise şi notase numele şi numărul de telefon de pe anunţul DE VÂNZARE.

Agenţia imobiliară Nelson Davies.

Richie văzuse pancartele de un verde auriu ale agenţiei în toată zona Golfului Anchor, de la Mount Clemens la Algonac şi le auzise reclamele radio în timp ce şofa: efectul sonor al unei rafale de vânt care dispărea îndepărtându-se, apoi o voce rostea: „Nelson Davies a mai vândut una!" Parcă îşi amintea că aveau un minicartier nou pe care-l

vindeau de asemenea, construit pe locul unei foste mlaştini asanate căreia îi ziceau Wildwood, o mizerie cu vreo douăzeci-treizeci de căsuţe.

La scurt timp după aceea, pe când Donna şofa autobuzul şcolar, Richie sunase la Nelson Davies, căpătase pe fir vocea voioasă a patronului şi întrebase:

— Casele alea din Wildwood se duc repede?

Nelson Davies răspunsese „Da, sigur că da" şi începuse să-i explice care erau motivele, enumerând caracteristici de tipul personalizării culorilor interioare, până ce Richie îl oprise spunând:

— Fac prinsoare că s-ar duce şi mai repede dac-ar lua foc.

Cu glas lipsit de orice voioşie, Nelson Davies întrebase cine era la telefon.

Richie zisese:

— Într-o casă goală se pot întâmpla tot felul de accidente, nu-i aşa?

Nelson Davies continuase să întrebe cu cine stătea de vorbă.

— Înţeleg că ai deja una prin care-au trecut vandalii, urmase Richie. Se poate întâmpla oricând. Dacă anunţi poliţaii, ei o să supravegheze un timp, dar cât de mult? După ce se plictisesc şi pleacă, se poate întâmpla din nou, nu? Sau poţi să plăteşti ca să nu se-ntâmple, ca o asigurare. Pregăteşti zece miare în bani gheaţă şi eu o să trec într-o zi să le ridic. Dacă nu-i ai când vin, ai belit-o. Dacă văd poliţai dând târcoale minicartierului ăla, ai belit-o iarăşi. Ai înţeles? Pregăteşte-te, fiindcă nu ştii când o să intru pe uşa aia. Sau care o să fiu eu dintre ăia care intră. Richie făcuse o pauză ca să se gândească la ceea ce tocmai spusese. Aprecia că fusese de bun simţ. Îţi mai zic ceva, urmase el. Poate-ţi aminteşti de un tip care lucra la o benzinărie Amoco din Port Huron, care-a fost împuşcat mortal în timpul unei spargeri? Nu vara trecută, ci în vara dinainte.

Agentul imobiliar spusese că nu era sigur, poate că citise despre cazul acela.

— Ei bine, eu am fost ăla. Tipu' avea în buzunar un teanc gros de bancnote. Ştiam că era acolo, pentru că-l văzusem, da' n-a vrut să-l scoată. I-am zis: „Perfect, îţi dau trei secunde". Până a-nceput să bage mâna-n buzunar, eu ajunsesem la trei şi era prea târziu. Aşa că l-am împuşcat. Ai înţeles? N-o să-mi tremure mâna să te-mpuşc, dacă-mi faci probleme. Sau dacă găsesc poliţai în biroul tău deghizaţi în agenţi de vânzări imobiliare. Ce dracu', recunosc un poliţai când îl văd! Dacă-l privesc în ochi, îmi dau seama într-un minut. Înţelegi, tu n-o să ştii dacă sunt sau nu un cumpărător obişnuit, da' eu o să ştiu pe cine-ai în birou şi dacă-s poliţai. Dacă văd vreunul, n-o să fac nimic *pe loc,* ci mai târziu, altă dată. De pildă, când pleci de-acasă la muncă, te-aş putea rade c-o puşcă cu lunetă. Ai înţeles? N-ai cum să mă păcăleşti. Zece miare când trec să iau mălaiul sau eşti un agent imobiliar mort.

Aşa aranjase combinaţia, cu patru zile în urmă.

Individul ar fi trebuit să aibă banii de-acum, zece mii, o sumă pe care Richard o rostise estimând cât de mult putea câştiga spărgând câte o bancă în fiecare stat din SUA – o jumătate de milion de dolari, mai puţin Alaska. Atât doar că dacă spărgeai bănci de unul singur, aveai timp doar să trosneşti un casier şi suma maximă pe care o jefuise vreodată fusese 2 720 $ de la o bancă din Norwood, statul Ohio. Altă chestie diferită în afacerea de acum, pe lângă caşcaval, era că trebuia să joci rolul persoanei care trebuia să fii, să intri în biroul ăla ca un tânăr interesat să cumpere o casă. C-o zi în urmă şutise un sacou sport cu spic gri din magazinul Sears; avea mânecile niţel cam lungi, însă era-n regulă. Donna fusese încântată şi-i cumpărase cămăşi şi cravate, crezând că se pregătea să-şi caute o slujbă.

De aceea stătea acum în Henry's şi bea bere, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se ducă ceva mai neprotocolar la agenţie, purtând tricoul E BINE SĂ FII BUN pe sub sacoul sport. Se gândea la asta, dar în majoritate se gândea cum să facă rost de o maşină pentru mâine. Nu putea s-o folosească pe a Donnei. După ce pleca din biroul agenţiei imobiliare cu tot bănetul ăla, dispărea pe vecie. Dacă cineva îi reţinea numărul de înmatriculare, îl puteau identifica prin intermediul Donnei. Sau dacă-i lua definitiv maşina, domnişoara Penitenciar l-ar fi putut da-n gât la poliţie fiindcă o părăsise. Ca atare, trebuia să fure una. Să iasă în parcare după ce se întuneca şi să vadă dacă vreun fraier nu-şi lăsase cheile în maşină. Oamenii mai procedau aşa, băgau sub scaun legăturile de chei pe care n-aveau chef să le mai poarte. Altă soluţie, pentru că n-avea nici o sculă cu care să meşterească aprinderea, era să aştepte pe cineva să iasă după ce-şi termina cina şi să suie în maşină cu el. Sau cu ea. Asta ar fi însemnat să facă un drum numai dus cu persoana aia, undeva pe câmpuri. Dar se mai întâmplă şi nasoleli, dacă aşa-i să fie. Cel puţin putea s-aleagă pe-ndelete.

Văzu un Cadillac model '86 care intră în parcare. Albastru-deschis cu plăcuţe de Ontario. Lui Richie îi plăcu din capul locului. Îl privi pe individ coborând din maşină, scund şi îndesat, cu părul pieptănat peste cap, aranjându-şi haina – „Iisuse!" – pregătindu-se să-şi facă intrarea. Richie aşteptă. Uite-l, chelneriţa îl conducea la o masă de lângă ferestrele din faţă. Să dea dracii, individul semăna c-un indian. Probabil că-ncasase lozul azi. Se-mbrăcase la costum şi cravată şi venise aici să cineze.

Lui Richie îi plăcea maşina şi-i plăcu şi individul, felul în care stătea la masă, singur, comandând pahar după pahar, bând şi-n timpul cinei, în vreme ce râul şi copacii de-afară se întunecau. Individul ridica ochii spre luminile

mişcătoare ale vreunui cargobot care trecea sau privea fix la insula Walpole unde probabil că locuia; uită-te la el! – avea o slujbă acolo la rafinăria de ţiţei, pe bani buni, încasase salariul şi venise aici să-l spargă, singurul indian din tot localul. „E bine să fii bun”, gândi Richie, privindu-l şi pregătindu-se pentru ce avea să facă. Am însă o veste pentru tine…

Armand bău Canadian Club, numai porţii duble, zdravene. Îşi spuse că o făcea pentru a-şi păstra mintea alertă înaintea gândurilor ce soseau rapid, fiindcă avea o conversaţie cu sine şi lua nişte decizii. Se întrebă: „De ce ai dori să trăieşti aici?” Răspuns: „Nu doresc.” Se întrebă: „De ce ai dori ca Lionel sau altcineva să vrea ca tu să trăieşti aici?” Răspunsul la întrebarea asta era mai dificil. Trase o duşcă şi răspunse: „Nu doresc. Nu-mi pasă şi nici nu doresc să trăiesc aici sau să mă mai întorc vreodată.” Ştia asta, dar trebuia s-o audă. S-a terminat cu Ojibway, s-a terminat cu Mierla-neagră. Ştia şi asta. Ce pierdea? Nimic. Nu poţi să pierzi ceva ce nu ştii că ai. Ce avea el de câştigat din faptul că era un Ojibway? Privi un cargobot care se-ndrepta spre ocean, cu luminile lunecând printre copaci şi gândi: „Înveţi descântecele şi te transformi într-un ditamai leul sau în orice îţi doreşti.” Mâine vaporu’ ăla o s-ajungă la Toronto, dup-aia o să treacă pe lângă Kingston şi şi-l închipui pe fratele lui zărind vaporul de la o fereastră a închisorii. Armand nu-şi vizitase niciodată fratele; nu ştia dacă putea să vadă lacul sau râul St. Lawrence din celulă, însă vaporul îl făcuse să se gândească la fratele lui şi la viaţa pe care o duseseră pe timpul când erau tineri duri şi le plăcea ca oamenilor să le fie frică de ei. Ridică paharul către chelneriţă ca să-i mai aducă un rând şi privi în jur spre ceilalţi clienţi; nimeni nu era singur, nimănui nu-i era frică de el. Exista totuşi o persoană singură, ceva mai departe, un tânăr cu păr

lung care-l fixa cu privirea, unul care mergea la sala de forţă, aşa se părea după felul cum îi arătau braţele dezgolite şi rezemate pe masă; avea ceva scris pe tricou şi era un tip care ar fi fost în largul lui în Silver Dollar. „Încearcă să-ţi spună ceva”, gândi Armand şi se întoarse să privească din nou râul, dincolo de propria lui reflexie de pe geam, neinteresat de orice ar fi avut tipul să-i spună. Era un jeg. Vaporul dispăruse, se afla în şenal de acum, printre câmpiile, mlaştinile şi zonele inundate preferate de vânătorii de raţe din Detroit. La noapte se putea întoarce pe drumul acela, străbătând două mii cinci sute de kilometri către sud, ca să-şi petreacă iarna în Miami, Florida. Acolo trăiau italieni, dacă ar fi fost nevoie să facă ceva pentru bani. Era uşor să-şi găsească de lucru, în clipa aceea îşi spuse: „N-ai scăpat de armă.” Nerăbdător să ajungă aici şi s-o vadă pe bunica, o băgase sub scaunul din faţă când trecuse prin tunelul de la Windsor la Detroit, îi spusese vameşului că venea în vizită şi i se făcuse semn să treacă. Dacă vameşul ar fi dorit să se uite prin maşină din cine ştie ce motiv şi ar fi găsit arma, ar fi fost o problemă, da, însă maşina era înregistrată tot pe numele ginerelui, iar arma nu era înregistrată. Browningul din care se trăseseră două gloanţe. Aruncă-l în râu când pleci. Acum îl obseda să facă asta. Nu se grăbi totuşi, ci mai bău două pahare la ştiuca bine prăjită şi mâncă tot peştele şi cartofii prăjiţi cu o farfurie mare de salată. Erau bune şi el se simţea bine când părăsi restaurantul, privind spre masa jegului, dar jegul nu mai era acolo.

Era afară, lângă Cadillac şi acum purta o jachetă de lucru peste tricoul cu text scris pe piept. Armand se gândi că-l aştepta să mănânce nişte rahat despre indieni. Putea să fi fost oare genul ăla de jeg? Nu era destul de solid.

— Fac autostopul, rosti jegul şi începu să rânjească.

— Baftă.

— Nu, tu trebuie să zici: „Încotro mergi?” Şi eu zic: „Oriunde vreau.” Ia fii atent aici.

Îşi deschise jacheta ca să-i arate patul unui revolver, care-i ieşea de la brâu. Plăsele de lemn în şah pe o armă nichelată despre care Armand credea că era un Smith & Wesson calibrul 0,38, model Special. Văzu arma şi văzu E BINE SĂ FII BUN pe tricoul tipului, sub jacheta pe care o ţinea deschisă. Era mai vârstnic decât păruse în restaurant, probabil treizeci de ani sau mai mult, cu privire de dur şi un diamant prins în ureche, chestii care-ţi spuneau că era un jeg. Armand trecu pe lângă el ca să intre în maşină şi tipul o ocoli către portiera cealaltă.

Când suiră amândoi şi Armand îl privi din nou, tipul ţinea arma pe coapsă. Era un Smith & Wesson model 27 cu ţeavă de zece centimetri. Odată Armand folosise un revolver ca acela şi-i plăcuse, era un revolver bun. Tipul îl ţinea cu mâna aşezată în poală. Armand îşi coborî mâna stânga de pe volan ca să apese un buton. Scaunul lui se deplasă înapoi însoţit de zumzetul motoraşului electric şi tipul întrebă:

— Ce faci?

Armand îl privi din nou când porni motorul.

— Care-i treaba, eşti agitat? Dac-o să ţii chestia aia îndreptată către mine, sper să nu fii agitat. Vrei automobilul ăsta? Ia-l.

Tipul rosti:

— O să-ţi spun când vreau ceva. O să-ţi spun şi numele meu, în caz c-ai auzit vreodată de mine, Richie Nix, N-i-x, nu aşa cum şi-l pronunţă Stevie Nicks pe-al ei.

Armand clătină din cap. Nu auzise niciodată de Nix sau de Nicks.

Trecură prin Algonac, îndepărtându-se de râu, cu tipul, Richie Nix, spunând coteşte aici, coteşte

acolo, de parcă ar fi ştiut unde mergea şi poate că nu era atât de agitat, deşi tot putea să fie un jeg.

Trecură pe lângă case cu ferestre luminate, apoi, în scurt timp, se văzură numai copaci şi la răstimpuri câte o casă. Se îndreptau către un drum care avea să-i ducă la autostrada fără plată. Armand începu să creadă că tipul dorea să ajungă la Detroit. Vor ajunge acolo şi tipul va coborî. Ar fi fost în regulă, era drumul pe care trebuia să mergi ca să ajungi în Florida. În mod straniu, tipul rosti tocmai numele la care se gândea Armand.

— Odată veneam din Florida, zise Richie şi am luat pe drum un autostopist care ieşise pe 75 din Valdosta. Petrecusem noaptea acolo. Gagiu' avea pielea mai întunecată, aşa ca tine, atât doar că cred că era mexican. Tu eşti indian, nu?

Armand îl privi.

— Nu, nu sunt indian.

— Atunci ce eşti?

— Din Quebec, zise Armand. Franco-canadian, adăugă el folosind accentul respectiv.

De ce nu? Jumătate din el aşa era.

— Ai vrea tu, spuse Richie. Cum îţi ziceam, mergeam pe autostradă şi mexicanu' ăla mi-a povestit că jumătate din an culegea portocale şi că acum se ducea în Michigan la cules de sfeclă de zahăr. Ne-nţelegeam destul de bine, i-am cumpărat o Coca-Cola când am oprit să bag benzină şi după un timp a-nceput să-mi spună câţi bani câştiga din culesul de portocale, că economisise o mie de marafeţi şi că voia să-i trimită acasă după ce-ajungea în Michigan şi găsea de lucru pe-acolo. Îţi vine să crezi că-i zicea unui străin câţi bani avea pe el? Să mor io, am început imediat să mă uit după primul indicator de ieşire de pe autostradă, să-l duc pe un drum lăturalnic. Aveam vreo sută treizeci la oră, când am văzut un echipaj de poliţie tras pe dreapta. Nu era nici măcar maşina mea, o julisem din West Palm… un Buick Riviera, dacă ţin bine minte. Oricum, i-am zis mexicanului „Auzi, nu

vrei să conduci?” şi l-am convins să treacă-n locul meu fără să ne oprim. El râdea şi se distra-ntâia. Până ce s-a uitat în retrovizor şi-a zis „Hopa”, fiindcă echipaju’ ăla venea după noi cu girofaru-n draci. Ne-au tras pe dreapta şi mexicanu’ i-a zis poliţaiului că nu-i maşina lui, că-i a mea. „Maşina *mea?”* am făcut eu. „Domnule poliţist, eu făceam autostopul şi el m-a luat. Nici măcar nu-l cunosc.” A fost marfă o vreme şi-a fost cât pe-aici să scap, da’ până la urmă ne-au ridicat pe-amândoi. Să mor io, dac-aflau că abia ieşisem de la bulău, mă căcasem pe mine. M-au acuzat de tentativă de jaf şi răpire. M-am apărat: „Răpire? Da’ ce credeţi c-aş fi cerut *răscumpărare* pentru un căcat de imigrant?” Şi mexicanu’ ăla nici măcar nu ştia ce se-ntâmpla. Habar n-avea şi probabil că nu ştie nici în ziua de azi că voiam să-l duc în pădure şi să-i fac o gaură-n cap dacă n-ar fi fost echipaju-ăla pe marginea drumului. Zi şi tu dacă ăla n-a fost un mexican băftos? Richie se uită afară, apoi spuse: Drumul ăla pare bun. Fă la stânga.

Aşadar nu mergeau la Detroit, decise Armand. Cotiră pe un drum cu prundiş, alb sub razele de lumină ale farurilor şi auzi răpăitul pietricelelor pe sub maşină; nicăieri nu se zărea nici o casă. În curând aveau să oprească.

— Deci ai fost în închisoare, rosti Armand.

— În trei închisori diferite, zise Richie. După ce-am ieşit din Reidsville, m-au trimis înapoi în Florida să termin altă condamnare, da’ de aia am scăpat, fusese un jaf cu mână armată, fiindcă n-au mai putut găsi martorii. Dup-aia m-au trimis la o-nchisoare federală pentru una din băncile pe care-o spărsesem. Acolo am omorât pe unu’ şi dup-aia nişte gagii au încercat să m-omoare *pe mine,* aşa că m-au băgat într-un program federal de protecţie în care-ţi schimbă numele şi m-au transferat la Huron Valley. Da’, muie, tot m-au găsit, chiar şi cu numele schimbat. Unii cu care lucram la bucătărie au încercat să m-otrăvească şi de-aia m-au scos de

la drept comun până la eliberare. Asta a fost acum vreo doi ani… Hopa, aici e bine. Vezi? Unde-i drumeagu' ăla, numai să nu fie aleea spre casa vreunuia. Ba nu, i-un drum vechi de ţară. Opreşte acolo.

Armand încetini, vină, măturând cu farurile colţul unui ogor arat şi se opri într-un tunel de arbori.

— Bun, acum dă-mi portofelu'.

Armand se lăsă peste volan, ca să-l ia din buzunarul de la şold, scoase portofelul trăgându-l pe coapsă şi-i dădu drumul pe jos. Se aplecă după el cu capul întors şi se uită la individ peste umăr. Tipul nici măcar nu-l privea. Era gârbovit peste torpedo şi se străduia să-l deschidă.

— E-ncuiat?

— Apasă butonul, zise Armand şi mâna lui găsi imediat patul Browningului automat, deoarece scaunul fusese împins înapoi. Puse pistolul între picioare şi era deja din nou aplecat când tipul îl privi.

— Ce dracu' faci?

— Nu voiai portofelul? Armand îl ridică de jos. Poftim.

Richie ţinea însă într-o mână actele maşinii şi în mâna cealaltă revolverul. Torpedoul era deschis acum şi înăuntru se vedea o luminiţă.

— Să mor io, asta nici măcar nu-i maşina ta. Ce-nseamnă L & M Distributing, Limited?

— O companie care vinde *pepperoni,* răspunse Armand, în localurile care prepară pizza.

— Da? Lucrezi pentru ea?

— Uneori, când am chef.

— Şi te lasă să foloseşti maşina asta?

— Mi-au dat-o mie. Este a mea.

— Ţi-au dat un Cadillac, chiar aşa?

Armand îl privi pe tip luând portofelul şi încercând să-l deschidă cu o singură mână. Îl privi lăsându-şi revolverul în poală, ţinând portofelul cu o mână şi scoţând bancnotele cu mâna cealaltă,

după aceea aplecându-se şi apropiind banii de lumina torpedoului ca să se uite la ei.

— Ce-s ăştia… canadieni?

— În majoritate.

— Arată marfă, da', muie, cât valorează?

Armand îşi puse ambele mâini în poală, privindu-l pe tip cum răsfoia banii, numărându-i şi încercând să-şi facă idee despre cât era în teanc.

— Frate, ai vreun miar aici.

— La fel ca mexicanu' ăla norocos, este?

În continuare aplecat peste bani, tipul întrebă:

— Ce dracu' faci de-ţi plătesc atâta bănet?

Armand se simţi transformându-se din nou, nu mai era Armand Degas, prostănacul deturnat cu maşină. Redevenise bătrânul profesionist, care ridică Browningul automat şi lipi ţeava de tâmpla jegului.

— Ucid oameni, rosti Mierla-neagră. Uneori pentru bani, alteori pe gratis.

Fără să mişte capul sau măcar ochii, holbându-se la teancul de bani, Richie Nix zise:

— Pot să-ţi spun ceva?

— Ce?

— Eşti exact gagiu' pe care-l căutam.

3

În ziua în care agentul imobiliar le arătase Colsonilor casa, cu cinci ani în urmă, le spusese că fusese construită în 1907, însă era ca nouă. Era placată pe exterior cu vinii, care nu trebuia vopsit niciodată şi care acoperea lemnăria de plop galben originală. Avea propriul ei puţ şi un ţarc din sârmă galvanizată pentru câini, în eventualitatea în care Colsonii aveau un câine.

— Nu, răspunsese Carmen Colson, dar avem o maşină şi o camionetă, iar eu nu văd nicăieri vreun garaj.

Stăteau pe veranda laterală de lângă bucătărie, spre partea din spate a casei cu un etaj clădită în stil olandez colonial. Agentul imobiliar spusese că aşa era, n-avea garaj, dar exista o crescătorie pentru găini, veche şi superbă. Priviţi acolo. Soţul lui Carmen, Wayne, exclamase:

— Iisuse, ia uită-te!

Nu se referise însă la crescătorie. Hăt departe se vedea o căprioară cu codiţă albă, stând tocmai la lizieră, dincolo de ogorul năpădit de buruieni. Imediat ce el rostise cuvintele acelea, Carmen ştiuse că aveau să cumpere casa. Nu conta că holul de la intrare era mai mare ca livingul, că debaralele erau minuscule şi că în dormitoarele de la etaj îşi făcuseră cuib viespile. Pe proprietatea lor existau căprioare. Opt hectare, incluzând şi câmpul care se întindea pe aproape cinci sute de metri de la casă la lizieră, restul fiind păduri care se legau de alte păduri şi aşa cum spusese agentul imobiliar: „Puteţi face prinsoare că abundă în căprioare.”

După aceea Carmen îi spusese soţului ei:

— Scumpule, eu *m-am născut* într-o casă mai nouă decât aia.

Până la momentul acela, cu cinci ani în urmă, locuiseră într-o casă mult mai nouă, un ranch ca o

cutie de pantofi din Sterling Heights, unde se mutaseră imediat după căsătorie.

Wayne zisese sigur că da, e veche, dar ia uită-te la posibilităţi. Dărâmăm un perete aici, altul dincolo, facem nişte reamenajări, genul de muncă la care pot face faţă, nici o problemă. Wayne spusese:

— Să te uiţi pe fereastra dormitorului din spate. E ca şi cum ai vedea o rezervaţie de căprioare.

Unicul lor copil, Matthew Colson, transferat la Liceul Algonac, unde timp de trei ani fusese vedeta echipei de baseball „Bizamii", avusese nouă oferte universitare, se alăturase Marinei SUA şi acum slujea patria la bordul portavionului nuclear *Carl Vinson*, în Pacific. Holul de la intrare continua să fie mai mare decât livingul şi debaralele erau tot micuţe, însă viespile dispăruseră de la etaj, Carmen înlăturase vopseaua de pe toată lemnăria şi acum aveau un garaj pentru două maşini. Jumătate din el era ocupat de barca de pescuit din aluminiu a lui Wayne, lungă de cinci metri şi aflată pe trailer. Cealaltă jumătate era ocupată de Oldsmobile-ul model Cutlass, deoarece Carmen ajungea acasă de la slujbă cu mai bine de o oră înainte de camioneta Dodge Ram a lui Wayne. Wayne era constructor-montator şi constructorii se opreau să radă câte una mică după ce coborau de pe structura metalică.

Tatăl lui Carmen, actualmente pensionar stabilit în Florida, fusese constructor-montator. Părinţii ei divorţaseră când ea avea şaptesprezece ani, chiar în anul în care absolvise liceul cu media generală zece şi tatăl ei o dusese la picnicul Brigăzii 25 de constructori-montatori de structuri metalice. Acolo îl cunoscuse pe Wayne Colson, un ucenic tânăr pe care ceilalţi îl porecliseră „Cowboy", blond şi bronzat, purtând doar şort şi pantofi de sport, iar Carmen nu-şi putuse dezlipi ochii de la el. Îl văzuse cum o privise peste umărul gol pe când îşi trăgea palmierele, pregătindu-se pentru concursul

de cățărat pe stâlpi: se foloseau doar de braţe şi picioare pentru a sui pe o grindă cu flanşe de douăzeci şi cinci de centimetri fixată în sol şi ţinută în loc de o macara. Carmen îl privise pe Wayne Colson escaladând grinda aceea înaltă de zece metri de parcă ar fi fost o scară şi se îndrăgostise, când el coborâse lunecând în numai şapte secunde, cu muşchii braţelor şi spatelui încordaţi şi se uitase din nou spre ea.

În vara aceea, Carmen împrumuta maşina, îşi lăsa mama la Michigan Bell unde lucra ca operatoare telefonică, apoi străbătea şaizeci şi cinci de kilometri pentru a ajunge la şantierul unde lucra Wayne. Îl putea zări – pe scheletul de fier roşu, fără cămaşă, cu casca pusă invers, Dumnezeule, la nouă-zece etaje înălţime – pentru că după ce-i vedea maşina flutura din braţ. După aceea stătea într-un picior pe grinda îngustă, făcând cumpăna cu celălalt picior ridicat înapoia lui şi o palmă dusă pavăză la ochi, într-o postură de indian, iar ea simţea că i se opreşte inima în piept. Duminicile ieşeau la plimbare şi el îi arăta blocurile de birouri din Southfield cărora le nituise scheletele metalice, iar Carmen şi-l imagina suindu-se pe coloane, mergând pe grinzi şi prostindu-se acolo, sus în văzduh. Nu-i era frică niciodată? Wayne îi spusese că nu exista nici o diferenţă între a fi la înălţimea de cincisprezece sau de o sută cincizeci de metri; indiferent de la care dintre ele ai fi căzut, mureai. Dacă trebuie să cazi, îi spusese, încearcă s-o faci în interiorul clădirii, fiindcă ei fixau platforme din două în două etaje, pe măsură ce suiau. Indiferent unde ai fi picat, în interiorul sau în exteriorul clădirii, ei spuneau că ai căzut „în gaură”. Wayne o lăsase pe Carmen, care avea pe atunci şaptesprezece ani, să-i ia uneltele, cheia pneumatică, cheia cilindrică, ranga de aliniere şi barosul căruia el îi zicea „mai” şi pe care-l foloseau ca să bată ranga de aliniere pentru a trage de găurile care nu erau centrate. Îi

prinsese centura lui cu scule în jurul şoldurilor ei zvelte şi ea abia se mai putuse mişca sub greutatea aceea. Îi înmânase un yo-yo, cheia grea de cincisprezece kilograme pe care o foloseau pentru a bate buloanele, iar Carmen trebuise să-şi încordeze zdravăn muşchii ca să-l ţină. El îi spusese: „Auzi, da' eşti destul de puternică" şi mai spusese: „Să nu te loveşti vreodată-n cap cu unu' din astea, se-ntâmplă ca vreun Joe să le mai scape." îi spusese că un „Joe" era un constructor care nu putea manipula yo-yo-ul. Dacă erai în meseria asta şi te chema Joe, mai bine-ţi schimbai numele. Îi spusese că ucenicii erau numiţi „jegoşi". Dacă un muncitor te striga aşa, nu trebuia să-ţi sară ţandăra. Îi spusese că era fata cea mai frumoasă pe care-o întâlnise în viaţa lui. Mirosea aşa de grozav, că-i plăcea să-şi afunde nasul în părul ei castaniu-închis. Îi spusese că dorea să se însoare cu ea şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, iar lui Carmen i se făcuse pielea ca de găină.

Mama ei, Lenore, spusese:

— Eşti nebună şi numai că ai de gând să te măriţi c-un constructor.

Carmen replicase:

— Păi. Tu aşa ai făcut.

Şi maică-sa spusese:

— Şi-am scăpat de el, nu uita, imediat ce-ai împlinit o vârstă. Constructorii beau. De la muncă, ei nu vin acasă, ci se opresc la una mică. Nu-ţi mai aminteşti nimic din copilărie? Cum mâncam noi două singure? Wayne nu bea? Dacă nu bea, o să-l dea afară din brigadă.

Wayne îi zisese lui Carmen:

— Bineînţeles că constructorii beau. Beau şi zugravii, geamgiii, electricienii şi toţi meseriaşii pe care-i cunosc. Ce-i rău în asta?

Lenore spusese:

— Eşti o fată tânără şi frumoasă, care are toată viaţa înainte. Eşti isteaţă foc, ai avut zece pe linie la şcoală. Te-ai putea duce la colegiu, să ajungi

programator de calculatoare. Dacă te mai întâlneşti mult cu constructorul ăla, o să te convingă să faci nişte chestii pentru care o să-ţi pară rău mai târziu. Să vezi tu dacă n-o să rămâi însărcinată şi dup-aia *va trebui* să vă căsătoriţi.

Wayne zisese:

— Nu te-aş convinge niciodată să faci ceva ce n-ai dori. Şi clipise din ochi spre Carmen.

Lenore spusese:

— O fată aşa de atrăgătoare ca tine, cu silueta şi faţa ta, ar putea găsi ceva mai bun ca un constructor, crede-mă. Ştii ce-o să se-ntâmple? Tu o să stai într-o casă plină cu plozi, în vreme ce el o să se distreze cu băieţii. După ce te măriţi, n-o să-l mai vezi niciodată.

Wayne zisese:

— Care-s distracţiile mele? Mai pescuiesc din când în când, iar în noiembrie merg la vânătoare de căprioare. Joc în campionatul de softball, dar vii şi tu la meciuri şi mai dau şi câte o bilă la bowling, da, însă asta-i tot. Nimic mai mult decât fac alţii.

Lenore spusese:

— Cel puţin stabiliţi-vă în Port Huron, ca să-ţi fiu în apropiere când o să ai nevoie de un umăr pe care să plângi, fiindcă te-am pierdut.

În ultimul an de liceu, Carmen urmase un curs de analiză grafologică: „Ghidul caracterului şi personalităţii”. Într-o seară, într-un bar, doar pentru a-şi verifica încă o dată aprecierea, îl rugase pe Wayne să scrie ceva, de pildă despre slujba lui, ca ea să facă o analiză. El nici măcar nu şovăise. Îl privise în timp ce scria, destul de rapid, cu mâna dreaptă înclinată moderat, cu litere mari, uniforme ca mărime. Carmen fusese uşurată să-i spună că scrisul lui dovedea că era o persoană pe care se putea pune bază, entuziastă şi sociabilă – Wayne încuviinţase – şi că zona mijlocie mare a literelor îi indica dimensiunea ego-ului, dar că era probabil necesar pentru oricine construia zgârie-nori. Îi mai spusese că-i plăcea dinamica zonei superioare,

felul în care trăgea barele „t”-urilor, punându-le peste linia verticală şi că era sigură că asta însemna că el avea un simţ ascuţit al umorului. Apăsarea egală pe toate literele demonstra că avea o voinţă puternică şi că atunci când i se spunea să facă ceva era preferabil să fie un lucru logic. Explicase că apăsarea inegală însemna instabilitate emoţională. Wayne zisese:

— Sau că nu mai ai cerneală în stilou.

Carmen îi spusese mamei:

— Vezi? Nu numai că este o persoană pe care se poate pune bază, ci şi amuzantă.

Lenore spusese:

— Cum se face că deşi eu te rog întruna, mie nu-mi analizezi niciodată scrisul?

Motivul era că ea cunoştea scrisul mamei şi nu văzuse în el nimic bun pe care să merite să i-l spună. Spaţiile inegale şi lipsa valorilor de stil trădau indecizie, plus incapacitatea de a gândi limpede. Nu-i putea spune mamei asta, întrucât codiţa largă a „t”-urilor dovedea că se supăra uşor şi s-ar fi simţit jignită.

În mai 1968, Carmen şi Wayne se căsătoriseră în Port Huron, la biserica catolică St. Joseph. Se mutaseră într-un ranch cu trei camere în Sterling Heights, iar Matthew se născuse în luna martie a anului 1969.

În anii următori Carmen avortase de câteva ori, din cauza a ceea ce medicul numise endometrită şi până la urmă trebuise să sufere o histerectomie. Rămăsese tăcută luni de zile, neglijând treburile casei, privind la televizor şi gândindu-se la cei doi băieţi şi cele două fete pe care ea şi Wayne plănuiseră să le aibă. Wayne îi spusese că Matthew făcea cât doi, că băiatul le era suficient. De două ori în timpul depresiei ei, Wayne îi îmbarcase pe toţi în maşină şi merseseră în Florida să-l vadă pe tatăl lui Carmen. Poate că schimbarea mediului ajuta niţel.

Carmen revenise însă singură la viaţă. Îşi amintise că manualul ei de analiză grafologică afirma că dacă nu erai fericit sau dacă îţi lipsea încrederea în tine trebuia să-ţi examinezi scrisul, fiind mai cu seamă atent asupra felului în care scriai pronumele personal *I*[11]. „Să fiu a naibii!”, exclamase Carmen de îndată ce o făcuse. În general scrisul ei nu prezenta probleme, totuşi acum era mult mai înclinat către înapoi, era slab, neapăsat şi pe *I* îl făcea ca pe un 2 mic. Acela deveni punctul de pornire – schimbarea felului în care scria majuscula *I* într-o literă ca de tipar, fără zorzoane, ca un „1”; asta dovedea intuiţie şi capacitatea de a-şi analiza propriile sentimente. Ea îşi concepu o caligrafie clară, cu linii verticale rectilinii, care afirma că trăia în prezent, era independentă, oarecum rezervată, o persoană ale cărui intelect şi putere de raţionare îi influenţau emoţiile. Părea atât de firesc să scrie în felul acela, să-l facă pe *I* ceva mai înalt pe măsură ce exersă, menţinându-şi literele perfect în centrul diagramei de Exprimare Emoţională, încât în cele din urmă avu încredere să scrie cu noua ei caligrafie: „Ce o mai tot freci de colo-colo? Scoală-te şi fă ceva.”

Mama ei se pensionase de la compania Michigan Bell, dar nu putea sta departe de telefon. O suna zilnic pentru a-i transmite reţete pe care Carmen nu le folosea niciodată sau pentru a discuta în detaliu despre buletinul meteo, despre aroganţa medicilor care o făceau să aştepte, deşi ştiau că suferea de dureri teribile de spate şi ajungând în cele din urmă la Wayne: „Aseară la ce oră s-a întors stăpânul casei? Dac-a fost înainte de 19, ai fost norocoasă, în funcţie de cum priveşti lucrurile. Dacă nu te deranjează că duhneşte a băutură când intră şi te sărută, atunci eşti altă fire decât mine şi nu vreau să mai spun nimic.”

Wayne zisese:

— Ar trebui să-i coşi buzele.

El ştia că Lenore era limbută fără să fi văzut vreodată felul în care ea îşi lăsa vocalele deschise în partea de sus atunci când scria. Fără să-i fi văzut nici „d”-urile, nici „g”-urile.

Wayne enumera diverse motive pentru care constructorii se opreau să bea una mică după ce terminau. Meseria era prea zgomotoasă ca să poţi conversa şi cu certitudine structura nu era un loc unde să te cerţi cu cineva. Când lucrai în domeniul structurilor metalice, era preferabil să fii amabil cu ceilalţi şi să rezolvi orice eventuale diferenduri numai pe sol. De asemenea, munca în construcţii era stresantă; când coborai de pe structură, trebuia să te relaxezi. La fel cum caii erau plimbaţi la pas după încheierea curselor.

De acord, totuşi de ce nu se putea relaxa acasă? Carmen spusese că era gata să-l plimbe. După aceea să se aşeze şi să bea o bere şi poate să-l ajute pe Matthew cu temele pentru şcoală. Wayne întrebase dacă o deranja faptul că trebuia să mănânce niţel mai târziu. Carmen răspunsese că da, deoarece 20 sau 21 era ora obişnuită de cină în Sterling Heights.

Ea nu se strâmbase, nu se tânguise şi nici nu-l pisălogise. După ce Matthew intră la gimnaziu şi deveni tot mai ocupat cu sportul după orele de şcoală, Carmen îşi găsise o slujbă la Asamblare Camioane Warren, pe linia de caroserii. Wayne spusese că era perfect, dacă ea simţea că trebuia să facă aşa ceva. Ceea ce-i zisese când ea ajunse acasă mai târziu decât el şi-l găsise în bucătărie prăjind hamburgeri pentru băiatul lor înfometat fusese:

— Ai avut probleme cu maşina?

Carmen răspunsese:

— Lucrez tot timpul cu cheia pneumatică, fixând opt ore barele de comandă a direcţiei şi coloanele de direcţie în gălăgia aia infernală, aşa că trebuie să mă relaxez.

Wayne zisese:

— Vezi? Dacă tu te simţi aşa după ce lucrezi pe linia de montaj, imaginează-ţi cum este să coborî de pe structură după zece ore.

Carmen spusese:

— Mi-ar plăcea să fiu cu *tine.* (Era adevărat, el era un tip de treabă şi-l iubea. Băutura nu-i schimba niciodată personalitatea, ci doar îl făcea mai pătimaş.) Nu există ceva ce am putea face împreună?

Wayne zisese:

— În afară de a o vizita pe maică-ta şi de a ne preface că suntem la fel de tonţi ca ea?

— Mă refer la o meserie sau activitate în care am putea lucra amândoi, spusese Carmen, pentru a fi mai mult timp împreună.

— Să purtăm costume asortate, zisese Wayne şi să participăm la concursuri de dans. Spune-mi ce vrei.

— *Nu ştiu,* dar nu mă gândesc la spălat rufe, şters praful şi gătit plăcinte. Nici măcar nu ştiu să gătesc plăcinte.

— Am observat asta.

— Şi nici nu mă pasionează să-nvăţ.

— Îţi pare rău acum că n-ai ajuns programator de calculatoare?

— S-ar putea, răspunsese Carmen. Îmi plac maşinăriile care vorbesc cu tine, automobilele care-ţi spun că portiera nu-i închisă sau că nu ţi-ai pus centura de siguranţă.

— Vrei să fii independentă. Ca mine.

Carmen spusese:

— Voi, constructorii, sunteţi nişte individualişti, deşi faceţi toţi acelaşi lucru. Îi mai ţii minte pe hippy? Ei bine, voi sunteţi ca ei, atât doar că munciţi.

Wayne nu replicase la asta, ci căzuse pe gânduri. Ea spusese:

— Aş putea rămâne la Camioane Warren şi să lucrez pe linia de asamblare. Cred că pot face orice îmi pun în minte. Aş putea chiar să urmez şcoala

de ucenici şi să devin constructor-montator. Acum aveţi femei printre voi… cum ţi s-ar părea dacă aş fi şi eu? adăugase, ştiind că ideea respectivă n-avea să-l încânte.

— Avem doar una şi vreo şase ucenice, iar brigada are două mii două sute de membri. Îi zisese că pentru a ajunge constructor trebuia să fii un anumit tip de om, indiferent dacă erai bărbat sau femeie. Tu eşti prea drăguţă, dulce şi… feminină.

— Mulţumesc foarte mult, spusese ea.

Se mutaseră în fermă şi asta îi umpluse timpul lui Carmen, care făcuse mai multe reparaţii decât Wayne, care se pricepea mai bine să mânuiască cheia de bătut buloane de cincisprezece kilograme decât ciocanul şi ferăstrăul. De două ori pe an, el împrumuta un tractor cu o secerătoare, ca să taie buruienile de pe câmp şi să poată vedea perfect până la marginea pădurii. Gândindu-se la idei de a câştiga bani, Carmen îl pusese să cureţe crescătoria de păsări, crezând că într-o bună zi putea fi transformată într-o pensiune, unde puteau trage vânătorii de raţe şi proprietarii de ambarcaţiuni care veneau de la Detroit şi băuseră prea mult pentru a mai conduce până acasă. Wayne zisese:

— O să-i zicem Hanul Găinaţ. În viaţa mea n-am văzut mai mult găinaţ ca acolo.

Carmen amenajase o grădină de zarzavaturi şi legume în spate. În fiecare primăvară, Wayne sădea un rând de porumb lângă pădure şi le lăsa pe căprioare să se înfrupte de acolo în august.

Abia după ce Matthew plecase în Marină, în ianuarie, în al cincilea lor an la fermă, Carmen urmase cursul pentru vânzări imobiliare de la colegiul Macomb County Community şi începuse să lucreze la agenţia imobiliară Nelson Davies. Wayne zisese că era perfect, dacă asta o făcea fericită. Ea vânduse prima casă în aprilie. Wayne o dusese la *Henry's* pentru cină şi o ascultase povestind cum încheiase afacerea, radiind

surescitată, povestindu-i ce sentiment extraordinar fusese, ca şi cum ai fi propriul tău şef. Până în iunie Carmen venise cu ideea că vânzările imobiliare reprezentau genul de activitate în care ar fi putut lucra împreună, ca o echipă; ar fi fost amuzant. Wayne zisese că se şi vedea întorcându-se pe băncile şcolii, Iisuse! Până în august Carmen îl determinase să privească în viitor, cochetând cu ideea de a demara până la urmă propria lor firmă. Mai ales, zisese Wayne, fiindcă-i al naibii de distractiv să umbli cu hârţoage. Acum era octombrie şi ea îl convinsese să fie măcar de acord să stea de vorbă cu Nelson Davies, un individ care făcuse milioane din afacerea asta şi care nu era cu mult mai în vârstă ca el. Wayne zisese că de-abia aştepta.

Carmen ajunse prima acasă şi băgă maşina în garaj. Peste câteva minute, din bucătărie, de unde punea cumpărăturile la locul lor, privi afară şi văzu camioneta lui Wayne pe alee. Era 18.30 şi se întuneca. După plecarea lui Matthew, Wayne începuse să vină mai devreme acasă. Carmen ieşi pe verandă. Purta „costumul de afaceri”, un taior bleumarin subţire, aşa că încrucişă braţele pe piept în aerul rece al serii. Wayne ridica saci de hârtie mari de pe platforma camionetei şi aduse patru dintre ei spre treptele verandei.

— „Hrană Dulce”, zise el privind-o pe Carmen care stătea pe verandă. E porumb cu ovăz, dar aşa-i zic ei.

— Şi eu care crezusem că te refereai la mine.

— Eşti mai gustoasă decât porumbul cu ovăz. Cum a mers azi?

— Am vândut una cu patru camere în Wildwood.

— Aşa te vreau.

Wayne purta jacheta cu CONSTRUCŢII-MONTAJ. NOI CONSTRUIM AMERICA. Carmen îl privi revenind la camionetă, ridicând un

bulgăre de sare de douăsprezece kilograme şi aşezându-l pe iarbă, lângă aleea cu pietriş. Când se îndreptă, Wayne rosti:

— Pe drum m-am întâlnit cu Walter. Mi-a arătat urme de căprioare pe tot ogorul lui până la terenurile statului.

Walter era vecinul lor şi cultiva gazon pentru peluzele suburbane. Lui Carmen i se părea că a privi cum creşte iarba era un mod straniu de a-ţi câştiga existenţa.

Wayne veni la verandă cu alţi doi saci de „Hrană Dulce”.

— Se topesc după asta.

— Ele te cred un tip tare de treabă, comentă Carmen şi tu le-mpuşti.

— Doar nu vrei să mănânci căprioare domesticite, zise Wayne. Sunt greu de crescut şi carnea lor nu-i bună pentru digestie. Reveni la camionetă, băgă mâna pe geamul cabinei şi scoase nişte pungi de hârtie pe care le întinse lui Carmen. Astea merg în casă.

După greutatea lor, ea îşi dădu seama ce era înăuntru. Cutii cu gloanţe calibrul 18,5 milimetri, cu cap crestat.

— Nu-nţeleg cum le poţi împuşca.

— Nici nu pot, dacă nu mă apropii la mai puţin de patruzeci şi cinci de metri. În nici un caz fără o armă de vânătoare.

— Ştii la ce mă refer.

— Eu nu le văd ca pe nişte animăluţe din Walt Disney, spuse Wayne ridicând geamul cabinei. Asta-i diferenţa, împuşti câteva toamna, altfel o să moară de foame în timpul iernii. Priveşte lucrurile şi din punctul ăsta de vedere.

Era o discuţie anuală, în care Carmen îşi exprima opinia fără să facă din ea o chestiune etică, iar Wayne considera căprioarele drept o sursă de carne, citând la răstimpuri date ecologice. Carmen îşi ridică faţa, când el sui pe verandă. Se sărutară pe gură, fără să se grăbească şi rămaseră

după aceea privindu-se ochi în ochi câteva clipe. După douăzeci de ani senzaţia era la fel de plăcută. Îl întrebă cum fusese la muncă.

— Am terminat-o cu Standard Federal. Voiau să mă pună-n echipa de interioare, să trag conducte, da' le-am zis că nici nu poate fi vorba, eu sunt constructor-montator, nu m-ocup de finisaje.

— Vorbeşti serios?

— Le-am spus că… vreau să-mi iau câteva zile libere.

— Bravo!

— Săptămâna viitoare o să-mi caut alt şantier.

Îi spuse că în Auburn Hills, destul de aproape, se construia o sală nouă de baschet, atât doar că era din prefabricate, aşa încât probabil avea să se ducă să lucreze la şantierul One-Fifty Jefferson din Detroit, unde credea c-ar fi vorba despre un hotel cu treizeci şi două de niveluri. Îi spuse că ar fi preferat să facă naveta oricât de mult pentru o clădire cu etaje decât să monteze prefabricate vizavi de casă. Îi spuse:

— Lionel vine mâine şi mergem să căutăm urme de cerbi.

— Wayne, rosti Carmen.

El trecu pe lângă ea şi rămase ţinându-i uşa deschisă.

— Hai să bem o bere rece. Ce voiai să spui?

— Ai promis că mâine te duci să vorbeşti cu Nelson.

— Am promis?

— Haide, haide nu-ncepe cu de-astea.

— Am uitat, asta-i tot. La ce oră?

— La 14.

— E perfect, Lionel nu vine până la 16. Vrea să arunce un ochi, să vadă dacă nu-i vreun stejar alb pe-acolo. Am citit despre căprioare că înfulecă ghindele de stejari albi ca pe chipsuri. Nu se pot opri să le halească. Ştiu că există o mulţime de stejari roşii.

Carmen aşează punga cu cartuşe pe masa din bucătărie. Wayne scoase din frigider două cutii de bere, le deschise şi-i întinse una.

— Arăţi a-ntâia. Aş cumpăra o casă de la tine, chiar dacă aş mai avea deja una.

— Chiar o să te duci să stai de vorbă cu Nelson? întrebă Carmen.

— De-abia aştept. Ştii şi tu cât îmi place să lucrez pentru găoaze.

— Wayne, încearcă. De acord?

— O să fii şi tu acolo, nu?

— O să fiu în birou. Cu ce-o să te-mbraci?

— Nu ştiu – trebuie să fiu îmbrăcat cumva anume?

— Cred c-ar trebui să porţi costum.

Wayne se apropie de masă, puse berea jos şi desfăcu punga de hârtie.

— Aş putea. Sau sacoul meu sport.

— Şi cravată?

— Dacă vrei, o să-mi pun cravată, zise el scoţând cutiile de cartuşe din pungă. Anul ăsta încerc cu magnum de optsprezece jumătate. Lionel zice că tund şi iarba, că nimic nu-i mai bun până-n cincizeci de metri. Dacă loveşti un cerb, auzi clar cum plesneşte carnea.

— Wayne, rosti Carmen.

— Ce-i?

— Este important felul în care arăţi. Impresia pe care o faci.

El făcu o pauză şi ea văzu că mintea lui rămăsese încă la pădure. Wayne sorbi din bere, cu cutia aproape ascunsă în mâna lui mare şi verigheta reflectă lumina dinspre fereastră ca o scânteie de aur. Îl vedea în baie, bărbierindu-se, doar cu chiloţii înguşti pe trupul puternic şi se gândea: „Dumnezeule, este al meu.” îi părea rău că nu-şi putea lua cuvintele înapoi. El nu trebuia să încerce să impresioneze pe nimeni.

— Poartă ce vrei, spuse Carmen. Simte-te confortabil.

— O să iau costumul albastru, zise Wayne şi tu să-l porţi pe al tău – asta o să-l impresioneze?

— Bine, uită ce-am zis mai devreme.

Wayne sorbi din bere, privind-o. Păru să rânjească.

— Îmi place cum îţi stă cu fusta asta scurtă. Fac prinsoare că şi lui Nelson îi place.

— Dacă-i place, răspunse Carmen, este pentru că atunci când fustele se ridică pe picior, se ridică şi bursa. Nimeni nu ştie motivul. Dup-aia ratele dobânzilor scad şi noi vindem mai multe case.

— Ca luna şi mareele, zise Wayne, nu-i aşa? Sau ca anotimpurile. Ştiai că sezonul de vânătoare începe când căprioarele sunt în călduri? Scotoci din nou în pungă şi scoase un flacon mic de plastic care avea ataşat un cartonaş de prezentare. Cerbii o ştiu. Ei sunt pregătiţi, aşa că foloseşti niţică de-asta. Momeală Muntele Ceţos pentru cerbii „înfierbântaţi”. O ridică spre Carmen ca să vadă, apoi citi de pe etichetă: „Un amestec secret pe bază de urină pură colectată de la ciute vii în orele cele mai fierbinţi ale ciclului estru”.

— Mă iei peste picior, făcu Carmen. Te dai cu chestia asta?

— Poţi s-o pulverizezi pe tine sau în jurul locului de pândă. Cerbul o miroase, zice „Moşule, frig şi eu ceva?” şi vine-n galop prin pădure… Mă gândeam, urmă Wayne, dacă n-am putea inventa aşa ceva pentru afacerile imobiliare… înţelegi ce vreau să spun? Pulverizezi ceva pe o casă şi toţi cumpărătorii vin în goana mare. Ce crezi?

— Cred că ai dreptate, încuviinţă Carmen. Poartă costumul albastru.

— Şi casca de protecţie? Este albastră, aşa încât s-ar potrivi elegant.

— Da, însă pune-o invers.

— Să fiu eu însumi, este?

— Poţi face orice doreşti, spuse Carmen întorcându-se să privească pe fereastră la camioneta lui Wayne şi la viţa de vie moartă din

grădina de legume şi la crescătoria de păsări care avea să rămână acolo până putrezea şi se dezintegra.

— De ce eşti furioasă?

— Nu sunt furioasă.

— Atunci cum eşti?

— Nu ştiu, zise Carmen. Dac-o să aflu, o să-ţi spun.

4

După ce ajunseseră la casa Donnei din Marina City şi Armand fusese invitat să rămână peste noapte, Richie începuse să-i spună Mierla. Mai întâi îl prezentase femeii aceleia, Donna, ca domnul Mierla-neagră, pentru ca imediat după aceea să spună:

— Da, m-am întâlnit cu Mierla în Henry's. Iar peste două minute: Vrei să ne-aduci ceva de băut pentru mine şi Mierla? După cum vorbea, părea că erau prieteni vechi şi că el îi spusese dintotdeauna aşa. Amuzant era că lui Armand nu-i păsa.

Mierla. Un nume nou pentru începutul unei perioade noi din viaţa lui. Suna diferit, nu cu rezonanţă indiană, când îl repeta în minte. Cine eşti? Eu sunt Mierla. Nu o mierlă neagră sau un pescăruş, ci propria sa specie aparte. Îi plăcea felul în care-l rostea Richie Nix, tipul părea mândru că-l cunoaşte şi dorea să-i facă reclamă. Donna veni din bucătărie ţinând în fiecare mână câte un pahar cu o băutură întunecată. Richie spuse:

— Mierla-i din Toronto.

Iar Donna zise:

— Da? Am fost o dată acolo şi mi s-a părut un loc drăguţ.

Armand Mierla sorbi din băutură şi-i veni să scuipe. Iisuse Hristoase, era lucrul cel mai oribil pe care-l gustase vreodată!

— S-a-ntâmplat ceva, Mierlă? întrebă Richie.

Mierla devenea acum doar Mierlă.

— Ce-i asta?

— Southern cu 7-Up, răspunse Donna. Favorita noastră.

Armand, sau oricine era el în clipa aceea, ieşi la maşină, unde avea în portbagaj patru sticle de un litru de Canadian Club, pentru cât avea să stea la bunica şi aduse o sticlă în casă. Îi spuse Donnei:

— Nu beau din asta. Eu beau doar whisky adevărat.

După ce făcuse cunoscut amănuntul acela, Donna se ţinu aproape de Richie şi nu vorbi prea mult, zgâindu-se prin ochelarii mari şi scânteietori, ca şi cum ar fi fost ea însăşi un fel de pasăre, cu bărbia ascuţită şi un cuib de zulufi roşii-aurii pe cap. Cu permanentul şi fardul acela, parcă se pregătea să meargă la bal mascat – dacă n-ar fi fost tenişii şi mătreaţa şi firele de păr de pe puloverul negru. Pe drumul spre casa Donnei, după ce se opriseră să bea ceva şi stătuseră de vorbă, Richie Nix spusese:

— Stai pân-o s-o cunoşti pe Donna. Era paznic la bulău, când am cunoscut-o şi-a fost dată afară fiindcă se futea cu deţinuţii, frate, dacă poţi să crezi aşa ceva.

Lui Mierlă nu-i plăcea prea mult de Donna, o femeie care n-avea cu cine să se culce, decât cu deţinuţii şi nici de cocioaba în care locuia, o căsuţă de lemn despre care-şi dăduse seama în beznă, pe când se apropiaseră, că ar fi trebuit vopsită şi care era înconjurată de buruieni. Nu-şi putea imagina dacă existau două dormitoare şi nici felul în care Richie Nix putea să se culce cu femeia asta. Dacă o făcea.

Nu-i plăcea prea mult nici de Richie, atât doar că avea sânge-n el. Cu un pistol lipit de capul lui, îi spusese: „Eşti exact gagiu' pe care-l căutam". Pentru a spune aşa ceva, a-l face pe Mierlă s-o creadă, era nevoie de ceva ce nu putea fi simulat. Îi spusese: „Să mor io, vorbesc serios. Mă bucur că s-a-ntâmplat aşa". Îi spusese: „Frate, trebuie să fii tare ca să şofezi o maşină ca asta şi să ai o armă sub scaun." Tonul vocii lui fusese plin de respect. Apoi îi povestise în detaliu combinaţia pe care o începuse. Mierlă ascultase şi ajunsese să-şi dea seama că jegul avea într-adevăr ceva, nu inventa. S-ar fi putut chiar să meargă. Mierlă văzuse destule variante ale aceleiaşi afaceri în Toronto, tot

felul de şmecherii cu şantaje şi protecţii; el ştia cum să convingă un rău platnic să scoată ceea ce datora. Asta era însă altceva, o lovitură unică, dar bazată pe aceeaşi idee: sperie-l suficient pe celălalt şi-o să plătească de fiecare dată.

Exista totuşi un aspect al afacerii care-l deranja. Trebuia să se concentreze pentru a se gândi în livingul acela cu pereţii împodobiţi cu fotografii din închisoare: Donna în grupuri de oficiali şi paznici, Donna cu grupuri de deţinuţi, una dintre ele iscălită „Donnei «Roşcata» Mulry, de la băieţii din blocul E". Fotografii din viaţa Donnei îndărătul zidurilor; în nici una dintre ele nu purta ochelari. Ea şi Richie stăteau pe sofa şi se uitau la televizor, la un serial poliţist cu maşini puternice şi scumpe şi muzică rock latino. Richie spuse:

— Ia fii atent, Mierlă. Nu pot să cred aşa ceva!

Mierlă se uită şi nu putu nici el să creadă: un poliţai care juca rolul omului emoţionat, afectat de cine ştie ce. Poliţaii nu se comportau aşa, erau tipi reci şi duri care nu-şi trădau niciodată sentimentele… dacă aveau aşa ceva. Aici sau peste râu, în Canada, gaborii erau la fel. Chiar acum poliţaii din Detroit investigau o crimă care se petrecuse de dimineaţă într-un hotel şi n-ar fi fost deloc mişcaţi din cauza moşului sau a fetei. Individul ăsta, Richie Nix, jegul ăsta, rânjea cu o expresie visătoare şi idioată, iar femeia Donna îşi mişca mâna pe sub tricoul lui pe care scria că-i bine să fii bun. Ea îl privise când intraseră şi rostise: „Vai, ce drăguţ!" Ce-ncerca să fie, maică-sa sau cine? Mierlă întrebase cum îi spuneau oamenii şi el zisese Richie, aşa-l chema, Richie Nix. „Donnei îi place Dick[21]", zisese el, „dacă-nţelegi ce vreau să spun, da' nu-i numele meu." Lângă combina stereo se afla o păpuşă Elvis Presley îmbrăcată în salopetă albă. Pe sofa şi scaune erau animale din pluş, tot felul de chestii mici şi îmblănite, ursuleţi, un căţel, o pisicuţă, o broască ţestoasă, un broscoi Froggy… Femeia asta

care fusese paznic în închisoare, cu claia de păr şi ochelarii ei, avea să-l matlaseze pe Richie şi să-l folosească pe post de pernă dacă ar fi putut. Aşa păreau să stea lucrurile.

Mierlă se ridică de pe scaun, se duse la televizor şi-l închise. O auzi pe femeie rostind:

— Alo, ce faci?

Când o privi, stătea în capul oaselor, cu spatele arcuit şi un picior băgat sub ea.

— E timpul să mergi la culcare.

— Poate că nu ştii, zise Donna, dar asta-i casa mea.

— Da şi-i o mizerie.

— Asta chiar că-i culmea, zise ea.

— Vrei să te duc eu la culcare? întrebă el.

Donna întoarse capul să se uite la Richie, care rămăsese cu gura deschisă lângă ea. Richie privi spre Mierlă, care aşteptă fără să mai spună nimic. Donna îl privi din nou pe Mierlă şi el continuă să aştepte. După încă un moment, ea se ridică şi ieşi din odaie. Richie strigă după ea:

— Şi-nchide uşa.

Rânji când o auziră trântindu-se.

— Mâine dimineaţă să-l suni pe tip, zise Mierlă.

— Care tip?

Mierlă porni către sofa, fără să se grăbească şi se aşeză.

— Agentul imobiliar. Îl suni şi-i spui să aducă banii la una dintre casele acelea, la ora 4 după-amiază. Noi o să mergem acolo înainte şi o să le examinăm, să decidem la care anume.

— I-o idee bună.

— Ştii de ce facem aşa?

— O să fim mai aproape de autostrada interstatală.

Mierlă clătină din cap.

— O facem pentru că dacă poliţaii sunt băgaţi în afacere, el o să-i anunţe şi ei vor fi acolo.

Richie aşteptă.

— Şi?

— Noi ne ducem la biroul lui înainte să plece cu banii, îi supraveghem biroul şi dacă nu vedem nici un gabor sau tipi care ar putea fi gabori, intrăm. Să zicem pe la 14.

5

Agenţia imobiliară Nelson Davies se afla într-o clădire victoriană mare şi albă de pe St. Clair River Drive, iar lui Wayne i se părea că semăna cu un salon de pompe funebre. Cândva aparţinuse pesemne cuiva important, un individ amestecat probabil în transport naval sau în afaceri cu cherestea. Nelson Davies îi adăugase la parter o recepţie cu uşi de sticlă. Însă clădirea avea şi aşa atât de multe aripi şi anexe, construite de-a lungul anilor, încât Wayne nu credea că intrarea modernă din faţă ar fi putut-o face să arate mai rău.

Carmen îi spusese să parcheze în spate. Maşina ei se afla acolo alături de alte două. Ea păruse nervoasă în felul în care zâmbea, privindu-l în costumul lui bleumarin şi-l întrebase ce se întâmplase cu batista pe care i-o pusese în buzunarul de la piept. Nimic, o scosese el, asta era tot. Apoi îşi pierduse zâmbetul, când privirea îi ajunsese la pantofii lui de muncă, maro şi uzaţi.

— Wayne… rostise ea dezamăgită, dar asta fusese tot.

Una dintre chestiile care-i plăceau lui cel mai mult la Carmen – în afară de ochii căprui şi de felul în care-i putea arunca o anumită privire după douăzeci de ani – era faptul că nu ar fi suspinat niciodată sau nu şi-ar fi frânt mâinile pentru ceva ce nu mai putea fi schimbat. Poate că ar fi tras un şut maşinii de tuns iarba, când nu pornea; însă într-un caz precum cel de faţă nu l-ar mai fi bătut la cap pentru pantofii de muncă. El o urmă, suind scara, cu fusta întinzându-se pe funduleţul ei ferm. Lui Wayne îi plăceau picioarele lui Carmen în fustele acelea care se ridicau cu câţiva centimetri deasupra genunchilor. O vedea când ajungea acasă de la muncă şi simţea impulsul de a-i sălta fusta în jurul şoldurilor. Existau momente în care putea spune că ea dorea s-o facă şi chiar o făcea, fiindcă

ei doi rămăseseră singuri în casă după plecarea lui Matthew.

Nelson Davies avea biroul din faţă şi era impozant. Primul lucru pe care-l văzu Wayne fu capul de cerb din clasa trofee montat sus pe tapetul în dungi. Iisuse, un cerb cu douăsprezece ramuri şi individul vindea case!

— Nu mi-ai zis niciodată că-i vânător.

— Nelson merge la vânătoare de raţe, zise Carmen. Vezi atrapele?

Ocupau un raft întreg îndărătul biroului maro-roşcat de mărimea unei mese pentru douăsprezece persoane. Raţe mari, suliţar, moţate şi alte una-două specii pe care Wayne nu le putu identifica imediat. Nu conta, el era mai interesat de cerbul trofeu.

— Pe ăsta nu l-a-mpuşcat aici. Ar fi putut s-o facă, totuşi mă-ndoiesc.

— Tuturor le spune că atunci a fost singura lui vânătoare de căprioare.

— Fac prinsoare că l-a lovit cu maşina.

Wayne mai privi în jur, în vreme ce Carmen îi spunea că Nelson nu întârzia niciodată la întâlniri şi că trebuia să apară dintr-o clipă în alta. Wayne întrebă cum ştiai cât era ora privind ceasul de pe perete, care nu avea nici un fel de cifre. După aceea văzu altul între veioza de ceramică şi calculatorul de pe birou, un ceas deşteptător placat cu aur care aducea cu un trofeu. Carmen îi spuse să se aşeze pe fotoliul lui Nelson, din piele neagră şi moale cu ornamente cromate, ca să vadă cum te simţi ca şef. Ieşi, spunându-i că-i va aduce o cană de cafea.

Când reveni cu cafeaua, Wayne stătea tolănit în fotoliu, cu picioarele pe birou – pielea scorojită de viţel a pantofilor pe lemnul de tec lustruit.

— Cred că-mi place.

— Vezi? zise Carmen şi-l lăsă acolo, plecând să-şi termine nişte treburi.

Să-nvârţi hârţoage şi să completezi formulare – cu asta credea Wayne că se ocupau afacerile imobiliare. Să completeze cifrăraie. Pe birou era un teanc de formulare. Instrucţiuni de Finalizare a Angajamentelor Scrise. Foaie Contabilă pentru Beneficiile Nete ale Vânzătorului. Iisuse! Cerere şi Autorizaţie de Amortizare/Preluare a Ipotecii. „Nu pot face aşa ceva”, gândi Wayne. Putea să citească planuri de construcţii, dar nu asemenea rahaturi. Un Acord de Servicii Limitate, scris cu literele cele mai mici pe care le văzuse vreodată. În afacerile imobiliare îţi puteai strica realmente ochii. Wayne se uită la calculator şi apăsă două taste: acestea emiseră clicuri, însă nu se întâmplă nimic. Se sculă şi se apropie de fereastra mare prin care se zăreau lumina soarelui, cerul albastru senin, râul şi în depărtare marginea întunecată a insulei Walpole. Se gândi la Lionel, care avea să vină la el la ora 16. Coborî privirea spre acoperişul recepţiei, cu un parapet decorativ micuţ din şipci, care se întindea vreun metru sub fereastră. Ce rost avea să pui parapetul acela dacă nu exista nici un motiv să ieşi pe acoperiş? Când vedea genul ăsta de ornamente de rahat, era recunoscător că lucra sus pe fiare.

Un Cadillac albastru se apropie de clădire şi opri pe stradă.

Wayne privi un bărbat care coborî din maşină şi scutură din cap, pentru a-şi îndepărta pletele din ochi când examina sediul agenţiei; purta un sacou sport care-i părea cam mare la umeri şi avea mânecile prea lungi. Alt bărbat apăru din partea opusă a maşinii, încheindu-şi haina costumului; acesta era mai vârstnic şi îndesat, cu părul pieptănat peste spate şi strălucitor în soare. Îi reaminteau lui Wayne de doi tipi care fuseseră spălaţi, dezinfectaţi şi îmbrăcaţi cu haine second-hand de la vreo organizaţie misionară. Erau înţoliţi pe cât de bine aveau să fie vreodată. Se părea că nu erau obişnuiţi nici cu cartierele rezidenţiale, după

cum priveau în sus şi în jos pe stradă. Venind pe alee, ei priviră către spatele clădirii, apoi cotiră şi Wayne îi pierdu din vedere.

Reveni la birou, se aşeză şi ridică o broşură colorată care descria „Wildwood – locuinţe moderne într-un peisaj perfect natural”. Prezenta case-tip pe un teren gol, parţial asanat, parţial defrişat, unde doborâseră copacii cu buldozerele. De ce făceau asta? Carmen spusese că aşa îţi puteai planta propriii tăi arbori, să stai afară în patio şi să te uiţi la ei cum cresc în următorii cincizeci de ani. Vorbise perfect serioasă. Ea asta intenţiona şi el trebuia să se gândească la ce dorise să spună.

Ridică ochii, auzind uşa închizându-se.

Cei doi tipi din Cadillac se aflau în odaie: cel mai vârstnic şi îndesat se întorcea dinspre uşă, iar cel slăbănog, care acum purta ochelari de soare, îşi îndepărtă pletele din ochi şi privi în jur, apropiindu-se de birou. Îşi deschise sacoul sport larg şi puse mâinile în şolduri. Fu rândul celui vârstnic să examineze interiorul. Amândoi erau relaxaţi. Slăbănogul rânji la Wayne şi spuse:

— Ţi-am zis că n-o să ştii cine-o să fiu când o să vin. Ţii minte? Ei bine, am venit.

— Poftim? zise Wayne.

— La telefon. Acum patru zile.

— Cred că vreţi să staţi de vorbă cu cineva de la parter, zise Wayne. Ei vă pot ajuta.

Slăbănogul îl privi pe vârstnic, care studia acum cerbul trofeu şi nu părea să fie atent.

— Ai auzit? Face pe prostul.

— Te ia la mişto, spuse vârstnicul îndesat continuând să privească cerbul.

Wayne fu luat prin surprindere. Se îndreptă niţel în fotoliul din piele, simţindu-se deja iritat, fără să-i pese prea mult de comportamentul lor. Era nu numai iritat, ci şi curios, dar precaut. Îl privi pe slăbănog apropiindu-se şi punându-şi palmele pe

birou, ca să se aplece şi să se apropie de el, fixându-l prin ochelarii de soare.

— Vrei să-mi faci probleme? Ştii ce vreau. Unde-s?

Avea un diamant mic lipit de ureche.

— Unde-s… ce anume? întrebă Wayne.

Îi întoarse privirea individului, abia reuşind să-i desluşească ochii înapoia ochelarilor. Se întrebă dacă ideea era să nu clipeşti primul, apoi se întrebă dacă bărbatul avea vreo boală. Părea bolnav şi faţa îi era aproape complet albă.

— Vrei să spui că n-ai vorbit niciodată cu mine?

— Nu, rosti vârstnicul apropiindu-se de birou, cred că vrea să spună că nu crede ce i-ai spus la telefon. Ce i s-ar putea întâmpla. Aşa că te ia la mişto.

Bărbatul era indian.

Wayne îşi dăduse seama din capul locului. Cel puţin, era destul de sigur, privindu-i acum chipul, de aproape, părul şi trupul îndesat în costumul strâns. Indian sau metis şi mai avea ceva familiar, ceva care-l făcu pe Wayne să se gândească imediat la insula Walpole şi la Lionel, deşi Lionel nu vorbea ca omul acesta. Avea un accent foarte slab, dar Wayne nu ştia ce fel de accent era, poate franco-canadian. Începu să-l considere pe indian ca individul la care trebuia să fie atent, deşi slăbănogul îl irita mai mult.

— Arată-i că vorbeşti serios, spuse indianul stând acum aproape de birou, arată-i cum îi poţi strica afacerile. Întinse mâna, continuând să-l privească pe Wayne şi împinse cana de cafea cu dosul palmei, răsturnând-o peste documentele afacerilor imobiliare ale lui Nelson Davies. Ca un semn, da? Ce se poate întâmpla.

— Hei, da, da, zise slăbănogul înviind.

Wayne îl privi apucând ceasul deşteptător placat cu aur de pe birou, privind în jur după o ţintă şi azvârlindu-l spre ceasul fără cifre de pe perete. Îl rată şi zise:

— Fir-ai al dracu'!

Luă cana de cafea, o aruncă şi dădu greş din nou.

— Muie, spuse şi acum părea realmente înfuriat. Luă veioza de ceramică şi o sparse de perete. Părea că-l face să se simtă mai bine. Se uită după aceea în jur, căutând altceva, cu indianul privind răbdător.

Wayne se gândi să se ridice şi să iasă din încăpere. Cum ar fi reacţionat ei? Rămase însă locului, privind cum slăbănogul se apropie de cerbul trofeu, îndepărtându-şi părul din ochi, când ridică fruntea să-l examineze, după care sări şi-l prinse de coarne. Rămase atârnat acolo pentru o clipă, luptându-se cu el, lovind cu picioarele în perete, pentru ca apoi să cadă pe neaşteptate cu capul de cerb cu coarne frumoase cu douăsprezece ramuri, pe care îl azvârli prin odaie. Wayne îl văzu gâfâind, ieşit din formă pentru un tânăr şi uitându-se după altceva. Poate atrapele, raţele din lemn ale lui Nelson, înşirate la rând. Indivizii aceştia puteau devasta biroul, totuşi nu existau destule obiecte care să poată fi sparte. Decât dacă nu aruncau atrapele prin fereastra cea mare. Wayne se gândi că l-ar fi putut rezolva pe slăbănog, n-ar fi fost nici o problemă. Indianul putea fi mai dificil.

Slăbănogul i se adresă lui Wayne:

— M-am făcut înţeles?

Indianul clătină din cap.

— Îţi pierzi vremea.

— Ei bine, o să fie un agent imobiliar mort, băga-mi-aş pula, dacă nu ne dă bişţarii. I-am promis-o deja.

— Da, dar nu te crede.

— Atunci o să-i arăt.

— Bine, aţi câştigat, rosti Wayne şi se sculă din scaun. Vi-i aduc. Sunt la parter.

Ocoli biroul şi indianul i se puse în faţă.

— Te-am mai văzut pe undeva.

Erau îndeajuns de aproape pentru ca Wayne să-i poată vedea ochii, de un cafeniu-închis, calmi, însă îmbătrâniţi, congestionaţi. Mirosea a aftershave; Wayne nu ştia marca, ceva ieftin. Dintr-un motiv necunoscut, mirosul îl ajută să-şi amintească unde-l văzuse pe indian, în acelaşi loc în care indianul îl văzuse *pe el.* Ieri, în magazinul universal de pe insula Walpole.

— Unde te-am văzut?

În mod clar exista o urmă de accent. „Undi ti-am văzut…" Wayne strânse din umeri. Îl auzi pe slăbănog spunând:

— Dă-i drumul. Vreau să-i arăt ceva.

Indianul continua să-l fixeze cu privirea. Era cu destui centimetri mai scund decât Wayne, dar cu vreo cincisprezece kilograme mai greu. Slăbănogul repetă:

— Vrei să-i dai drumul?

Indianul nu se grăbea, nici unul dintre gesturile sale nu erau repezite, iar slăbănogul aştepta, nerăbdător să intre în scenă. Se apropie, ajungând chiar mai aproape decât indianul, cu ochelarii de soare cam la acelaşi nivel cu ochii lui Wayne, proptindu-se acolo ca şi cum ar fi fost managerul unei echipe de top, iar Wayne ar fi fost un arbitru pe care se pregătea să-l facă zdrenţe.

— Ţii minte ce ţi-am spus c-am omorât oameni? rosti slăbănogul. Vreau să m-asigur c-o crezi.

Wayne n-o credea. N-o credea din ceea ce zărea pe chipul slăbănogului, cu imperfecţiuni peste tot, ascunzându-şi lipsa de caracter îndărătul ochelarilor de soare. Chiar dacă i-ar fi spus-o cineva, tot n-ar fi crezut. Până ce mâna tipului apăru de undeva cu un revolver mare nichelat şi-i vârî ţeava sub nas, împungându-l. Wayne încercă să ridice capul, crezând acum, da, era posibil.

Foarte lin, împinse într-o parte ţeava revolverului cu vârfurile degetelor, continuând să privească ochelarii de soare ai individului şi spuse:

— Nu m-am îndoit nici o clipă.

— Vreau să m-asigur, îi zise slăbănogul. Ca să ştii ce ţi se poate întâmpla.

Wayne se simţi îmbrâncit din spate de indian, care rosti:

— Te crede, da? Haidem.

Coborâră scările, cu Wayne în faţă. El se opri în hol şi spuse:

— Pe-aici.

Îi conduse prin coridorul reamenajat, pe lângă rânduri de birouri partiţionate prin lambriuri din lemn de pin şi sticlă jivrată, majoritatea pustii. Biroul lui Carmen era la capătul coridorului, în dreapta. N-ar fi vrut ca ea să fie acolo. Era însă şi vorbea la telefon. Wayne o zări ridicând privirea, îi văzu ochii, expresia de surprindere, când trecură pe lângă ea şi ajunseră la o uşă de sticlă din spatele clădirii. Wayne tocmai deschidea uşa, când indianul puse mâna pe sticlă. O ţinu în loc şi privi afară, spre parcarea cu pietriş din spate.

— Mălaiu-i în maşina ta?

Nerăbdător, slăbănogul spuse:

— Unde altundeva să fie? Îi ducea la casa aia de care i-am spus.

— Bine, zise indianul, să mergem.

Wayne deschise uşa. Păşea afară, când auzi vocea lui Carmen înapoia lui, ridicată, auzindu-se dinspre coridor, „Wayne?”, dar nu se întoarse şi nici măcar nu încetini. Continuă să meargă şi-l auzi pe indian întrebând:

— Cine-i Wayne?

— Ce ne interesează? făcu slăbănogul, aflat mai aproape de el. Cineva care lucrează acolo. După aceea întrebă: Ai o camionetă? Când Wayne se apropie din lateral de platforma camionetei şi se aplecă pentru a deschide lada metalică cu scule.

— Da, pentru deplasările pe teren, răspunse Wayne şi descuie lacătul, înălţă capacul şi scotoci înăuntru cu mâna dreaptă. Îl auzi pe indian rostind:

— Acolo este o femeie, care ne priveşte.

Mâna lui Wayne atinse acum metalul rece, o cheie pneumatică, alături o cheie cilindrică – prea scurtă – bâjbâind cu mâna până găsi ranga de aliniere, trei sferturi de metru de metal solid, grea de aproape un kilogram şi jumătate, cu un capăt teşit. Wayne o prinse zdravăn şi-l auzi pe slăbănog întrebând:

— Ce faci?

Indianul spuse:

— Femeia este tot cu ochii pe noi.

Slăbănogul, mai aproape de el, zise:

— Hai odată, ce faci?

Cu mâna tot în lada de scule, Wayne întoarse capul doar atât cât să-l vadă pe slăbănog imediat lângă el şi pe indian la vreun metru în spatele lui, privind către clădirea agenţiei imobiliare.

— L-am găsit.

Slăbănogul zise:

— Atunci, dă-mi-l.

Iar Wayne spuse:

— Ia de-aici.

Carmen văzu totul prin uşa de sticlă, cu bărbatul masiv blocându-i vederea la început fiindcă se uita la ea şi părea gata să revină în clădire.

Îl văzu pe Wayne întorcându-se dinspre camionetă cu ranga de aliniere sclipind metalic, ştiu ce era şi-l văzu pe pletos răsucindu-se, cu ochelarii de soare zburându-i şi bara de metal raşchetându-i umerii. Se împletici, urlând la Wayne, totuşi nu căzu, nu atunci, ci abia când Wayne roti ranga înspre picioarele lui, ţintindu-i genunchii. Individul sărea înapoi în clipa în care Wayne îl lovi, izbindu-l sus în coapse şi picioarele i se frânseră sub el. Carmen îl văzu pe bărbatul îndesat grăbindu-se să-şi descheie haina, cu Wayne urmărindu-l acum, ridicând ranga ca să-l lovească; bărbatul masiv vârâse mâna în interiorul hainei, dar fu silit să ridice braţele repede pentru a se apăra, ghemuindu-se, iar Wayne îl pocni de două

ori peste braţe, sus, în zona umerilor. Bărbatul se strădui să-şi protejeze capul, iar în clipa aceea Wayne roti bara de metal cu ambele braţe, ca pe un baston de baseball şi-l trosni în stomac, puternic. Bărbatul se îndoi din mijloc, coborând braţele şi Wayne îl lovi peste spinare, cu ambele braţe, izbind puternic cu bara, de două ori, iar bărbatul căzu în mâini şi genunchi în pietriş, apoi în coate şi genunchi, acoperindu-şi iar capul cu palmele lui mari. Nu se terminase însă. Carmen îl văzu pe celălalt, pe pletos, ridicându-se cu capul plecat, încercând, aşa se părea, să-şi descheie cureaua şi să-şi bage o mână în pantaloni. Îl văzu înălţând ochii când Wayne veni după el rotind bara şi de data asta se feri şi se ghemui uşor, cu faţa la Wayne, cu Wayne ocolindu-l, căutând parcă să-l ţină în parcarea închisă, să-l facă să se retragă spre clădire, urmărindu-l cu ranga. Fu uluită, pentru că până atunci nu văzuse niciodată privirea aceea rece şi concentrată pe chipul soţului ei. Îl văzu pe bărbatul solid rămas tot pe jos. După aceea fu şocată să-l vadă pe pletos repezindu-se către uşă, cu o mână ţinându-se între picioare şi pentru o clipă îi văzu faţa de aproape, prin geam, albă şi descompusă, apoi hâdă, transformându-se într-un soi de demenţă când se izbi de uşă. Carmen încercă să ţină uşa închisă, dar el o împinse, trântind-o de perete şi fugi pe lângă ea spre partea din faţă a clădirii. Carmen se ţinu de uşă, lăsând-o deschisă pentru Wayne şi ţipă după el când alerga pe coridor:

— Wayne, are o armă!

Wayne răcni ceva peste umăr, însă ea nu înţelese ce spusese, deoarece se îndepărtase iute de ea, decis să-l prindă pe pletos.

Mai târziu, Carmen avea să spună că văzuse arma, sau ceea ce crezuse că era o armă, când Wayne coborâse de la etaj şi trecuse pe lângă biroul ei urmat de cei doi bărbaţi, iar pletosul

ezitase pentru o clipă, ca s-o privească. Ea văzuse la brâul lui ceva ce crezuse că ar fi o armă. Când Wayne îl lovise, probabil că arma lunecase şi de aceea el şi-o ţinea strânsă între picioare când pătrunsese în fugă în clădire, ca să nu-i cadă pe cracul pantalonului. Carmen avea să spună că nu aflase decât mai târziu că Wayne strigase la ea să cheme poliţia.

Ea însă alergase după ei, pe coridor şi pe scara care suia la etaj, unde-l văzuse pe Wayne intrând în biroul lui Nelson. Până ce ajunsese acolo…

Carmen avea să povestească cele întâmplate după aceea cu glas scăzut, privind într-o parte, separând evenimentele pas cu pas în minte, revăzându-le, spunea ea, aproape în ralanti.

— L-am văzut pe Wayne din spate. Era în mijlocul camerei. Pletosul era lângă fereastră, cu pantalonii descheiaţi. Purta cizme de cowboy. Când Wayne a venit spre el, a scos din pantaloni arma – era strălucitoare, metalică. Pe când o ridica, Wayne a aruncat ranga spre el. Dar nu l-a nimerit. El s-a aplecat, s-a răsucit şi ranga a trecut prin fereastra mare din faţă, spărgând geamul. Dar pentru că se întorsese când se aplecase, Wayne a avut timp să-l prindă. În clipa aceea, arma a tras. A mai tras încă o dată, cu totul de trei ori. Wayne îi prinsese braţul cu o mână şi hainele, pieptul sacoului, cu mâna cealaltă şi-l împingea către fereastră. Cumva îl apucase destul de zdravăn ca să-l ridice, nu foarte mult, dar am văzut cizmele de cowboy ridicându-se de pe podea, iar el lovea din picioare, când Wayne l-a îmbrâncit şi a trecut prin fereastra spartă. Am intrat alergând în cameră, gândindu-mă că Wayne fusese împuşcat cu siguranţă, însă nu păţise nimic. Când am ajuns lângă el, se uita pe fereastră şi am privit afară, aşteptându-mă să-l văd pe bărbat zăcând pe acoperiş, care era imediat sub fereastră, dar nu l-am văzut. Acoperişul era plin cu cioburi de sticlă. Apoi am văzut că parapetul micuţ din jurul

acoperişului era rupt şi atârna în jos în locul pe unde căzuse el şi aterizase pe sol. Dar nu l-am văzut pe bărbat. De fapt nu l-am văzut imediat. Mai întâi l-am văzut pe cel solid şi mai în vârstă, mergând spre o maşină parcată pe stradă şi privind încoace. Nu se uita însă la noi, ci la celălalt, la pletos. Atunci l-am văzut amândoi, alergând peste peluza din faţă, îndepărtându-se de clădire, fugind, dar şchiopătând. Când a ajuns la maşină, s-a întors şi a tras de două ori cu arma, dar nu cred c-a nimerit nici măcar clădirea. Cel voinic l-a îmbrâncit şi mi s-a părut că începuseră să se certe între ei, cu tânărul arătând încoace. Cred că avea sânge pe faţă şi pe pieptul sacoului. Cel voinic l-a îmbrâncit iarăşi şi l-a suit în maşină. După aceea a ocolit maşina, a suit la volan şi a pornit. A întors şi a plecat spre nord.

Carmen observă că poliţiştii le spuneau lor Carmen şi Wayne, însă lui Nelson Davies îi spuneau domnul Davies. El sosise împreună cu poliţia, purtând costum şi cravată ca întotdeauna şi o batistă asortată în buzunarul de la piept.

Declaraţiile erau luate în recepţia clădirii. Carmen povesti de câteva ori cele întâmplate: poliţiştilor locali din Algonac, cei doi care erau de serviciu, anchetatorilor de la poliţia statului Michigan, unui ofiţer de la poliţia municipală şi altor patru poliţişti de la biroul şerifului districtului St. Clair. Toţi purtau uniforme diferite. Îşi dădea seama că Wayne era iritat. Mai întâi, pentru că ar fi trebuit să se întâlnească cu Lionel, dar acum trebuia să stea aici şi în al doilea rând din cauza felului în care-i puneau întrebările, aproape ca şi cum cele petrecute fuseseră din vina lui. Începând cu: Ce căuta în biroul domnului Davies?

Le spusese celor doi bărbaţi că el era domnul Davies? Îi lăsase să creadă asta? Încercase să fie violent, să li se opună? Îşi dăduse seama că putuse pune în pericol vieţile altor persoane din agenţie?

Wayne spuse că tocmai de aceea îi scosese pe cei doi din clădire. Bărbaţii erau atât de siguri că el avea banii, încât nu văzuse altă opţiune decât să-i lase s-o creadă.

Doreau să ştie dacă el încercase să-i omoare cu bara aceea.

Wayne spuse că era o rangă de aliniere, căruia alţii îi spuneau bulon sau bolţ de asamblare, pe care-l foloseau în munca lor pentru a forţa capetele grinzilor de fier, astfel încât găurile niturilor să se potrivească perfect. Mai spuse că dacă ar fi intenţionat să-i omoare pe cei doi bărbaţi, i-ar fi lovit în cap. Spuse:

— Nu pot să înţeleg de ce nu vă duceţi pe Walpole să căutaţi şoferul unui Cadillac ’86? N-ar trebui să fie prea greu.

Unor poliţişti nu le plăcea felul acela de a li se vorbi. Unul dintre ajutoarele şerifului îl întrebă pe Wayne dacă avea o problemă de comportament. Wayne, care părăsea o slujbă dacă şeful de echipă se dovedea sărac cu duhul, răspunse:

— Nu, domnule, sunt doar curios de ce staţi pe-aici cu degetu-n fund.

Carmen nu-l învinuia fiindcă era arogant. Mai ales când ajutorul şerifului îi spuse lui Wayne că dacă bărbatul pe care-l aruncase pe fereastră se rănise serios, l-ar fi putut acţiona în judecată. Wayne zise:

— S-ar putea să fie singurul fel în care l-aţi mai vedea vreodată.

Ei erau cei cu problema de comportament. Lui Carmen i se păreau fie foarte serioşi şi impersonali, fără să trădeze nici cea mai măruntă urmă de simpatie, decât faţă de Nelson, fie condescendenţi, tratând-o ca pe un copil.

— Carmen, crezi că ne mai poţi spune o dată exact ce anume ai văzut?

Şi-l auzea pe Wayne exclamând:

— Iisuse Hristoase!

La un moment dat, Nelson îi ceru *ei* să facă un ibric de cafea pentru poliţişti. Ea nu îndrăzni să privească spre Wayne.

El îşi arăta iritarea, pe când ea izbutea să nu şi-o trădeze. Până ce, ascultându-i pe Nelson şi pe poliţişti discutând, se păru că ei ştiuseră de la început despre cei doi bărbaţi. Când Carmen îl întrebă pe Nelson despre asta, el răspunse:

— Da, sigur că da. Unul din ei mi-a telefonat.

— Totuşi n-ai spus nimănui, zise Carmen.

— Am anunţat poliţia.

— Mă refer la nimeni dintre *noi*... la soţul meu.

— Individul a telefonat din nou şi a schimbat înţelegerea, spuse Nelson. Dacă el venea la Wildwood, atunci noi trebuia să… mă rog, poliţia trebuia să supravegheze locul. Trebuia să ne gândim la siguranţa celor care locuiesc în zonă.

Carmen îl ascultă pe Nelson spunând că el dorise ca indivizii *să fi venit* la Wildwood. Cu siguranţă n-ar fi bănuit niciodată că măturătorii de frunze erau poliţişti.

— Ai fi putut să-l suni pe Wayne şi să-i spui să nu mai vină.

— Poftim? făcu Nelson. Să-ţi spun adevărul, am crezut că oricum n-o să vină. Sau dacă venea, ar fi fost doar aşa, din politeţe.

— Ca să-mi facă mie plăcere? întrebă Carmen.

Nelson rânji.

— Tu ai zis-o, nu eu. Privi către Wayne. Am dreptate? Nu răspunde, dacă poţi să dai de bucluc.

— Am terminat? întrebă Wayne.

Până ajunseră acasă, trecuse de ora 18. Wayne deschise două beri. Îi întinse una lui Carmen care stătea la masa din bucătărie. Ea sorbi şi-l privi.

— Când Nelson a pomenit de poliţaii de Wildwood care măturau frunze, mi-a venit să-i zic: „Probabil c-aţi adus frunzele din altă parte, fiindcă acolo nu mai este nici un copac.”

— Ar fi trebuit să i-o zici.

După un minut, Carmen spuse:

— Tipii ăia s-au purtat foarte… siguri pe ei.

— De parcă ştiau perfect ce trebuie să facă.

După alt minut, ea spuse:

— Ce idiot!

— Care dintre ei?

— Nelson, care altul? Ar fi trebuit să-mi dau seama de caracterul lui mai din timp, numai după felul cum face buclele inferioare.

Wayne repetă:

— Buclele inferioare, da?

— Când scrie. Din felul cum le face, foarte minuţios şi înflorite, înseamnă că-i preocupat de sine. Buclele lui superioare sunt în regulă, arată agerime mintală.

— Şi ce dovedeşte asta? întrebă Wayne. Trebuie să fii ager mintal ca să mănânci rahat?

— Ei bine, o chestie ştiu sigur, spuse Carmen. N-o să mai lucrez pentru lăbarul ăla.

Wayne ridică spre ea cutia de bere.

— Până la urmă a ieşit şi ceva bun din chestia asta.

6

Armand crezuse că-i plăcea să fie numit Mierlă, dar acum nu mai era la fel de sigur. Nu în felul în care o zicea Richie, plin de sânge şi gemând întruna:

— Mierlă, ai o batistă? Frate, sunt tăiat naşpa. Mierlă, du-mă la Donna!

Zicea că Donna se pricepea să dea primul ajutor. Avea o tăietură pe bărbie, când trecuse prin fereastră şi aterizase pe cioburi. Nu păţise nimic altceva, o tăietură şi genunchii loviţi pe care şi-i freca întruna, umplându-se de sânge pe pantaloni. Pe Armand îl dureau spinarea şi coastele, acolo unde tipul îl lovise cu ranga de fier; un individ dur. Avuseseră ghinion să dea peste unul care era dur şi nici nu fusese cel căutat de ei. Armand credea că sângele de pe Richie făcea ca rana să arate mai urât decât era în realitate.

— Ia lasă-mă să văd, îi ceru el şi-l examină când Richie ridică bărbia. Ţi-ar prinde bine câteva copci, asta-i tot.

Străbătură Marina City, trecură de strada care ducea în strada Donnei şi Richie se alarmă:

— Opreşte! Unde te duci?

— Trecem în Sarnia.

— Aia-i în *Canada.*

— Nu mai putem merge cu maşina asta, spuse Armand. Individul a văzut-o.

Atât individul care nu era agent imobiliar, cât şi femeia. Amândoi priviseră pe îndelete maşina. Armand îşi aminti acum cine era tipul, care avea aceeaşi camionetă ca şi ieri. Cel cu jacheta CONSTRUCŢII-MONTAJ pe spate, care vorbise cu Lionel Adam în Island Variety.

Era destul de sigur că femeia lucra la agenţia imobiliară. O putea revedea în minte, privindu-i prin uşa din spate, uitându-se bine la ei. Ea strigase

numele unui bărbat, probabil constructorul, însă Armand nu şi-l putea reaminti acum.

Era prea ocupat ca să se gândească la ce i se putea întâmpla. Dacă era prins, constructorul şi agenta imobiliară ar fi spus: „Da, el este.” în scurt timp poliţia ar fi aflat de unde venea şi că şofa o maşină ce aparţinea ginerelui unui bărbat, tot din Toronto, care fusese împuşcat şi ucis ieri în Detroit. Armand ştia un lucru cu certitudine: nu putea îngădui ca situaţia să ajungă în punctul în care să fie căutat pe calculatoarele poliţiei.

Acum Richie spunea c-o să-l radă pe nenorocit.

— I-am promis-o şi o s-o fac.

— Care nenorocit? întrebă Armand.

— Agentul imobiliar. De ce n-ai tras? Stăteau acolo, drept în fereastră. Gagiu’ era ditamai omu’. De ce dracu’ n-ai tras?

— Pe el îl doreai, da?

— Frate, l-ai avut în mână.

Jegul nu ştia multe.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva, de acord?

— Ce?

— Ăla nu era adevăratul agent imobiliar.

— Ce tot zici acolo?

— O să-ţi explic altădată. Acum vreau să-ţi spun că singura dată când scoţi arma şi ţinteşti spre cineva este atunci când o să-l omori.

— L-ai fi putut omorî acolo.

— Nu, n-aş fi putut. O faci numai atunci când ştii că poţi s-o faci. Atunci nu trebuie decât un glonţ. Este la fel ca la vânătoare, vorbesc despre un vânător care ştie ce face. El nu trage dacă i se pare că ar putea rata sau doar răni animalul. Atunci ar trebui să se ducă şi să caute animalul ca să-l termine. Bun, dar dacă-i un animal care-l poate mânca pe el? Să zicem, un leu, care-i furios fiindcă e-mpuşcat şi aşteaptă să sară pe vânător. Înţelegi? De aceea, întotdeauna trebuie să fii sigur. Un glonţ, un mort.

— Frate, sângerez de nu se mai poate.

— Vezi să nu murdăreşti scaunul. Vreau să-ţi zic că nu trebuie să fii nevoit să tragi mai mult de un glonţ.

— Mă *doare* naşpa.

Tipul nu era numai un jeg, ci şi un ţânc smiorcăit.

— O să te ducem la un spital, zise Armand.

— În Sarnia?

— Cred că se numeşte St. Joseph's. O să-l recunosc când o să-l văd. Eu şi fraţii mei am fost odată acolo ca să omorâm pe cineva.

— Ei, pe dracu', spuse Richie mai încetişor.

În felul ăsta îi atrăgeai atenţia, povestindu-i cum procedau băieţii cei mari.

— Nu rahaturile alea, zise Armand, pe care le vezi în filme, când asasinul intră în spital. Ştii care – când îl vezi că intră într-o cameră şi închide uşa. După aia iese, poartă un halat alb şi toţi ar trebui să creadă că-i un doctor. Un doctor pe care nimeni din spital nu l-a văzut vreodată.

— Sau omul de serviciu, spuse Richie. Am văzut un film în care asasinul se prefăcea că e om de serviciu.

Avea un mop, ştii şi o găleată. Da şi nimeni nu zicea: „Alo, da' tu cine puia mea eşti?"

— M-asculţi, da? Vrei să-nveţi ceva?

— Da, spune.

— După ce am ajuns la etajul care trebuia, unul din fraţii mei a ţinut liftul. În treaba asta, celălalt frate ţinea de şase dacă apărea cineva.

„De pildă o infirmieră", gândi Armand. Dar n-o spuse. Se opri, continuând să se gândească la o infirmieră şi la ce se întâmplase după aceea, cu câteva luni mai târziu…

Până ce Richie spuse:

— Asta se-ntâmpla noaptea?

Armand îşi reveni.

— Da, noaptea. Eu m-am dus în rezerva în care era tipul bolnav – cred că avusese infarct. Vreau să zic că de-aia era acolo. I-am tras cearşaful peste

faţă şi l-am împuşcat. O dată. Armand îşi luă mâna de pe volan şi arătă spre gură. Aici. Un glonţ.

— Un glonţ, un mort, zise Richie. El ce-a făcut?

— A murit.

— Vreau să zic ce-a făcut de-a trebuit să-l omorâţi.

— Nu ştiu. N-am întrebat.

— De ce nu?

— Nu era treaba mea, eu trebuia doar să execut.

— Ce vrei să zici… omori pe cineva şi nu-i treaba ta?

— Vreau să zic că nu mă interesa ce făcuse el.

— Erai sictirit pe el?

— Nici nu-l *cunoşteam.* Tu nu pricepi nimic?

— Mi se pare lipsit de sens, spuse Richie. Eu ar fi trebuit să fiu sictirit pe el. Ştii şi tu… de pildă, că n-a făcut ceva ce i-am spus.

Şofând pe drumul de lângă râu către Port Huron, Armand se întoarse să se uite la Richie, plin de sânge şi apăsându-şi de bărbie batista însângerată. Poate că unele lucruri nu le puteai explica unui tip ca ăsta.

Trecură în Canada peste podul Blue Water. Era mijlocul după-amiezii. Vameşul în uniformă se uită la plăcuţele de înmatriculare din Ontario şi întrebă unde locuiau. Armand spuse că în Toronto; veniseră să caute de lucru la rafinăria de ţiţei. Vameşul se aplecă şi se uită prin geam la Richie, la petele întunecate de pe sacoul lui. Îi întrebă unde fuseseră. Armand spuse că fuseseră în Port Huron să-şi facă niţel de cap şi că prietenul lui se tăiase încercând să deschidă o sticlă de bere cu dinţii. Vameşul zise:

— Cam idiot, nu?

Armand răspunse că prietenul lui era un tip idiot. Era singurul lucru adevărat pe care-l spusese. Vameşul clătină din cap şi le făcu semn să treacă.

Armand parcă maşina lângă uşa camerei de gardă a spitalului. Îl lăsă pe Richie să intre singur

şi aşteptă în maşină, ca să aibă timp să gândească.

Aveau să se întoarcă spre sud, în lungul malului canadian al râului. Să iasă din Sarnia pe Vidai Street, pe care şi-o reamintea de acum nouă ani, când fusese cu fraţii săi. Să meargă pe lângă combinatul petrochimic care se întindea pe nu ştiu câţi kilometri şi pe lângă hidrocentrala Ontario, alt nume pe care şi-l reamintea. Să meargă până la Wallaceburg, da şi apoi să treacă podul mobil de peste râul Snye şi să ajungă pe Walpole. Ca şi cum ar fi intrat prin uşa din spate.

Nu credea că Richie ucisese vreodată pe cineva. Bun, de acord, poate c-un şuriu, cândva, în închisoare. Ar fi fost însă surprins dacă Richie ar fi folosit vreodată un revolver, aşa cum spusese, pentru a zbura creierii cuiva. Asta era ceva ce văzuse în filme, chestia cu zburatul creierilor. Armand încercă să-şi amintească cum obişnuiau s-o numească fraţii lui. Ei ziceau că o *să-l facă* pe un tip. Sau ziceau despre cutare că a fost pocnit. Poate că denumirea venea de la faptul că atunci când foloseai amortizor, scotea un pocnet ca de armă pneumatică. Ginerele bătrânului îl întreba dacă nu vrea să se întâlnească cu cineva. Să se-ntâlnească c-un tip. Nimeni dintre cei pe care şi-i putea aminti Armand nu folosea niciodată cuvântul *a omorî.* Poate din cauză că era un păcat capital.

Ia stai aşa. Armand îşi amintea acum că Richie folosise cuvântul *a omorî...* Când fusese în închisoare, omorâse un tip şi alţii încercaseră să-l omoare pe el. Muncitorul imigrant, autostopistul pe care-l luase în maşină, Richie spusese despre el că l-ar fi jefuit şi i-ar fi făcut o gaură-n cap, dacă n-ar fi fost poliţistul. Totuşi episodul acela şi poveştile lui Richie că le zburase creierii oamenilor în timpul jafurilor, când spărsese un magazin odată şi o bancă, erau lipsite de sens. Să omori pe cineva fără un motiv întemeiat… Sau, aşa cum spusese el, fiindcă era sictirit. Ăsta era

felul în care un jeg şi-ar fi închipuit lucrurile şi ar fi născocit o poveste.

Pe de altă parte, trăsese în tipul din biroul agenţiei imobiliare.

Da, pentru că fusese speriat de moarte. Fusese nevoit s-o facă.

Un lucru era sigur, dacă Richie nu împuşcase niciodată pe nimeni, era nerăbdător să încerce. Să vadă cum e să foloseşti o armă.

Armand se gândi: „Da, aici l-aş putea ajuta. Să-i arăt încotro să îndrepte arma. Tipul trebuie să poată fi folosit la *ceva.”*

Cele zece copci din bărbie nu-l împiedicau pe Richie să vorbească. Atât doar că abia deschidea gura când vorbea şi era greu să-l înţelegi. Armand obosise să spună „Ce-ai zis?” de fiecare dată când Richie îl întreba ceva. Acum dorea să ştie încotro mergeau. Casa pe lângă care trecuseră nu era a tipului ăla, Lionel?

— Ba da, răspunse Armand, dar nevastă-sa era acolo. De acum sunt destule persoane care au văzut maşina asta.

— Ţi-am zis s-o ducem în Detroit, zise Richie şi s-o abandonăm ca să fie furată. *Acum* unde mergem?

Traversau un pod scurt peste unul dintre multele canale din zona aceea.

— Acum suntem pe Insula Squirrel, spuse Armand. Face cumva parte din Walpole. Vreau să văd dacă-i un loc bun.

— Cred că-n mlaştină e mai bine, zise Richie.

Probabil că avea dreptate. Oprind Cadillacul pe dreapta unui drum de ţară, Armand îşi aminti cum era în timpul verii insula înverzită de porumb. Acum ogoarele erau moarte şi şirurile de tulpini uscate se întindeau cât vedeai cu ochii, ajungând până la cargobotul acela din şenalul naval. Richie se entuziasmă:

— Ia uite-acolo! Parc-ar trece prin lanul de porumb. Când stai în Henry's, e ca şi cum ar fi în pădure. *Acum* unde mergem?

— Înapoi, rosti Armand.

Înapoi peste Walpole, urmând drumuri prin păduri dese spre cealaltă parte a insulei, către casa lui Lionel de pe râul Snye. Richie spuse:

— Stai aşa, să văd dac-am înţeles bine. Tipu' ăsta-i indian, da' a fost constructor. La fel ca tipu' despre care-ncerci să-mi spui că nu era adevăratul agent imobiliar.

— Crede-mă, zise Armand.

— Atunci ce căuta acolo?

— Nu-mi pasă, răspunse Armand, atâta timp cât ştii ce-avem noi de făcut. Uite casa. E bine că nevastă-sa a plecat.

— De unde ştii?

— Pentru că el este acolo – îl vezi? Iar camioneta a dispărut.

— Ala-i el, da? Casa n-arată rău… vreau să zic pentru un indian. Rahat! Ce dracu' face?

Casa era un dreptunghi mic şi alb printre sălcii: o fereastră, o uşă, o fereastră. O bicicletă în curte. Lionel stătea pe veranda din faţă, demonta plasa de pe uşa din aluminiu şi punea în locul ei oblonul de iarnă împotriva furtunilor. Armand nu mai vedea pe nimeni în jur. Lionel avea doi copii mari, care nu mai stăteau cu el şi un al treilea care era prunc ultima dată când Armand fusese aici. Coti pe urmele de cauciucuri tocite care se întindeau de la casă spre un hambar în care Lionel îşi ţinea capcanele pentru bizami şi atrapele, ca şi plasele pentru pescuit atârnate de acoperiş. Acum Lionel se uita la ei. Cu mâinile în şolduri, nu foarte doritor de companie. Dincolo de casă se afla pontonul din lemn de pe râu, unde era amarată barca lui cu motor. Lionel traversă curtea spre ei, târându-şi piciorul.

— Ce-a păţit?

— Întreabă-l.

— Arată mai indian decât tine, Mierlă.

Coborâră din maşină. Armand rosti:

— Lionel, omul ăsta vrea să vâneze nişte raţe.

Nu se obosi să facă prezentări. Lionel se oprise cu braţele încrucişate, îmbrăcat într-o bluză de trening, oricum fără chef să dea mâna cu cineva. Nu era prea fericit să-i vadă.

Cu toate acestea spuse:

— Vrea să-mpuşte nişte raţe, da?

— Îi vezi bărbia? zise Armand. Îşi punea obloanele pentru iarnă şi a căzut de pe scară, s-a tăiat şi nu mai poate lucra. Am zis: „Haide atunci la vânătoare de raţe." Ce zici? Eşti liber mâine?

Lionel se comportă de parcă ar fi trebuit să se gândească pe îndelete.

— Nu ştiu, poate. Mă pot duce mai târziu, să văd dac-ar cădea ceva, dacă raţele coboară.

— Unde, pe mlaştină?

Lionel se întoarse şi privi straturile de nori întunecaţi.

— Mă duc pe St. Anne, să văd cum este. Poate, nu ştiu.

— Am putea merge acum, spuse Armand, să ne plimbăm cu barca ta. Richie încă n-a văzut o mlaştină.

— Am văzut una. Ce dracu', am văzut-o chiar şi p-asta. Armand îl privi pătrunzător şi Richie urmă: Dar n-am fost niciodată *pe* una. Cu barca.

— Vreţi să mergeţi aşa? întrebă Lionel surâzând uşor în colţul gurii.

Armand îşi încheie haina costumului şi desfăcu braţele.

— Care-i problema? Eu port întotdeauna haina asta când merg la vânătoare de raţe. Şi el? Arătă cu degetul mare spre Richie, al cărui sacou sport era pătat cu sânge peste tot. Suntem doi tipi bine, nu? Înaintă către Lionel, spunând: Hai să mergem.

Întinse mâna ca să-l atingă pe braţ. Lionel se întoarse, trăgându-şi piciorul. Urmându-l în spatele casei şi apoi pe o potecă spre râu, Armand spuse:

— Povesteşte-i omului ăsta, Lionel. Povesteşte-i cum ai căzut şi te-ai bulit.

— Aşa s-a-ntâmplat, zise Lionel.

— Povesteşte-i cât de sus erai.

— La douăzeci de metri.

Urmându-l pe Armand, Richie spuse:

— Eh, pe dracu' şi n-a murit?

— Povesteşte-i pe ce-ai căzut. Cum le ziceţi voi la chestiile alea? Alea care ies din beton.

— Mustăţi de fier-beton, zise Lionel.

— Mustăţi de fier-beton, repetă Armand peste umăr, pe care le bagă-n beton. A căzut pe una din chestiile alea, care se ridica drept în sus.

— Mamă, Doamne, zise Richie.

— Ca şi cum s-ar fi aşezat pe ea.

— Mamă, Doamne şi i-a intrat în cur?

— L-a lovit sub fesă, spuse Armand peste umăr când ajunseră la pontonul bărcii, un podeţ de scânduri care se întindea în râu. Barca de aluminiu a lui Lionel, cu motorul Johnson de 40 CP, era amarată pe lungime.

Lionel se întoarse la ei şi rosti:

— Fier-betonul a trecut prin mine şi mi-a ieşit prin spate aici, la rinichi. Unde am avut rinichiul.

— Mamă, Doamne, zise Richie.

— N-are decât un rinichi, spuse Armand.

— Am pierdut un rinichi, mi-am rupt ambele picioare şi la ăsta a trebuit să-mi pună altă rotulă, din plastic, spuse Lionel. Da' am avut noroc, pentru că dacă n-aş fi căzut pe mustaţa aia aş fi fost mort. Mi-a încetinit căderea. Porni spre barcă, spunând: Ce mai vrei să ştii? Şi începu să dezlege frânghia.

— Acum zece-doisprezece ani, nu? întrebă Armand.

— Mai mult. Pe-atunci construiam Centrul Renaissance din Detroit. Cred că-s vreo paisprezece ani.

Ţinea barca pentru ei, întinzându-le mâna. Suind la bord, Armand prinse mâna lui Lionel. Richie o

ignoră.

— Ieri vorbeai c-un tip, zise Armand. Am văzut că era constructor.

— Da, am lucrat împreună pe-atunci, spuse Lionel. Cred că în anul ăla îl întâlnisem prima dată. Pe-atunci era un jegos.

— Da' acum nu mai este, nu?

— Un jegos, zise Lionel încolăcind frânghia, este numele pe care constructorii-montatori îl dau ucenicilor. Nu, crede-mă, acum nu mai este un jegos.

— Cum îl cheamă?

Armand aşteptă. Lionel privea către casă şi se gândea la ceva sau poate că nu-l auzi.

— Ar fi trebuit să-i las un bilet neveste-mii, zise Lionel. A plecat cu fetiţa să patineze.

Armand privi spre casă, apoi către Lionel de pe ponton.

— N-o să dureze mult.

Pe lac apăru un cargobot mic, dar păru uriaş când trecu pe lângă ei şi Lionel spuse că mergea la silozul Hazzard din Wallaceburg; Lionel le spunea acum fel de fel de lucruri fără să fie întrebat.

La început râul păru ca orice râu, cu lunci pe ambele maluri, liziere de copaci şi tufişuri, cărora Lionel le spunea „hăţişuri". Pe măsură ce înaintară spre sud, malurile lui Snye se transformară însă în mlaştină, cu papură şi trestii cât vedeai cu ochii din barca joasă. Acum se strecurau printre bălării ce se ridicau din apă. Armand întrebă:

— Unde-i solul? Nu văd nici un loc unde să poţi coborî.

Lionel păru că zâmbeşte. Nu mai era chiar aşa serios acum, pilotându-şi barca, cu motorul Johnson de 40 CP torcând încetişor. Arătând o deschidere în malul mlaştinii, zise:

— În zona aia când creşte apa, dacă te bagi cu barca, dai de bizami.

De la provă, Richie spuse:

— Unde? Nu văd nici un bizam.

— Ei te văd primii, răspunse Lionel. Dac-aş avea o capcană, acolo aş instala-o. Acolo ies ei.

— Se pot mânca?

— Dacă vrei, spuse Lionel. Îi poţi face la grătar, aşa cum îmi plac mie, sau tocană. Chestia-i că sunt animale care se hrănesc de pe fundul apei, aşa că mulţi nu vor să-i mănânce, fiindcă le e frică să nu se aleagă cu cine ştie ce garnitură de deşeuri toxice la carnea aia.

Richie întrebă atunci la ce erau buni bizamii. Lionel îi spuse că o piele bună valora şase jumătate şi Richie zise: „Ce dracu', doar atât?"

— Uită-te la cer, spuse Lionel. Dacă vrei raţe, trebuie să vedem unde coboară.

— Mă doare falca, zise Richie şi mi-e frig.

Cuvintele lui îl făcură pe Armand să se gândească la vară, întrucât mai fusese aici cu mult timp în urmă, când era arşiţă.

— Mi se pare altfel… toată apa asta.

— Poate că n-aţi ajuns niciodată aşa departe, spuse Lionel, tu şi fraţii tăi. Pe-aici nu sunt pisici sau câini pe care să-i împuşcaţi.

— Dacă mai vorbeşti aşa, zise Armand, o să te transform într-un bizam. Privi peste umăr, spre Lionel aflat la pupa. Bunică-mea m-a învăţat descântecele. Odată a vrut să mă transforme în bufniţă.

— Păcat că n-a făcut-o, spuse Lionel.

Armand trebui să se întoarcă aproape complet, ca să-l privească din nou.

— Ce vrei să zici cu asta?

— O bufniţă ştie când o să se întâmple unele chestii. Lionel surâse uşor şi spuse: Dacă vrei să mă transformi într-un bizam, aşteaptă până la primăvară, când intră-n călduri. M-aş distra şi eu.

— Te distrezi şi acum, spuse Armand, trăind într-un loc ca ăsta.

Îi era frig şi dorea ca excursia să se încheie odată. Nu-l ajuta cine ştie ce să stea cu spatele la

vânt. Lionel nu avea pe el decât bluza de trening, totuşi nu părea să-i fie frig. Purta blugi şi tenişi murdari… ba nu, erau adidaşi. Uită-te la el! Îi plăcea aici şi n-aveai cum să-l insulţi. Armand privi ochii lui Lionel ridicându-se să citească norii sau vântul sau altă drăcovenie indiană pe care o făcea.

— Cât vrei ca să ne duci mâine?

— O sută de fiecare.

— N-ai şi tu reduceri? Pentru un prieten vechi?

Lionel nu-i răspunse la întrebarea aceea, ci zise:

— Dacă aveţi nevoie de o puşcă de optsprezece jumătate, vă pot împrumuta eu una. Voi să cumpăraţi muniţia.

Armand rosti:

— Şi cum e cu constructorul ăla? Îl aduci şi pe el? Cel de ieri?

— Nu prea des. E tipul de om care nu-mpuşcă decât ce mănâncă. Cred că de fapt nu-i place să cureţe raţele. Nevastă-mea le curăţă pentru vânători. Poţi să zici că-i jumulitoare de raţe. Lionel râânji. Un dolar, un cufundar.

— Cum îl cheamă pe tip?

— Care tip?

— Amicul tău, constructorul.

— Wayne.

Da, acela era numele pe care-l strigase femeia din agenţia imobiliară. Wayne.

— Vânezi căprioare cu el, nu?

— Da, are propria pădure pe proprietatea lui.

— Părea un tip de treabă, zise Armand. Cum îl cheamă – Wayne şi mai cum?

— Wayne Colson.

— Şi unde locuieşte? Pe-aici?

— În partea ailaltă, lângă Algonac.

— Părea un tip de treabă.

— Da, mă mai duc pe la el, zise Lionel. Uneori cu nevastă-mea şi cu fetiţa noastră, Debbie. Când ne ducem acolo, nevastă-sa zice că-i pare rău că n-au şi ei o fetiţă. Îi zice asta lui Debbie.

— Deci tipu' e-nsurat?

— Da, nevastă-sa vinde case.

— Faci mişto de mine, zise Armand.

— Ce ţi se pare anapoda?

— Nu ştiu, mi se pare curios ca un constructor să fie însurat cu o femeie care vinde case.

Lionel strânse din umeri şi spuse:

— Au un băiat mare, în Marină.

Privi din nou cerul.

După o vreme, Armand îl auzi pe Richie strigând:

— Uite!

Se întoarse şi văzu malul şi un stol de păsări pe care Armand le recunoscu ridicându-se dintr-o salcie bătrână. Mierle negre.

— Văd c-o să am probleme cu el, rosti Lionel surâzând. O să tragă-n lişiţe, crezând că-s raţe!

Richie se întorsese la prova.

— Care-i treaba?

— Raţele nu coboară în copaci, spuse Lionel. Păsările coboară, însă nu ştiu nici o specie de raţe care s-o facă. Asta-i primul lucru pe care trebuie să-l înveţi.

Armand văzu cum Richie se uita pe lângă el, spre Lionel.

— Haide să mergem pân-acolo şi să ne dezmorţim picioarele.

— Dacă vrei, zise Lionel.

Îi aduse la mal, unde salcia era goală acum şi opri motorul. Richie se prinse de trestiile înalte, păşi afară din barcă şi se afundă cu ambele picioare până la glezne în noroi şi apă. Armand văzu ce nu trebuia să facă şi sări peste zona moale de la marginea malului, ateriză fără probleme, totuşi simţi solul spongios sub tălpi, iar ierburile i se ridicau până la brâu. Întoarse capul la Lionel, care rămăsese în barcă.

— Nu vii?

— Eu nu prea mai trebuie să mi le dezmorţesc.

— Fă-l, vorbi Armand către Richie şi se aşteptă să audă o scuză.

„Aici? Este un loc prea deschis.” Cam aşa ceva.

Dar nu – el vârî mâna la spate, sub haină, scoase revolverul, îl armă, ţinti cu două mâini ca în filme şi-l împuşcă pe Lionel de trei ori pe când încerca să iasă din barcă, al treilea glonţ răsturnându-l în apă. Fuseseră împuşcături rapide, fără şovăială. Răsunaseră puternic, dar sec aici, în loc deschis, cu detunăturile pierzându-se abia acum.

— Ai avut nevoie de mai mult de un glonţ, spuse Armand, însă l-ai doborât.

Richie se uita la Lionel, care zăcea cu faţa în jos în apă, cu un braţ agăţat peste copastia bărcii.

— M-a sictirit chestia aia, zise el, să-mi spună că raţele nu coboară-n copaci. Ştiu *şi eu* că raţele nu coboară-n copaci.

Când se întoarseră la locuinţa lui Lionel, înainte de a sui în Cadillac ca să plece, Armand intră în casă şi ieşi cu două arme de vânătoare Remington cu acţionare prin pompă şi două costume şi şepci de camuflaj pentru vânătoare de raţe.

— Pentru ce-s toate astea? întrebă Richie.

Armand îi spuse c-o să vadă. Apoi, când Armand părăsi insula pe podul mobil, îndreptându-se către Wallaceburg, Richie spuse:

— Nu mergem acasă? Frate, trebuie să mă curăţ.

Armand îi spuse să îmbrace una dintre jachetele pentru vânătoare de raţe, pentru că mergeau la Windsor. Aveau să lase maşina în parcarea pe termen lung a aeroportului şi să ia deocamdată alta.

— Dup-aia ne-ntoarcem acasă? întrebă Richie.

După aceea aveau să traverseze în Detroit trecând prin vamă, spuse Armand, ca doi vânători de raţe care se îndreaptă spre Algonac. Şi să afle unde locuia constructorul.

— Care-i graba? zise Richie. Dacă locuieşte acolo, acolo o să rămână.

— Vrei să faci altceva?

— Păi, să beau nişte beri, oricum. Să mă uit la televizor.

— După ce le găsim casa, uită-te bine la ea. L-ai auzit pe Lionel? Sunt aproape sigur că femeia din agenţia imobiliară este nevastă-sa. Cea care ne-a văzut.

— Aia care era cu el? Richie părea surprins. Ea n-a făcut nimic. El ne-a lovit.

Armand aprinse farurile pe şoseaua asfaltată care trecea printre ogoare, fiindcă se întuneca.

— Am uitat că trebuie să fii sictirit, zise Armand. La câţi le-ai zburat creierii, n-ai zburat niciodată creierii unei femei, aşa-i?

— N-am simţit niciodată nevoia.

— Atunci ar fi bine s-o simţi acum.

Richie tăcu. Armand se întrebă dacă era prima dată în viaţa lui când se oprise să se gândească înainte să deschidă gura. Mai aşteptă câteva momente, apoi vorbi:

— Să-ţi spun ceva. Niciodată să nu laşi lucrurile neterminate. Niciodată să nu crezi că n-o să te ţină minte cineva. Eu şi fraţii mei am intrat în spitalul ăla din Sarnia…

— Mi-ai povestit deja.

Uite, vorbea din nou fără să gândească.

— Ascultă-mă. Fratele meu mai mic, Jackie, ţinea liftul. Fratele meu mai mare, Gerard, stătea de pază să nu intre nimeni în cameră. Stătea înăuntru, lângă uşă şi o ţinea puţin întredeschisă. Pe coridor a venit o infirmieră. N-a trecut mai departe, ci a deschis uşa şi fratele meu era acolo, drept în faţa ei, foarte aproape. A dus-o rapid în baie, a aprins lumina şi i-a spus să nu scoată nici un sunet.

— Eu aş fi pocnit-o-n cap s-o ameţesc, zise Richie.

— După ce-am terminat cu tipul, l-am întrebat pe fratele meu: „Ce facem cu ea?” Ea era în baie şi uşa era închisă. El mi-a zis: „Nu cred că m-a văzut

prea bine”. Eu i-am zis: „Ce tot spui? Nu *crezi* că te-a văzut?” El mi-a zis: „Nu, nu m-a văzut bine”. Peste şapte luni, poliţia a venit la hotelul Waverley…

— Poliţia Canadiană Călare? întrebă Richie.

— Poliţia din Toronto, era suficient. Au venit la hotelul în care stăteam noi, căutându-i pe fraţii Degas. Atunci l-au găsit numai pe Gerard, l-au luat, iar infirmiera l-a indicat din şirul de suspecţi. Da, el a fost în cameră când omul acela a fost ucis. L-au găsit după aceea pe fratele meu Jackie şi l-au împuşcat, zicând că a opus rezistenţă la arestare. Asta s-ar fi putut să fie adevărat. M-au găsit pe mine, infirmiera s-a uitat şi-a zis: „Nu, nu l-am văzut niciodată.” Au trebuit să-mi dea drumul. Dar am pierdut doi fraţi – unul mort şi unul în închisoare pe viaţă, fiindcă Gerard a zis că ea nu-l văzuse bine. Atunci, o singură dată… De ce-a zis asta? Nu ştiu, poate că s-a uitat la ea. Poate că i-a plăcut faţa ei, nu ştiu. N-o să aflu asta niciodată.

— Nu l-ai întrebat? zise Richie.

— Bineînţeles că l-am întrebat. Nici el nu ştie. Acum este în Kingston şi încearcă să rezolve enigma.

Merseră tăcuţi prin amurg, până ce Richie rosti:

— Mie oricum nu mi se pare c-ar fi cine ştie ce diferenţă, dacă-i bărbat sau femeie… E vreo diferenţă?

— Nu dacă nu te gândeşti la asta, răspunse Armand.

7

Spre sfârşitul după-amiezii, când afară era senin şi răcoare, la trei zile după agitaţia de la agenţia imobiliară, sună telefonul. Era pe perete, lângă fereastră, deasupra chiuvetei din bucătărie.

Carmen ştia că era Lenore, fiindcă avea mâinile băgate în carne tocată de vacă şi porc, în care amesteca ou crud, ceapă şi pâine, iar maică-sa îi telefona întotdeauna când gătea ceva sau când era în baie. Dacă o suna Carmen, Lenore răspundea întotdeauna „Cine-i la telefon?", ca nu cumva să fie un apel obscen. Ea lucrase cândva în Biroul de Reclamaţii al companiei telefonice şi ştia totul despre perverşii obsceni care dădeau telefoane. Nu mai departe de luna trecută îşi schimbase numărul după ce răspunsese de două ori la telefon şi de fiecare dată apelantul închisese fără un cuvânt. Îi zisese lui Carmen:

— Aşa află dacă eşti acasă, ca să poată să vină şi să te violeze.

Wayne îi spusese lui Carmen:

— Spune-i să nu-şi facă griji – odată ce tipul se uită la ea, o să fie-n siguranţă.

Carmen se întoarse către chiuvetă, se spălă pe mâini şi se şterse pe un prosop de vase, în vreme ce telefonul continua să sune. Uneori îl ridica pur şi simplu şi spunea:

— Bună, mamă.

Nu însă şi azi. Carmen privi pe fereastră când ridică telefonul din furcă şi nu rosti nici un cuvânt.

Văzuse ceva mişcându-se în pădure. Nu în zona de pădure îndepărtată, unde Wayne sădea rândul de porumb de-a lungul lizierei şi punea bulgării de sare, ci în desişurile dinapoia crescătoriei de păsări, unde o parte a pădurii se apropia mult de curtea din spate. Era aproape sigură că un bărbat stătea acolo, în hăţişul de ramuri dese; nu la margine, ci mai adânc în umbre, cu silueta

contopindu-se cu fundalul, camuflat în mare parte. Glasul Lenorei spunea:

— Carmen?

Repeta.

— Carmen? Ce faci?

Necunoscutul din pădure rămânea nemişcat.

— Bună, mamă, zise Carmen.

Nu-i spuse nimic lui Wayne, cel puţin nu imediat. El sosi acasă şi ea nu uită nici o clipă cele văzute, în vreme ce pregăti cina şi Wayne desfăcu berile, apoi îi telefonă lui Lionel. Nu-i răspunse nimeni. De două zile la Lionel nu răspundea nimeni. Carmen spuse: „Păi n-au nişte neamuri în Ohio la care merg în vizită?”

— În sezonul de vânătoare a raţelor? zise Wayne.

În timpul săptămânii, Carmen deschidea televizorul din bucătărie şi se uitau la emisiunea-concurs „Jeopardy”, în timp ce cinau. Wayne se pricepea la capitalele statelor americane, muzică country, ceva istorie, pentru că nu citea altceva, în afara revistelor de vânătoare şi la războaie. Favoritul lui era Războiul Civil. Carmen se pricepea la muzică şi formaţii, actori care câştigaseră Premiul Oscar şi la biologie. Ea o nimerea mai des decât Wayne. „Jeopardy” rula chiar acum. Unele categorii erau „Arte”, „Bowling”, „Cuvinte obscene” şi „Regi cu numele Ed”. Ei nu acordau însă prea mare atenţie emisiunii. Carmen îl asculta pe Wayne întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se ducă pe Walpole să vadă ce era cu Lionel.

Wayne spunea că-i plăcea şantierul One-Fifty Jefferson, îi ştia pe cei mai mulţi din echipa de acolo, iar şeful de echipă îi era amic vechi. Unul dintre muncitori primise un buchet de flori cu o carte de vizită semnată de cinci femei care-l priviseră dintr-un birou din blocul vecin. Wayne spunea că n-ar fi trebuit să se ocupe de buloane, ci

de sudură, dar era-n regulă, era genul de structură pe care-i plăcea s-o ridice până la o sută de metri înălţime şi după aceea să treacă la următoarea. Wayne spunea că era cel mai bun drob pe care-l mâncase vreodată. Apoi zise că pur şi simplu nu putea să înţeleagă de ce nu-i plăcea lui Matthew. Cum este posibil să nu-ţi placă drobul?

Trezindu-se brusc, Carmen rosti:

— Apropo, am primit o scrisoare azi.

El o privi intrigat, deoarece rarele scrisori primite de la Matthew erau puse întotdeauna chiar acolo, pe masă. Carmen trebui s-o caute într-un sertar ticsit cu facturi şi scrisori.

Wayne începu să citească scrisoarea de la fiul lor. Carmen luă din drob – era bun şi totuşi altădată îl făcuse şi mai gustos – îşi învârti mazărea şi morcovii prin farfurie, ridică ochii spre fereastră şi văzu bucătăria reflectată în geam; televizorul portabil apărea ca un punct strălucitor. Unul dintre concurenţii la „Jeopardy” alesese categoria „Regi cu numele Ed”. Era ceva despre unul care fusese sanctificat, iar concurentul, o femeie, rosti:

— Cine-a fost Eduard Confesorul?

În acelaşi moment, Wayne spuse:

— Toate-s acum numai iniţiale la el. A-7E-uri, AE-6B-uri… Nu mai e pe un portavion nuclear, ci pe un PN. Fii atentă ce zice: „Noua mea sarcină este să am grijă ca bara de remorcare a botului să angreneze glisiera catapultei şi după aceea să mă feresc. Nu-i recomandabil să fii prins între aparat şi DRJ.” Ce-i ăla DRJ?

— Deflectorul rafalei jetului, zise Carmen.

— Şi ACOS ce-i? Mai zice că „Inspectăm puntea pentru orice obiect care ar putea cauza ACOS unui avion.”

— Avarie cauzată de obiecte străine, zise Carmen. Cred că-i vorba despre ceva care ar putea fi absorbit în motorul avionului.

Wayne păru iritat.

— De unde ştii toate astea?

— Erau în cartea pe care ne-a trimis-o: *Portavioane în acţiune.*

— Încă n-am citit-o.

Concurenta la „Jeopardy” continua în categoria „Regi cu numele Ed”, răspunzând „Unde este Turnul Londrei?”, sub formă de întrebare, aşa cum trebuia s-o faci. Femeia era cel mai inteligent concurent la „Jeopardy” pe care-l văzuse vreodată Carmen.

— Azi după-amiază a sunat mama, spuse ea.

Wayne ridică ochii de la scrisoarea lui Matthew.

— Ca să-ţi însenineze ziua. Te-a întrebat ce pregăteşti pentru cină, tu i-ai spus că drob şi ea a zis să nu mai pui sos picant Tabasco, că ne distrugem stomacul.

— Mi-a zis să nu uit să adaug lapte.

— Fac pariu că te-a întrebat şi de taică-tău, ce noutăţi ai de la el.

— A făcut nişte aluzii.

— Sperând să audă că i-a cedat în sfârşit ficatul. Omu-i în Tampa, mai fericit ca un purcel în noroi, iar ea stă aici, îşi bea votcile cu suc de grepfrut şi se gândeşte cum să fie mai afurisită. Ce-i mai face spatele?

— La fel. Când se-apleacă, parc-o-njunghie cineva cu fierul roşu.

— Mai bine nu mai comentez, spuse Wayne şi reveni la scrisoare. După o clipă, rosti: îmi place partea asta. Matthew zice: „Presiunea aburilor necesară catapultării unui avion de treizeci de tone de pe puntea de decolare ar expedia un camion vreo opt kilometri peste ocean.” Eh, da, asta-i o chestie pe care o pot vizualiza. Dup-aia vorbeşte despre aburii care-şi măresc presiunea în „acumulatorii de sub punte”. De unde ştie chestiile astea un puşti ca Matthew? Are numai nouăsprezece ani.

— A crescut, zise Carmen. La vârsta lui, tu munceai.

— Zice aşa „închei, sperând ca zilele voastre să fie VNS şi totul în regulă”. Nu crezi că exagerează niţel? Ce-i VNS?

— Vizibilitate nelimitată şi senin.

— Ştii ce-i asta? Aşa se-ntâmplă când ai o meserie nouă. Foloseşti toţi termenii de parcă ai şti despre ce vorbeşti. Matthew este acolo pe PN-ul lui cu DRJ-ul ăla şi ACOS-urile într-o zi VNS.

— Azi după-amiază, spuse Carmen, a fost cineva în pădure. Pe când vorbeam cu mama, m-am uitat afară şi l-am văzut.

— S-ar putea, zise Wayne şi făcu o pauză. N-ai văzut cine era?

Carmen clătină din cap.

— S-ar fi putut să fi fost chiar doi oameni, nu sunt sigură.

— Zici că-n timp ce vorbeai cu maică-ta.

— Ei nu i-am spus nimic.

— Nu, bănuiam că nu i-ai fi spus. Dar cum se face c-ai aşteptat până acum ca să-mi spui mie?

— Intenţionasem să-ţi zic imediat, însă… Nu ştiu, nu mi s-a mai părut chiar atât de important. Poate c-au fost nişte vânători.

— Este sezonul raţelor, scumpo. În păduri nu sunt raţe. Poate că doar treceau prin pădure.

— Mi s-a părut mai degrabă că încercau să stea ascunşi şi priveau casa. Asta a fost senzaţia pe care mi-au lăsat-o.

— Nu văd cum ar fi putut să fie ăia doi tipi, dacă la asta te gândeşti.

— Nu, nici eu nu cred c-au fost ei.

— Poate că le-ar plăcea să dea peste mine cândva, dar n-o să se-nvârtă pe-aici la plesneală, cu poliţia căutându-i. Cel puţin aşa spune poliţia.

— De unde ar fi putut să ştie unde locuim? întrebă Carmen.

— Nu puteau, n-aveau de unde să afle asta.

Şi îl văzu pe Wayne cum se gândea preocupat în timp ce-şi termina cina. La „Jeopardy”, concurenţii

se pregăteau pentru partea cea mai dură: „Riscul final”.

— Numai dacă, zise Wayne, indianul ăla nu şi-a amintit că eu am stat de vorbă cu Lionel şi s-a dus să-l vadă. Hei, dar Lionel e plecat. Nu ştiu unde, da-n tot cazul nu-i acasă.

— Probabil că n-au fost ei, spuse Carmen. Pur şi simplu, vreun tip. N-o să-mi fac griji din cauza asta.

— Nu, ar fi de-a dreptul idioţi dacă s-ar învârti pe-aici.

Carmen nu zise nimic. Acum se anunţa întrebarea din „Riscul final”. Se uită la televizor, după aceea la Wayne care se ridică de pe taburetul din bucătărie şi se duse la debaraua unde-şi păstra echipamentul de vânătoare, puştile, cutiile cu muniţie, hainele, cizmele, atrapele şi exemplarele vechi din revistele de vânătoare, îl putea vedea acum înăuntru, cu lumina aprinsă.

— Iubitule, fii atent: două state adiacente, unu-i un cuvânt spaniol, celălalt indian şi ambele înseamnă culoarea roşu.

Era destul de sigură că statele erau Colorado şi Utah.

Wayne ieşi din debara ţinându-şi Remingtonul 870 cu ţeava mai scurtă.

— Colorado şi Oklahoma, spuse el pornind spre uşă. Rezemă arma de perete, lângă uşă.

— Eu cred că-s Colorado şi Utah, zise Carmen.

La fel credea şi femeia cea mai deşteaptă pe care o văzuse vreodată la „Jeopardy” şi amândouă se înşelau. Statele erau Colorado şi Oklahoma.

Carmen fu surprinsă. În acelaşi timp fu încântată şi zâmbi, apoi întrebă:

— De unde-ai ştiut?

— Am fost odată acolo la vânătoare de păsări, răspunse Wayne. Ai uitat?

— Cunoscând dragostea mea faţă de sistemele corecţionale, îi spusese Donna lui Richie Nix nu

numai o dată şi în diverse moduri, prin felul în care m-au tratat aşa cum au făcut-o, mi-am pierdut tot respectul faţă de penitenciarele noastre.

El îi spusese lui Mierlă că ea povestea mereu asta. Richie era convins că se puteau încrede în Donna. Cel puţin să-i spună cum făcuseră rost de dubiţă, Mierlă spuse nu.

— E derutată, zise Richie. Am plecat sâmbătă într-un Cadillac şi seara ne-am întors într-o dubiţă Dodge, purtând haine de vânători.

Haine şi şepci de camuflaj verde şi maro, cu niţel negru.

— Las-o să fie derutată, rosti Mierlă.

— Da, da' nu vrem să fie sictirită pe noi.

— Nu-i zici unei femei care a purtat uniformă de paznic care-i treaba ta, spuse Mierlă.

Richie nu pricepu.

— Păi exact asta-ţi zic, spuse el, ea *ştie* care-i treaba mea. *Ştie* că am mandate emise pe numele meu. Pentru ea nu contează, fiindcă şi-a petrecut toată viaţa cu tipi ca mine. Frate, i-o gagică mierlită după deţinuţi. Dacă ne purtăm prietenos cu ea, avem un locşor unde ne putem ascunde. Dar dacă-i rănim sentimentele, o să se sictirească. Înţelegi, Mierlă?

Mierlă spuse:

— Nu-mi mai zice Mierlă.

Asta îl opri pe Richie, derutându-l.

— Ai zis că-ţi spuneau Mierla-neagră.

— Nu-mi mai zic aşa.

— Bun şi cum trebuie să-ţi spun?

— Aşa cum mă cheamă: Armand.

— *Armand?* Vorbeşti serios?

În ultimele două zile avuseseră numai discuţii în contradictoriu. Le trebuiseră două zile până localizaseră casa constructorului; în cartea de telefon adresa figura cu un număr pe un drum de ţară. După aceea cercetaseră zona. Mierlă avusese ideea să lase dubiţa pe un drum lăturalnic şi s-o ia prin păduri ca doi vânători, să se apropie de casă

pe furiş, din spate. Perfect, făcuseră asta. Stătuseră în buruienile şi tufişurile umede în costumele de camuflaj; acolo era casa, în garaj se găsea un Cutlass şi o barcă cu motor exterior pe un trailer, însă nici o camionetă. Asta însemna că constructorul nu era acasă şi Mierlă nu dorea să se apropie de casă până nu ştia că atât individul, cât şi nevastă-sa erau înăuntru. Lui Richie îi plăcea ideea să intre în casă, să se ocupe de femeie şi să-l aştepte pe bărbat să revină acasă. Să-l surprindă, aşteptându-l acolo. Mierlă spusese:

„Să ne ocupăm de femeie, da? Crezi c-o poţi face?" Iar proceda aşa. Lui Mierlă nu-i plăcea ideea pentru că putea să apară cineva la care nu se aşteptau, care să intre când ei erau în casă. Poate gaborii. Oamenii ăştia erau în legătură cu poliţia, nu? Dacă poliţaii treceau pe la ei să le mai pună nişte întrebări? Orice ar fi dorit Richie să facă, Mierlă se împotrivea. Acum voia să-i spună pe-un nume de poponar: Armand.

Stăteau în livingul Donnei, sub fotografiile paznicilor, deţinuţilor şi conducerii închisorii şi sorbeau din pahare printre animalele din pluş. Armand se juca cu ochii de sticlă ai broscoiului Froggy, în vreme ce Donna pregătea cinele-i congelate, zăngănind tigăi în bucătărie, ca ei să ştie că era acolo.

— Armand, rosti Richie. (Iisuse Hristoase, se simţea straniu să spună numele acela!) Ai observat că nu vorbeşte cu noi? Când face toate zgomotele alea nenorocite înseamnă că-i sictirită. Nu vreau să facă vreo prostie.

— Pe-o femeie trebuie s-o iei la palme, dacă vrei să-şi cunoască lungul nasului, spuse Mierlă-Armand.

— Asta chiar c-ar şucări-o.

— Dacă nu ştie de vorbă bună, zise Armand, atunci are probleme.

Frate, gagiu' era de pe-altă lume-n pizda mă-sii.

— Armand, spuse Richie, tu nu eşti însurat, aşa-i?

— Nici vorbă.

— Ai trăit vreodată c-o femeie? Vreau să zic în afara familiei.

— Ce vrei să spui?

— Armand, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Tu-mi spui mereu câte ceva, acum e rândul meu. Fii atent, Armand. Dacă-i repeta numele, avea să-i fie mai uşor. Probabil c-ai împuşcat o femeie sau două la viaţa ta… Aşa-i?

— Zi ce voiai să-mi spui.

— Să zicem c-ai făcut-o. Dar să-mpuşti o femeie şi să-nţelegi o femeie sunt două chestii complet diferite, frate. Eu am trăit cu femei în orfelinat şi dup-aia am trăit cu alte femei. Richie coborî glasul şi continuă: Poate că încă sunt însurat, nu sunt sigur, nevastă-mea s-a speriat şi m-a părăsit. Nu-i nimic, se-ntâmplă ca o femeie să se sperie. Da' niciodată n-o lăsa să se sictirească pe tine, dacă poţi evita asta. În primul rând, încetează să mai vorbească cu tine. Cum face ea acum. Dacă îi mai dai şi motive, atunci ai grijă. O femeie n-o să te-atace niciodată direct, ea are alte moduri. O să-ţi pună sticlă pisată-n mâncare. O să toarne benzină peste tine în timp ce dormi şi-o să-ţi dea foc. Ştiu tipi care-au păţit aşa. Ultimul lucru pe care-l poate face este să te dea-n gât, este foarte uşor în pizda mă-sii. Donna ştie c-am un cazier lung de doi metri, pe lângă mandate de arestare de-aici până-n Kentucky. Mă poate da-n gât oricând vrea. Însă pe mine nu asta mă-ngrijorează. Ce mă-ngrijorează sunt rahaturile naşpa pe care le poate face, explicându-se că i-au fost rănite sentimentele. Armand, vreau să-ţi spun că trebuie să laşi femeia să creadă că te interesează cu adevărat ce gândeşte *ea.*

— Deci n-ai încredere în ea, zise Armand.

— Frate, tocmai ţi-am explicat. Nu trebuie să-mi fac griji pentru încrederea în *ea,* atât timp cât ea

se-ncrede în *mine.*

Indianul îşi termină whisky-ul fără grabă, apoi rosti:

— Ce vrei să-i spui?

Acum nu mai părea atât de-al dracu' de sigur pe sine.

Richie simţi că-l prinsese.

— Fii atent, zise el şi strigă: Hei, Donna! Ne mai dai şi nouă un pahar?

Ea apăru, semănând cu un păianjen din desenele animate, cu picioarele şi braţele subţiratice şi cu fundul mare care-i ieşea în afară. Le luă paharele, se duse la bucătărie şi reveni cu ele pline, cu gheaţă schimbată, verificând care era al fiecăruia şi întinzându-l pe cel întunecat lui Richie, Southern cu 7-Up, cu ochii lor întâlnindu-se, dar el nu-i spuse nimic, nu încă. Ştia că indianul se uita atent, o privea pe Donna care se apropie de el, aşezat pe sofa, îi dădu whisky-ul, însă nu-l privi defel, serioasă cu coafura şi ochelarii ei ornamentali. Richie aşteptă până ce ea se întoarse să plece.

— Donna.

Ea se opri şi rosti:

— Ce-i?

— Vreau să-ţi zic ceva. Ai văzut dubiţa?

— Da, zise Donna.

— Am furat-o eu.

Ea se întoarse cam pe jumătate.

— În Windsor, la aeroport, continuă Richie. În dubiţă era o blondă care aştepta pe cineva, ştii? După o vreme, de la Sosiri a apărut un negru, cred c-avea vreo doi metri. Blonda s-a dat jos şi-avea o fustă scurtă rău de tot, a luat-o la fugă şi i-a sărit în braţe. S-au sărutat şi el o ţinea de fund. Dup-aia a mai apărut un cioroi de doi metri şi ea a luat-o la fugă spre *ăla.* Au vorbit vreun minut şi dup-aia au intrat toţi trei în aeroport, m-am gândit ca se duc să ia bagajele ciorilor. Imediat cum au dispărut, am sărit în dubiţă şi-am tăiat-o. Richie se încruntă uşor, privind-o pe Donna. Nu m-am putut abţine,

văzând-o pe fata aia drăguţă cu borâţii ăia de doi metri.

— Ce-ai păţit la bărbie? întrebă Donna.

— M-am bătut.

— Cu băieţii aceia de culoare?

— Nu… înainte. Un tip a făcut pe şmecheru' cu mine.

— Eşti bine?

— N-am nimic.

— Ce s-a-ntâmplat cu maşina *lui?* întrebă Donna. Se referea la indian, dar nu-l privea.

— S-a stricat. A trebuit s-o lăsăm la reparaţii.

— Şi aţi decis că nu era nimic rău în a lua dubiţa aia?

— N-o s-o stric, zise Richie. O s-o folosim, o să mergem niţel la vânătoare şi dup-aia o s-o las pe undeva.

— Vrei plăcintă de pui cu calorii reduse, întrebă Donna, sau din cea obişnuită?

Richie rânji.

— Cine, eu? Haide, haide!

— Şi el?

— Lui Mierlă dă-i o porţie dublă cu calorii reduse.

Aşteptă până ce Donna îi părăsi şi intră în bucătărie, după care se uită la partenerul său.

— Am văzut chestia asta odată, nu în Windsor, ci la Detroit Metro. Da – o gagicuţă drăguţă foc îi aştepta pe doi negri uriaşi. Cred că erau baschetbalişti. Te-ntrebi cum naiba cresc ăştia aşa înalţi.

Observă că indianul privea către bucătărie.

— Ea a crezut povestea asta?

— Cine, Donna? Ştie că-i aproape de adevăr, chiar dacă nu-i chiar adevărul. Mai târziu, o să-mi mai pună nişte întrebări. O să-ncerce să mă prindă cu minciuna. Da' ştii ce faci acum, Mierlă… adică Armand? Te duci în bucătărie şi-o mângâi niţel pe fund. Îi arăţi că toţi suntem prieteni aici.

8

Richie furase dubiţa, aşa că el era şoferul acum. Îi dădea lui Armand senzaţia că-l tolera ca pasager, că-şi pierdea puterea asupra jegului ăsta care şofa prea repede şi nu-şi ţinea ochii la drum. Erau îmbrăcaţi ca nişte vânători şi mergeau să-i vadă pe constructor şi pe nevastă-sa. Trecuseră patru zile de la vizita lor la agenţia imobiliară. Richie încetini când se apropiară de casa mare de pe drumul de lângă râu şi trecură mai departe, cu Richie gârbovit peste volan ca să privească spre fereastra de la etaj.

— Crezi că el e-năuntru?

Armand nu răspunse.

— Dac-aş şti sigur că este, aş intra şi aş sui până-n camera lui. Ar fi tare, nu? Să-i vezi faţa.

Armand tot nu răspunse. Se gândea că oricare dintre fraţii lui l-ar fi privit pe Richie din cap până-n picioare şi ar fi întrebat: „Ce faci cu ăsta? I-un jeg.” Fratele mort ar fi spus: „A-ncercat să-ţi fure maşina şi nu-i faci nimic?” Fratele din închisoare ar fi spus: „Lasă-l pe şosea şi vezi-ţi de drum.” El ar fi încercat să le explice. Combinaţia suna într-adevăr destul de bine. Fraţii lui, oricare din ei, ar fi spus: „Da? Sună bine? Cu ăsta?” Ar fi fost ca şi cum ei l-ar fi văzut în Silver Dollar ţinând de mijloc o femeie urâtă, făcându-i cinste cu băutură. N-ar fi contat cât de beat ar fi fost.

Localul acela, Silver Dollar, se schimba şi era plin de tipi ca Richie; el nu se putea întoarce acolo. Aşa că intrase în afacerea asta şi era de parcă s-ar fi trezit alături de femeia urâtă şi n-ar fi ştiut unde se afla, atât doar că trebuia s-o şteargă de acolo.

Fraţii lui ar fi avut ceva de spus şi despre Donna.

Aseară Richie insistase: „Haide, du-te şi zi-i ceva. Fă-o să se simtă bine. Mângâi-o niţel pe fund.” Perfect, se dusese. Ea păruse nervoasă, cu el

urmărind-o cum pregătea cina şi-şi putuse da seama că se străduise să se comporte firesc. Se dăduse cu un parfum care mirosea destul de bine. Îi plăcea silueta ei, felul cum se vedea în puloverul şi pantalonii mulaţi pe trup. Ea îl întrebase dacă voia ceva şi el spusese: „Dacă ai putea să fii orice fel de pasăre din lume, care ţi-ar plăcea să fii?" îl privise ciudat. El îi povestise cum bunică-sa intenţionase să-l transforme cândva într-o bufniţă şi ce putea ea să le facă pescăruşilor. O privise pe Donna relaxându-se şi devenind interesată, spunând „Ei, pe naiba", cu ochelarii sclipind în lumina de sus când el îi povestise despre pescăruşi. Armand credea că exista un anume tip de femeie cu ochelari despre care puteai spune că-i plăcea foarte mult să facă sex. Considera că Donna aparţinea tipului acela de femeie. N-o mângâiase pe fund; o întrebase din nou ce fel de pasăre şi-ar fi dorit să fie. Donna îl privise şi-i spusese că trebuia să se gândească. Se înţelegea destul de bine cu ea, până ce Richie intrase în bucătărie, întrebând: „Hei, ce se-ntâmplă aici?"

Richie era o problemă de când devenise şofer. Acum întrerupse tăcerea:

— Aproape c-am ajuns, Mierlă.

Atent pe când treceau de ogoarele şi pădurile aflate de ambele părţi ale drumului, Armand spuse:

— Încetineşte. Vezi pe unde coteşti.

Ieri urmaseră nişte făgaşe care începeau de la şosea şi duceau până la o fermă abandonată şi dărăpănată, separată de proprietatea Colson printr-un petic de pădure.

Richie trecu mai departe.

Armand se îndreptă în scaun.

— Unde mergi?

— Vreau să mă uit la casă.

Apărură mai întâi acoperişul şi lucarnele de tip hambar, o casă mare cu aspect confortabil, situată printre tufişuri şi copaci bătrâni. Camioneta

constructorului era pe alee, lângă veranda din spate. Uşa casei era deschisă.

— Iisus Hristoase, Mierlă, gagiu-i *acasă!*

— Zi-mi unde mergi.

— O să-ntorc şi-o să opresc chiar în faţă. Dăm buzna acolo, frate.

— Acum vrei să procedezi altfel, zise Armand. Acum vrei să le oferi şansa de a ne vedea apropiindu-ne.

— Nu-ţi face griji, spuse Richie întorcând dubiţa şi revenind încet spre casă. Îl vreau pe tip, e clar? O să trag cu puşca de vânătoare în el. Pân-acum n-am mai omorât pe nimeni cu puşca de vânătoare. Da' tu?

Armand nu răspunse. Se uită pe lângă Richie către casă, numără opt stâlpi la veranda înaltă din faţă şi se gândi că erau foarte mulţi stâlpi pentru a susţine acoperişul, se gândi că după ce termina aici va trebui să-l împuşte pe Richie în cap, deşi ar fi preferat s-o facă înainte, chiar acum.

Să-l arunce pe peluza din faţă. Opriră în afara drumului, lângă copaci. Aplecându-se spre el, Richie se întoarse pentru a lua de pe bancheta din spate una dintre armele de vânătoare încărcate.

— Eşti gata?

Armand deschise portiera şi ieşi din dubiţă. Da, era gata. Închise portiera şi vârî mâna dreaptă în buzunarul jachetei de vânătoare, strângând patul pistolului. Nu, el nu ucisese niciodată pe cineva cu puşca de vânătoare. Ce rost ar fi avut să folosească o asemenea armă? Tipu' ăsta se credea în filme. Porni prin faţa dubiţei.

În acelaşi moment, ridicând privirea, văzu prin hăţişuri camioneta care ieşea în marşarier de pe alee, cotind către ei cu spatele, aprinzând stopurile, după care porni în direcţia din care veniseră ei. Armand păşi înapoi şi deschise portiera. Richie se ghemuise peste volan şi pornea dubiţa. Se uită la Armand şi spuse:

— L-am luat eu. Tu ia femeia.

Armand clătină din cap în semn că nu şi ridică piciorul ca să suie, dar dubiţa ţâşni de lângă el. Îl auzi pe Richie repetând „L-am *luat* eu”, după care porni după camioneta constructorului.

Carmen îi spuse maică-sii că voia să pregătească pentru cină cârnaţi cu varză, o mâncare favorită a lui Wayne. Şi Lenore îi replică atunci:

— Oh, ce surpriză, este acasă? Ia dă-mi-l, să-l salut pe voinic.

Carmen îi zise că terminaseră berea, iar ea uitase să cumpere de la A&P, aşa că Wayne dăduse o fugă.

— Ah-ha, spuse mama şi-i zise lui Carmen că varza cu cârnaţi era o cină de ultima clipă excelentă – nu-i aşa? – fiindcă o puteai prepara oricând decidea capul familiei să vină acasă. Privind pe fereastra de deasupra chiuvetei, Carmen rosti:

— Mamă…

Mama îi spunea că ea prăjea mai întâi cârnaţii, apoi îi punea la înăbuşit cu varza pentru douăzeci de minute şi-i servea cu murături picante.

— Mamă, te sun eu, zise Carmen şi închise.

Bărbatul voinic despre care Wayne credea că era indian apăruse pe alee şi stătea în faţa verandei. Carmen îl recunoscu chiar şi în echipamentul acela de vânătoare; bărbatul se oprise în faţa uşii de la bucătărie şi privea în sus spre casă.

Wayne venise acasă şi plecase iarăşi, lăsând uşa deschisă. Puşca pe care o încărcase aseară şi o pusese lângă uşă era tot acolo, rezemată de perete. Însă uşa era de partea opusă a mesei faţă de locul unde stătea Carmen, la chiuvetă.

Ea se gândi că dacă şi-ar fi reamintit să cumpere bere sau dacă Wayne s-ar fi întors mai devreme acasă… dar el nu era acasă şi de aceea lăsase puşca lângă uşă, pentru un moment ca acesta, pentru orice eventualitate, Remingtonul cu care ea trăsese de cel puţin o duzină de ori în ultimii cinci

ani, deşi niciodată într-o ţintă vie. Wayne îi spusese că era destul de pricepută. Îi aruncase cutii în aer…

Bărbatul îndesat se apropia de trepte, cu mâinile în buzunarele jachetei de vânătoare. Era mult prea mică pentru el. La fel şi şapca, trasă pe frunte cu cozorocul aproape de ochi.

Carmen nu voia ca el să suie pe verandă. Dacă o făcea… în caz că ar fi închis uşa şi ar fi încuiat-o, nu credea că ar mai fi putut să-l oprească să intre în casă.

De aceea ocoli uşa şi văzu cum capul lui se înalţă, iar bărbatul o zări în prag. Ea ridică Remingtonul, trase piedica şi-l lăsă să vadă puşca, ţinută în mâna ei dreaptă, cu ţeava în jos, când ieşi pe verandă.

El îşi atinse cozorocul şepcii şi păru să zâmbească.

— Mergi la vânătoare, doamnă?

Carmen nu răspunse.

— Îl căutam pe soţul tău, să vorbesc ceva cu el.

— Nu-i acasă.

— Ştiu asta. Dar pot să intru şi să-l aştept. Strânse din umeri, privi către drum şi după aceea din nou la Carmen, cu chipul ridicat şi cozorocul şepcii aproape de ochi. Se poate? întrebă el şi porni să urce treptele.

Carmen se întoarse pe jumătate, ridicând puşca în ambele mâini, cu patul sub braţ.

El se opri. Se încruntă şi păru surprins.

— De ce o îndrepţi spre mine?

— Ce vrei?

— Ţi-am spus, vreau să vorbesc cu soţul tău. Nu putem intra în casă ca să-l aştept?

— Ar fi mai bine să pleci, spuse Carmen. Vorbesc serios. Imediat.

— Şi dacă nu? Ce-o să faci – mă-mpuşti? Asta faci – împuşti oameni?

O scotea din sărite felul în care o spunea şi nu-i răspunse.

Ţinea o puşcă de vânătoare încărcată cu gloanţe magnum, cu degetul curbat în jurul trăgaciului. Arma era însă doar o ameninţare dacă voia s-o folosească. Bărbatul părea relaxat, necrezând că ea ar fi putut s-o facă, iar asta o irita. O speria de moarte. Nu voia ca el să se mişte, să suie treptele. Dacă însă o făcea, ar fi trebuit să tragă. El privi din nou drumul, casa, apoi se uită la ea, fără grabă. Parcă ar fi spus: „Nu-i mare lucru, o să urc treptele dacă vreau, o să fac orice doresc…”

Înaintă pentru a sui treptele şi Carmen apăsă trăgaciul şi văzu cum el se schimbă la faţă şi ochii i se holbează, în zgomotul asurzitor al împuşcăturii, cu glonţul trecându-i pe lângă cap. Reîncărcă puşca şi-l ţinti din nou, iar bărbatul ridică ambele braţe şi se retrase, spunând:

— Gata, gata, uşurel, da? Vrei să plec? Gata, doamnă, am plecat.

Continuă să privească peste umăr pe măsură ce se îndepărtă, nu spre drum, ci peste alee şi curtea laterală, către crescătoria de găini, fără să se grăbească şi uitându-se în urmă, parcă pentru a vedea ce credea ea despre asta. Lui Carmen nu-i plăcea deloc. Dorea ca el *să plece,* nu să dea târcoale pe acolo. Asta făcea acum, rezemându-se de colţul din faţă al crescătoriei şi privind-o de la vreo cincizeci de metri.

Carmen ridică patul puştii la umăr şi puse cătarea pe scândurile de şipcă ale construcţiei joase, aproape de capul bărbatului. El nu se clinti, repetându-i că nu credea că-l va împuşca şi pentru o clipă ea simţi imboldul groaznic de a muta ţeava spre el şi a centra cătarea pe fruntea lui. Lăsă totuşi clipa aceea să treacă. Trase, reîncărcă în detunătura care spintecă aerul, ridică puşca să tragă din nou şi el dispăruse.

Richie se gândise să se apropie brusc de camioneta lui Wayne, să cotească la stânga, ca şi cum ar fi vrut să-l depăşească, ţinând puşca de

vânătoare cu vârful ţevii rezemat de geamul deschis din dreapta lui, iar când ajungea paralel cu tipul să tragă în el până-l zbura din camionetă. Atât doar că atunci când îi venise ideea, se apropiau de Algonac şi din faţă veneau maşini, aşa că nu putea depăşi. Până ce avu posibilitatea s-o facă, tipul semnaliză la stânga şi intră într-un magazin 7-Eleven.

Vine acasă şi femeiuşca-l trimite după cumpărături.

Lui Richie îi plăcea ideea – tipul se credea mare sculă, dar de fapt era sub papuc. Da, scumpo. Cum spui tu, scumpo. O singură dată Donna îl rugase să se ducă la cumpărături şi el îi spusese: „Auzi dacă-ncepi cu rahaturi de-astea, te-am lăsat." Femeile nu te respectau dacă făceai prea multe pentru ele. Să nu uite să-i zică lui Mierlă chestia asta; ăsta nu ştia nimic despre femei. Era cel puţin ciudat, pentru un bărbat de vârsta lui. Pe de altă parte, Mierlă era indian şi ăştia erau oricum nişte tipi ciudaţi, dacă credeau că te poţi transforma într-o bufniţă. Donna nu ştia ce fel de pasăre i-ar plăcea să fie. Richie credea că lui i-ar plăcea să fie un vultur. Ce dracu', să fie cel mai tare.

Virase în parcarea goală din faţa magazinului, oprise chiar lângă camioneta bărbatului, cu botul orientat spre ferestrele din sticlă acoperite cu anunţuri de reduceri de preţuri şi-l privi intrând pe tipul care purta o jachetă pe spatele căreia scria CONSTRUCŢII-MONTAJ. De parcă ar fi fost mândru de asta. Uitaţi-vă la mine, sunt mare basculă de constructor, frate. Ideea lui Richie era să-i arate ceva constructorului când ieşea – ţeava unei puşti de vânătoare. După aceea începu să se întrebe dacă el n-avea nevoie de ceva. Da, nişte ochelari de soare; îi rătăcise pe ai lui pe undeva. Se întrebă dacă ar fi avut timp să dea o fugă, să cumpere o pereche şi să se întoarcă…

„Sau să fac treaba acolo înăuntru", gândi Richie. Care-i diferenţa? Ba chiar îi veni altă idee. Să facă

mai mult decât asta. Să împuşte doi iepuri dintr-o lovitură.

Intră în magazin, purtând puşca pe lângă corp. Nu-l văzu pe constructor. Casa cu cele două tejghele era drept în faţa lui, cu o fată între ele; mesteca gumă când ridică ochii spre el, apoi îi coborî iarăşi, fără să pară prea interesată. Citea o revistă. Richie observă că părul ei avea un aspect unsuros. Nu-l vedea nicăieri pe constructor.

După aceea îl zări, mult mai departe, la capătul unui culoar între rafturi, cu două pachete de câte şase beri sub braţ, luând o pungă de chipsuri.

Şmecheria acum era să-i facă pe amândoi aproape simultan. Richie ridică puşca destul de sus ca s-o aţintească asupra fetei şi o văzu scăpând revista, când el zise:

— Asta-i ziua ta cea mare, păpuşă. Goleşte sertarul casei ăleia într-o pungă şi pune-o pe-o tejghea. Şi nişte gumă de mestecat. Dă-mi câteva pachete de bubble-gum.

Fata avea vreo optsprezece ani şi nu era prea arătoasă, brunetă, poate indiancă. Când nu se clinti, el se răsti:

— Mişcă!

Ea tresări şi se apucă de treabă. Richie roti puşca spre culoar, răcni „Hei!” şi-l văzu pe constructor privind spre el, ceea ce şi dorise, să-l facă să se uite. Dar, rahat, când trase, reîncărcă şi trase, cu gloanţele distrugând raftul cu chipsuri şi cel cu răcoritoare de pe peretele îndepărtat, constructorul dispăruse. Richie se apropie de culoarul următor, îl văzu pe bărbat şi trase, reîncărcă şi trase din nou – „Frate!” – mătură rafturile, cutiile zburară şi sticlele se sparseră, însă nici un constructor nu zăcea pe-acolo. La dracu’, iar dăduse greş! Îl văzu îndreptându-se către o uşă, cu berile tot sub braţ; constructorul ajunse în prag când Richie trase ultima încărcătură şi făcu cioburi partea basculantă din sticlă a uşii. Futu-i! De-acum putea să fi ieşit prin spate. Richie era destul de

sigur că constructorul îl văzuse destul de bine ca să ştie cine era. Era mai bine decât nimic. Să-l ţină sub presiune, privind mereu peste umăr şi să i-o tragă altă dată. Pierdea prea mult timp să stea acum aici şi să se gândească la asta. Se întoarse la fată. Puse puşca de vânătoare pe tejghea şi luă punga care fusese aşezată acolo.

— Asta-i tot?

Ea încuviinţă tăcut, ţinând mâinile în faţă, cumva gârbovită, cu capul plecat, privind podeaua.

— Eşti indiancă?

Fata clătină din cap.

— Pari indiancă. Ar trebui să foloseşti ceva pentru părul ăsta. Înţelegi ce vreau să spun? Un şampon cu balsam. Să-i dea volum.

Frate, da' chiar că semăna c-o indiancă. Gândindu-se la asta, îşi aminti de Mierlă. Iar amintirea aceea îl conduse pe alt fir de gândire, privind-o pe fată.

— Uită-te la mine, îi spuse.

Ea înălţă capul, însă părea că nu-şi poate fixa ochii pe el, ci-i ferea întruna, privind în jur.

— Eşti sigură că nu eşti indiancă?

Ea îşi muşcă buza când clătină din cap, fără să-şi mai mestece guma.

Richie spuse:

— Oricum nu contează.

Duse mâna la spate, scoase revolverul 0,38 placat cu nichel şi o împuşcă pe fată în mijlocul frunţii.

Aşa era cu adevărat surescitant, să acţionezi sub impulsul de moment. În felul în care proceda Mierlă părea… o simplă muncă, o sarcină oarecare. Apoi se gândi: „Iisuse Hristoase, Mierlă!" Richie întoarse dubiţa în Algonac şi reveni spre ferma constructorului. În aţâţarea lui, uitase că trebuia să-l recupereze pe indian.

Acum însă, liniştindu-şi gândurile, înţelese că avea să mai capete o şansă de a-l rade pe

constructor. Dacă Mierlă era la casa lui şi camioneta era tot la 7-Eleven… Avea să-i spună lui Mierlă: „E beton, frate, să foloseşti puşca.” Şi Mierlă avea să zică: „Da, dar ai ratat.” Şi el avea să-i spună: „Nu e nici o dumă, gagiu’ o să se întoarcă în curând acasă.” Avea să continue: „Nu, nu există nici un martor, am făcut ce mi-ai spus.” Şi avea să-i întindă prada jefuită: „Ah, poftim, era cât pe-aici să uit. Eşti mândru de mine? Ştii, am intrat ca să-mi iau nişte ochelari de soare, în locul celorlalţi pe care i-am rătăcit, încercasem să-mi amintesc…”

Era linişte aici, în afara oraşului şi începea să se întunece. Richie încetini, conştient că se apropia de ferma constructorului, totuşi continua să se gândească la nenorociţii ăia de ochelari de soare, ultima dată când îi purtase… şi fu surprins, Iisuse Hristoase! Să-l vadă pe Mierlă apărând pe marginea drumului, ieşind din tufişuri cu braţul ridicat. Richie trecuse de el, aşa că frână violent. Mierlă se apropie grăbit de dubiţă. Urcă, spunând:

— Dă-i drumul. Nu mai stăm pe-aici.

Richie nu rostise deocamdată nimic. Aşteptă până ce în depărtare se zări şoseaua pe care aveau să meargă la Marine City. Toate lucrurile pe care dorise să le spună lui Mierlă fuseseră date uitării. Ceea ce rosti în cele din urmă se reduse la:

— Să mor io, mi-am amintit unde mi-am pierdut ochelarii ăia de soare!

Mierlă rămase o vreme tăcut, cufundat în propriile lui gânduri. După un timp spuse doar:

— Asta ar trebui să fie bine.

9

Un investigator al poliţiei statale le spuse soţilor Colson că urmau să primească vizita FBI-ului. Deoarece exista bănuiala unor activităţi criminale dincolo de graniţa statului, cazul fusese preluat de federali.

— Vreţi să ziceţi că-i suspectaţi pe ăştia doi tipi că sunt criminali? Vă mişcaţi repede, este?

După alte două zile de poliţişti din diverse jurisdicţii care veniseră şi plecaseră, cu echipaje de poliţie pe alee şi în curte, cu maşini de poliţie furişându-se noaptea şi fulgerând-o cu reflectoare puternice, iluminându-le dormitorul ca-n palmă, Wayne ieşi pe veranda laterală şi ţinu un discurs:

— Într-o zi am fost amendat la Detroit Metro pentru depăşirea vitezei legale, aveam şaizeci şi cinci la oră într-o zonă de patruzeci, când mă duceam s-o iau pe nevastă-mea care se-ntorcea de la taică-său, pe care-l vizitase în Florida. M-am gândit că dacă poţi să fii oprit fiindcă ai viteză prea mare spre aeroport, asta înseamnă că traficu-i atât de lejer, încât nu-i prea încurajator pentru economia noastră, nu? Dar nu asta voiam să vă spun. Ideea este c-a fost singura dată când am fost oprit vreodată în Michigan pentru încălcarea legii la volan. În Ohio e cu totul altă poveste. Mersul pe 1-75 i-atât de-al dracu' de plictisitor, că nu poţi s-o parcurgi suficient de repede. Şi imediat cum încerci s-o iuţeşti, te-au şi prins – pac! – apare şeriful cu pălăria aia a lui de doi bani, încruntat şi serios, aşa ca voi. Vreau să zic că n-am fost niciodată arestat şi nici n-am avut probleme cu poliţia. N-am ridicat niciodată mâna la vreun poliţai şi nici nu i-am vorbit urât, nici chiar în Ohio, până acu' câteva zile, la agenţia imobiliară. V-am întrebat de ce nu vă duceţi pe Walpole ca să aflaţi cine şofează un Cadillac model '86. Dacă aţi fi făcut-o, i-aţi fi prins pe cei doi şi Lionel Adam ar

fi rămas în viaţă. Voi însă preferaţi să vă-nvârtiţi pe-aici, să ne beţi cafeaua şi să repetaţi mereu şi mereu aceleaşi întrebări idioate. De câte ori o să mă-ntrebaţi dacă i-am văzut pe-amândoi indivizii în 7-Eleven? Cum i-aş fi putut vedea, dacă unul din ei era aici? De câte ori o să mă-ntrebaţi ce maşină avea tipul, după ce v-am spus că nu i-am văzut-o? Sau dacă am văzut cu ochii mei când a-mpuşcat-o pe fată? De ce vă mai întrebaţi cine-a făcut-o? Cine altul ar fi putut s-o-mpuşte? De câte ori o să vă duceţi să vă uitaţi la gaura aia din peretele crescătoriei? Nevastă-mea v-a spus că ea a tras glonţul şi are o vânătaie pe umăr care-o dovedeşte. V-a spus că n-a-ncercat să-l nimerească şi vă purtaţi de parcă n-aţi crede-o. Nici unul dintre voi n-a spus „bună treabă” sau că nevastă-mea a făcut ceva curajos. Dacă l-ar fi împuşcat pe nenorocit, aţi fi arestat-o pentru asta? Nu văd să faceţi absolut nimic în afară de a bea cafea şi de a vă ciocni unul de altul. E cât se poate de clar că între grupurile voastre nu există nici un pic de comunicare, pentru că altfel n-am fi întrebaţi aceleaşi lucruri iarăşi şi iarăşi.

Investigatorul poliţiei statale îi spuse lui Wayne să se calmeze şi să examineze faptele. Nu exista nici o legătură aparentă între Cadillac şi uciderea lui Lionel Adam. Investigarea uneia nu conducea către cealaltă. Trupul lui Lionel nu fusese găsit în mlaştini decât după trei zile.

Asta i se spusese lui Wayne. Vânătorii de raţe găsiseră cadavrul, împuşcat de trei ori în piept.

— Dar în ce zi a fost împuşcat? Asta n-aţi aflat încă?

— Când vom afla, o să te anunţăm, zise investigatorul. Îţi convine?

— Da, e grozav, spuse Wayne. M-aţi putea anunţa de asemenea, când o să aflaţi, de ce vor să ne ucidă. Nevastă-mea nu le-a făcut nimic. Pe ea vor s-o-mpuşte din cauza mea? Cine sunt tipii

ăştia? Se-nvârt pe-aici de aproape o săptămână şi nu-i puteţi găsi? Unde dracu-i căutaţi?

Poliţiştii locali şi şerifii districtuali se îndepărtară în timp ce Wayne vorbea şi se suiră în maşinile lor. Investigatorul poliţiei statale îl aşteptă să termine, apoi porni spre pădure, unde continuau să caute tehnicienii care se ocupau cu strângerea probelor.

— Frumos discurs, comentă Carmen şi-l luă pe Wayne în casă. Spune-mi şi mie la ce te-ajută să zbieri la ei? Nu faci decât să le stârneşti furia împotriva ta.

— Exact asta am şi spus. Ei se poartă ca şi cum ar fi vina noastră. I-am supărat eu pe-ăia doi? Ai vrut tu să-l nimereşti pe ăla când ai tras în el? Eu unul ştiu că aş fi căutat să-l nimeresc şi dacă aş fi făcut-o, aş fi fost acum în închisoare în Port Huron, aşteptând să fiu judecat.

— Cu mine au fost amabili, zise Carmen, totuşi tu te pui contra. Ce-a fost chestia aia cu amenda pentru depăşirea vitezei şi şofatul în Ohio?

— Alea au fost nişte momente când poliţaii m-au sictirit şi n-am spus nimic, deşi dacă aş fi vorbit poate că m-aş fi simţit mai bine.

— Acum te simţi mai bine?

— Nu cine ştie ce. Hai să bem o bere.

— Pare o idee bună, încuviinţă Carmen. Ştii că atunci când tragi barele „t”-urilor, le pui deasupra liniei verticale?

— Mi-ai spus că asta însemna că am simţul umorului.

— Aşa este, însă uneori – nu ţi-am spus-o niciodată – barele „t”-urilor sunt înclinate în jos şi asta arată că eşti iute la mânie.

— O să mă străduiesc să le trag mai orizontale, zise Wayne, să văd dacă-mi pot îmbunătăţi personalitatea.

— Ai putea încerca pur şi simplu să fii mai puţin încruntat, spuse Carmen.

Mai târziu, când agentul FBI telefonă şi se interesă dacă ar fi fost potrivit să le facă o vizită, Carmen spuse că da, sigur că da. Când îi zise lui Wayne despre sosirea FBI-ului, el nu rosti nici un cuvânt şi Carmen nu fu sigură dacă era un semn bun sau unul rău. Ea nu-şi văzuse niciodată soţul bătându-se sau într-o situaţie în care să fi lovit pe cineva, dar credea că de acum încolo asta se putea întâmpla aproape oricând.

Din Fordul Sedan coborâră doi agenţi, ambii în costume închise la culoare. Cel de lângă şofer porni spre pădure. Carmen îl văzu pe detectivul de la poliţia statală privind către ei, de la lizieră. Agentul care coborâse de la volan avea păr negru şi des, uşor înspicat şi era arătos. Îi salută printr-o încuviinţare din cap pe soţii aflaţi pe verandă şi spuse:

— Domnule şi doamnă Colson, mă numesc Paul Scallen şi v-am sunat mai devreme. Pot să intru?

— Vă rog, zise Carmen.

Wayne nu rosti nici un cuvânt.

Pe măsură ce suia treptele, bărbatul se dovedi mai înalt decât crezuse ea, mai înalt decât Wayne şi mai vârstnic, probabil apropiindu-se de cincizeci de ani; se legitimă, deschizând un etui în care era prinsă o insignă aurită. Carmen citi *FBI,* scris cu litere mari, bleu şi numele lui tipărit deasupra cu litere negre, mult mai mici: *Paul Scallen.* Scria că era *Agent special* în cadrul *Biroului Federal de Investigaţii, Statele Unite, Departamentul de Justiţie.* În partea de jos era fotografia lui şi mai scria ceva, cu litere prea mici pentru a le putea citi. Carmen se întrebă dacă exista vreo diferenţă între un agent special şi un agent simplu. Îi plăcea cravata lui ruginie, cu cămaşa albastră şi costumul gri-închis. Nu avea batistă în buzunarul de la piept. Părea un om de afaceri.

Wayne privea fix legitimaţia. Carmen se întrebă dacă citea textul cu litere mici, până ce el vorbi:

— Are aceeaşi culoare cu maşina tipului – referindu-se la literele *FBI* bleu – un Cadillac al naibii de mare pe care se pare că nimeni nu-l poate găsi.

„Grozav”, gândi Carmen. „Îi dăm drumul.” Fu surprinsă când agentul FBI spuse, părând uşor mirat:

— Aţi observat deci şi dumneavoastră. Este primul lucru la care m-am gândit, când am văzut maşina. Poliţia din Windsor a găsit-o la aeroportul de acolo.

— Aşadar au plecat, zise Wayne.

Carmen avu impresia că era dezamăgit. Păru să-l învioreze pe agentul FBI, care rosti:

— Nu-i neapărat obligatoriu. Maşina a fost găsită în aceeaşi zi în care doamna Colson l-a alungat pe unul din ei, am înţeles cu o puşcă de vânătoare. Încuviinţă din cap spre Carmen când zise cuvintele acelea. Iar celălalt a ucis-o pe fata din magazin. Aşa că n-au plecat cu avionul şi nici nu s-au întors după maşină. Poliţia din Windsor o ţine sub supraveghere, însă noi credem că indivizii au abandonat-o.

— Dar nu ştiţi dacă mai sunt pe-aici, spuse Wayne.

— Noi credem că mai sunt.

— Totuşi nu sunteţi siguri.

— Să zicem că avem motive să credem că mai sunt.

— Aţi verificat înmatricularea maşinii?

— Aparţine unei companii din Toronto. Am contactat poliţia de acolo, care a investigat şi ne-a spus că maşina a fost furată. Noi nu credem însă asta. Noi credem că maşina a fost dată unuia din bărbaţi pentru a o folosi. Pentru altceva, ceva ce s-a întâmplat în Detroit cu o zi înainte ca ei să vină la agenţia imobiliară. Agentul FBI o privi pe Carmen. Am înţeles că dumneavoastră lucraţi pentru Nelson Davies.

— Am lucrat. Nu mai lucrez.

— Este de înţeles după cele întâmplate.

— Nu acela este motivul pentru care am plecat.

— Staţi aşa, zise Wayne. Ce fel de companie este cea care închiriază o maşină unui tip care ucide oameni?

— O companie care l-a angajat să ucidă, răspunse agentul FBI. O companie condusă de cei din crima organizată din Toronto. Mafioţi, aşa cum avem şi aici.

— Aţi spus că au dat maşina unuia dintre bărbaţi, reluă Wayne. Căruia – indianului?

— Este jumătate indian Ojibway, jumătate franco-canadian. Se numeşte Armand Degas… cel puţin el este cel despre care credem că este vorba aici. Ştim că săptămâna trecută a fost zărit pe Insula Walpole şi presupunem, dacă este acelaşi individ, că dumneavoastră şi doamna Colson l-aţi putut vedea destul de bine. Agentul FBI făcu o pauză şi-l privi pe Wayne. Trebuie să fi fost destul de aproape când l-aţi lovit cu scula aceea metalică. Cum o numiţi – rangă de aliniere?

Wayne încuviinţă din cap şi păru să cadă pe gânduri; Carmen se întrebă ce avea să spună în continuare.

— Ar fi trebuit să le fi rupt câteva oase, să-i fi băgat în spital pe amândoi.

Fu rândul agentului FBI să încuviinţeze.

— Nu-i un loc rău pentru interogarea suspecţilor, mai ales când au dureri şi nu se pot mişca.

Carmen privea. Nici unul din ei nu zâmbi, dar asta nu conta. Putea să simtă că, brusc, se puseseră de acord unul cu celălalt şi de acum înainte aveau să se înţeleagă perfect. Wayne îl întrebă pe Scallen dacă dorea o bere. Alt semn bun. Sau îi putea oferi un nes; pentru moment, nu mai aveau cafea naturală. Scallen spuse: „Nu, mulţumesc, nu doresc nimic”, însă veni cu ei în bucătărie şi se aşeză la masă. Carmen aprinse plafoniera. Îl privi pe Scallen scoţând un plic alb din buzunarul

interior al hainei. Wayne o întrebă dacă voia o bere şi ea ezită, fiindcă un agent FBI stătea acolo, apoi spuse: „Da, de ce nu?”

— Noi nu muncim, zise Wayne, doar el.

Scallen zâmbi şi i se adresă lui Carmen:

— Glonţul ăla de calibru mare are un recul serios, nu?

Carmen îşi atinse umărul şi dădu doar puţin ochii peste cap.

— Trebuie foarte mult curaj, continuă el, să faceţi ceea ce aţi făcut, să ţineţi piept unui bărbat ca acela.

Carmen zise că spera să nu mai fie nevoită s-o facă vreodată. Îl văzu pe Scallen scoţând două fotografii alb-negru din plic şi aşezându-le pe masă. Wayne deschise cutiile de bere şi-i întinse ei una, spunând:

— Soţia mea este o învingătoare, de-aia m-am însurat cu ea.

Ea îl văzu pe Scallen pe jumătate întors pe taburet, aşteptând.

— Aceştia sunt cei doi bărbaţi? întrebă agentul.

Carmen simţi braţul lui Wayne cuprinzându-i umerii, după care mâna lui coborî pe braţul ei şi înaintă spre masă. Priviră fotografiile, cadre frontale de cazier: fotografia indianului, Armand Degas, întunecată; fotografia celuilalt mult mai deschisă la culoare, cu piele albă şi o expresie de drogat.

— Pentru mine nu-i nici o îndoială, spuse Wayne. Aici arată diferit, dar ei sunt indivizii.

După câteva momente, Carmen aprobă din cap şi ridică ochii la Scallen.

— Dacă-i prindeţi, vreţi să-i identificăm la tribunal, aşa-i?

— Nu ne-am dori nimic mai mult, spuse Scallen, dar înainte de a accepta s-o faceţi, trebuie să vă spun ceva despre ei. Amândoi sunt destul de periculoşi.

Carmen îl arătă pe cel cu părul lung.

— Pe el cum îl cheamă?

Scallen privi fotografia.

— Richie Nix. A fost condamnat, iar pe numele lui sunt emise mai multe mandate federale şi statale. Asta înseamnă că este un criminal căutat de poliţie.

— Richie? repetă ea.

— Acesta este numele de pe certificatul de naştere.

Ea se uită din nou la fotografii.

— Ambii au ucis oameni?

Scallen încuviinţă.

— Exact.

— Ştiţi că ei l-au ucis pe Lionel? întrebă Wayne.

Scallen încuviinţă iarăşi.

— Gloanţele din trupul lui se potrivesc cu cele trei care au fost găsite în pereţii biroului lui Nelson Davies. Şi aceeaşi armă a fost utilizată pentru uciderea fetei din 7-Eleven, când Richie Nix v-a urmărit pe dumneavoastră.

Carmen ridică ochii.

— Asta doreaţi să ne spuneţi?

— Şi alte lucruri, rosti Scallen.

La ora 18, la cincisprezece kilometri nord de Marine City, Armand găsi o benzinărie unde se părea că lucra un singur bărbat, un loc neîngrijit care oferea reduceri. Armand conduse Honda roşie a Donnei până la şirul de pompe, coborî şi-i spuse lucrătorului să umple rezervorul şi să verifice uleiul şi pneurile. Bărbatul de la benzinărie se uită la Armand, dar nu spuse da, domnule, sau bine, sau gata, sau altceva, ci doar se uită la el şi se apropie de automobil. Purta o şapcă de vânătoare lăsată pe o parte şi în uniforma lui cafeniu-închis era mai vârstnic şi mai voinic decât Armand, însă părea uzat, fără prea mult chef de viaţă.

Armand intră în benzinărie, luă telefonul de pe masă şi formă un număr din Toronto. Stând într-o parte a ferestrei cu geam gros, îl privi pe lucrător

luând furtunul unei pompe şi vârându-l în rezervorul Hondei. În receptorul telefonului, un glas rosti: „Aici este L & M Distributing” şi Armand spuse:

— Sunt Şefu’. Vreau să vorbesc cu el.

Aşteptă, privindu-l pe lucrător care veni în faţa Hondei şi-i înălţă capota, în timp ce benzina continua să curgă în rezervor.

Vocea ginerelui se auzi, spunând:

— Ce pula mea faci? Unde eşti?

Armand rosti:

— Nu vrei s-auzi de bătrân, aşa-i?

Urmă o pauză înainte ca ginerele să vorbească, cu glas mai scăzut:

— În ziare au apărut poze cu amândoi.

— Amândoi? zise Armand, apoi zise: Ah, da, am uitat. Fii atent – să nu-mi spui că-n ziare a apărut şi ce-a spus el. Eu sunt singurul care-am auzit.

— Unde eşti?

— Mi-a spus că eşti un jeg şi că n-o să rezişti şase luni. Mi-a spus să-ţi zic asta. Fii atent: chestia principală este că am nevoie de o maşină curată şi cu acte. Vreau să-mi aranjezi.

— M-ai sunat, zise ginerele, să-mi zici nişte căcaturi – mă doare-n pulă de ce-ai tu nevoie.

— Să ştii că te doare, spuse Armand. Nu ai dori să fiu arestat din cine ştie ce motiv şi poliţia să-nceapă să mă-ntrebe pentru cine lucrez, cine m-a trimis, dacă am fost vinerea trecută în Detroit cu maşina ta şi-alte chestii de-astea. Nu după mult timp îmi vor spune că dacă le zic ceva poate c-o să-mi dea drumul. Nu asta-ţi doreşti. Tu îţi doreşti să-l suni pe individul ăla din Detroit, ştii la cine mă refer, ăla cu maşinile şi s-aranjezi pentru mine să iau una diseară.

Armand îl privi pe lucrătorul de la benzinărie închizând capota maşinii Donnei, în timp ce ginerele spunea că voia să ştie ce se-ntâmpla. Voia

să ştie ce se-ntâmplase cu Cadillacul, de ce fusese abandonat în Windsor. Armand zise:

— Ce contează? Este o maşină albastră, atât. În ea nu există nimic care să-ţi poată face rău. Prin fereastră îl urmări pe lucrător punând furtunul înapoi în pompă şi atârnându-l în fantă. Stai pe fir, mai zise el. Nu pleca.

Puse receptorul pe masă şi se apropie de uşa deschisă.

— Ai uitat să verifici pneurile.

Lucrătorul care pornise spre benzinărie se opri pe alee.

— Ce?

— Vreau să verifici pneurile.

— Fă-o şi singur. Întorcând capul într-o parte, spuse: Uite-acolo – şi porni din nou către Armand. Benzina face nouă patruzeci.

Armand se apropie de masă, luă receptorul şi spuse:

— Ascultă-mă. Spune-i tipului că la ora 10 o să vină cineva să ia maşina. Ginerele dădu să răspundă şi Armand zise: *Ascultă-mă.* La ora 10 sau poate mai târziu. Este şi pentru binele tău, nu numai pentru al meu.

Lucrătorul intră în clipa când Armand punea receptorul în furcă.

— Ai folosit telefonul?

— Am sunat loco, zise Armand. Cât vrei?

— Loco, unde – dincolo de râu? Ce oameni, să mor io! Veniţi aici şi v-aşteptaţi ca noi să vă dăm totul. Să ştii că eu nu-s unu' din ăia care vă plâng de milă. Dă-mi nouă patruzeci şi pleacă de-aici.

Ia fii atent la el. Armand se opri un moment şi-l privi pe individul gras şi uzat care-i vorbea în felul acela.

— Ce vrei să spui? întrebă el. Că n-ar fi trebuit să vin aici, da? Asta vrei să spui?

— Dacă-ncepi ceva, spuse lucrătorul, poliţia ajunge aici într-un minut. Secţia-i ceva mai sus pe stradă.

Poate că era amuzant. Încearcă s-o iei aşa. Armand clătină din cap.

— Cum spui tu. Scoase din portofel o bancnotă de zece dolari şi o puse pe masă. Păstrează restul pentru telefon. E bine?

Celălalt nu răspunse. Nu era nimic. Armand porni către uşă, trecu pe lângă el, simţindu-i mirosul de vaselină şi tutun şi traversa parcarea spre Honda, când îl auzi strigându-l. Ceva căncerca să-l înşele.

Armand se întoarse.

Bărbatul venea spre el, cu bancnota ridicată.

— Ăştia-s dolari canadieni. Mai îmi datorezi doi dolari.

Când reveni la locuinţa Donnei, Armand îi povesti lui Richie, în bucătărie, în timp ce-şi umplea un pahar. Donna îşi făcea duş în baie.

— Da? zise Richie. Şi ce-ai făcut?

— I-am dat cei doi dolari. Tu ce-ai fi făcut?

— Iisuse Hristoase, clătină Richie din cap. Nu i-ai dat o lecţie?

— Vreau să ştiu ce-ai fi făcut tu, spuse Armand.

— Dac-aş fi avut pistolul la mine? Să dea dracii! Dacă nu l-aş fi avut, l-aş fi luat şi m-aş fi întors acolo. Ba nu, aş fi folosit puşca de vânătoare şi aş fi făcut varză locul ăla.

— Şi cu tipul?

— Şi pe el. Ştiu benzinăria aia de care vorbeşti. Când intri, gagiu' nu-ţi zice dracu' nici măcar un cuvânt.

— Mie mi-a zis.

— Asta-i, spuse Richie. Păi să-mi fi vorbit mie aşa şi eu să fi fost indian? Îl scalpam pe nenorocit. Făcu o pauză şi se gândi câteva clipe. Nu ştiu, da' puşca aia de vânătoare e marfă rău. Poate c-asta o să şi fac, o să mitraliez locu-ăla şi dup-aia o să-l scalpez pe gagiu. Se opri din nou şi se încruntă, mijind ochii spre Armand, după care deschise un

sertar şi scoase un cuţit pentru decojit, continuând să se încrunte. Cum scalpezi pe cineva…?

— Faci toate astea, deşi secţia de poliţie este ceva mai departe pe stradă sau poate din mers, da? Sau cu posibilitatea să fii văzut de altcineva? rosti Armand. Ştii de ce ţi-am povestit asta? Ca să văd ce ai face. Acum o să-ţi spun să nu mai gândeşti aşa, să nu mai gândeşti aşa până nu terminăm chestia asta.

— Vrei să gândesc ca tine, da?

— Vreau s-o iei încetişor în felul în care gândeşti.

— Ştiu că tu eşti un tip cu sânge rece, Mierlă, da' dacă gagiu' ăla nu te-a sictirit, atunci ceva nu-i în regulă cu tine.

— Bineînţeles că m-a enervat, zise Armand. La fel de mult ca de fiecare dată când mi s-a întâmplat. Dar fii atent – la ce trebuie noi să ne gândim în clipa de faţă? La omul ăsta de la benzinărie sau la doi indivizi care ne pot băga la-nchisoare?

— Eu tot aş fi făcut ceva.

— Ascultă-mă. Pe tipul de la benzinărie, rosti Armand ciocănindu-se cu un deget în tâmplă, îl am aici şi dacă vreau pot să mă duc la el altădată. Să mă plătesc singur ca s-o fac. Pricepi? Noi însă avem altceva de rezolvat mai întâi. Îşi atinse acum fruntea, ciocănind-o cu vârful degetului. Trebuie să ţinem problema asta aici, în prim-plan.

Richie lovea cu cuţitul în masa bucătăriei, încercând să nimerească o crăpătură din suprafaţa de vinilin. „Ca un copil", gândi Armand. „Nu vrea să i se spună nimic."

— Donna a zis c-a auzit la radio, spuse Richie fără să se oprească din loviturile cu cuţitul. Ea ascultă pe postul WSMA o emisiune „Trocadio", unde dai telefon şi faci troc cu rahaturile pe care nu le mai vrei. De-acolo şi-a tras capotu' ăla roz. I-am zis: „Credeam că l-ai luat de la solduri." Se-oftică dac-o iei la mişto-n felul ăsta.

— Ai terminat? întrebă Armand.

Richie ridică ochii, rămânând cu cuţitul în aer.

— Cu ce să termin?

— Donna a zis c-a auzit ceva la radio.

— Ah, da, despre jaful de la 7-Eleven, se crede că s-au furat două sute de dolari. Rahat, au fost patruzeci şi doi de dolari, cea mai slabă pradă a mea din toate timpurile. Nu, să mor io, stai că n-a fost aşa. Odată am luat doar douăzeci şi opt de dolari dintr-un loc din Mississippi.

— I-ai spus Donnei c-ai fost tu?

— Nu, mi-a tot zis despre fata care-a fost împuşcată, dacă auzisem ceva, tot făcea aluzii… Richie reîncepuse să lovească în masă. Eu i-am zis: „Hopa, jaf cu mână armată, i-auzi.” Poate că Donna m-ar suspecta c-am fost eu, da’ cred c-o excită să vorbească despre asta. Ideea unui dur care a intrat acolo c-o armă. Fac pariu că-n viaţa ei a cunoscut mai mulţi tipi care purtau arme decât din ăilalţi.

— În închisoare, spuse Armand.

— Da, la bulău.

— Proşti care au fost prinşi.

— Se poate-ntâmpla oricui.

— Nu şi mie, zise Armand. Fii atent, diseară te duci să iei o maşină.

— Noi avem o maşină.

— Asta-i una curată, cu acte. Iei dubiţa, o laşi undeva prin Detroit ca să fie furată, aşa cum ai spus şi o iei pe asta despre care nu trebuie să ne facem griji că o caută poliţia.

Din rânjetul stupid al lui Richie, Armand îşi putea da seama că-i plăcea ideea şi după mult timp dovedea şi el respect.

— Eşti tare, Mierlă, să ştii. Cum ai aranjat asta?

— Ca să fac aşa ceva dau un telefon, zise Armand. Dar diferenţa, lucrul pe care trebuie să-l înveţi este ceea ce nu fac. Eu nu-mi uit ochelarii de soare nu ştiu pe unde, nu-mi las amprentele, nu fac nimic până nu gândesc înainte şi nu sunt sigur. O

zări pe Donna în hol, o fulgerare în capot roz, mergând din baie în dormitor. După aceea, zise Armand, tot ce trebuie să faci este să intri şi să ieşi.

Era 9.30. Carmen şi Wayne stăteau în living, cu toate luminile aprinse şi vorbeau despre Richie Nix, un criminal în vârstă de treizeci şi patru de ani căutat de poliţie, făcând referire la o „listă de mandate" pe care le-o arătase agentul FBI; mandatele indicau delictele pentru care era dorit în câteva state: jaf cu mână armată şi crime cu premeditare.

— Ce nu pot să-nţeleg, zise Wayne, este că face treaba asta de… cât?… de aproape douăzeci de ani. La cincisprezece ani a fost în Casa de corecţie a districtului şi după câţiva ani a jefuit un magazin de băuturi din Florida, a mai făcut ceva în Georgia, a fost închis…

Se opri când un reflector trecu peste ambele ferestre şi sclipi din nou în hol, pe ochiul oval de geam al uşii din faţă. Se lăsă tăcerea. Wayne se sculă de pe sofa, se apropie de fereastră şi privi afară.

— Au întârziat cu vreo cinci minute.

Carmen stătea într-un balansoar pe care-l cumpăraseră nefinisat din Kentucky, într-o iarnă când reveneau din Florida. Ea îl dăduse cu lac incolor şi-i făcuse o pernă de un verde-măsliniu.

— De ce te enervezi? îşi fac meseria.

— Care-i aia? Să plimbe reflectoarele pe ferestre?

Îl privi întorcându-se la sofa, trântindu-se pe ea şi întinzându-şi picioarele în blugi albaştri, cu călcâiele pantofilor de lucru afundate în carpeta flocoasă. Mobilaseră încăperea fără să-i acorde prea multă atenţie, în stil tradiţional pentru ferme; lui Carmen nu-i mai plăcea.

— Îţi dai seama că stăm aici şi vorbim fără să meargă televizorul? N-am mai făcut asta de când

te uitai la mine cum curăţăm lemnăria.

Îşi reaminti iarăşi că dorea să facă ceva cu livingul, să-l înveselească. Să păstreze balansoarul, să-l vopsească într-o culoare mai vie, dar să scape de sofaua verde, veche şi cadrilată şi de litografiile cu raţe primite de la mama ei ca un cadou combinat – pentru casă nouă şi de ziua de naştere a lui Wayne, care fusese la o lună după ce se mutaseră aici. Privirea ei trecu asupra lui Wayne. Îi plăcea să-l privească şi aştepta ca el să devină conştient de asta. Ochii lor se întâlneau şi aşteptau să constate cât timp se puteau uita unul la celălalt fără să zâmbească – până ce Carmen făcea vreun gest, cum ar fi fost să-şi umezească buzele cu limba ori să-şi bage un deget în nas.

— Vrei să mergi la culcare? o tatonă el.

— E devreme.

Rămaseră privindu-se o vreme.

— În ultima vreme n-am prea făcut-o, este? zise el.

— Au trecut nişte zile. Nici măcar îmbrăţişări şi sărutări, spuse Carmen. După felul în care scutura din cap îşi dădea seama că el se gândea la altceva. Ce nu poţi să-nţelegi? Ai început să spui ceva despre Richie Nix şi cazierul lui, c-a fost închis…

— Exact, a fost închis de trei ori şi l-au lăsat să iasă, îşi reluă Wayne şirul ideilor. Era într-o închisoare federală, a văzut cum un alt deţinut a fost ucis prin înjunghiere, a depus mărturie la procesul care a urmat şi a fost introdus în Programul de protecţie a martorilor.

— Cel ucis era tovarăşul lui de celulă, zise Carmen. Am vrut să-l întreb pe Scallen despre asta – ai observat că el i-a spus Programul de *securitate* a martorilor? Văzu că Wayne era nerăbdător ca ea să termine. Dar asta-i lipsit de importanţă.

— Nu ştiu, spuse Wayne. Chestia pe care n-o-nţeleg este că el ar fi trebuit să stea în închisoare vreo douăzeci de ani, n-am dreptate?

— Când s-a întâmplat asta, făcuse deja câţiva ani de închisoare.

— Da, însă puţini. Acum ei spun că trebuie să-l protejeze, în cazul în care prietenii ucigaşului ar încerca să se răzbune. De aceea l-au introdus în programul pentru martori şi l-au eliberat. Cum pot face aşa ceva?

Carmen tăcu, reamintindu-şi agentul FBI care stătuse în bucătărie şi le vorbise fără grabă despre un om care jefuise şi ucisese şi despre altul care era plătit ca să ucidă.

— Nu cred c-a spus că Richie a fost eliberat imediat. Nu, asta s-a întâmplat când l-au transferat la Huron Valley. A fost în programul pentru martori *în timp* ce era în închisoare, mi se pare încă trei ani, după care încă niţel, până a comis o crimă. Fu nevoită să adauge: Iar asta l-a descalificat. Deci toate mandatele pe care ni le-a arătat Scallen, crimele pentru care Richie Nix este căutat acum, sunt chestii pe care el le-a făcut în ultimii doi ani.

— Despre asta vorbesc şi eu, zise Wayne. I-au dat drumul şi a-nceput să ucidă oameni. A căpătat o slujbă printr-un prieten şi ce-a făcut? L-a împuşcat pe tip şi-a şters-o.

— Înainte de prietenul lui a mai fost unul, spuse Carmen, unul pe care l-a-mpuşcat în Detroit.

— Da, apoi a ieşit… şi se ocupă de jafuri şi brusc omoară şi oameni. Dacă te uiţi pe mandate, a jefuit un magazin de băuturi în Dayton, Ohio şi l-a împuşcat şi ucis pe vânzător. Şi celelalte la fel, în Ohio, Indiana, Kentucky – a împuşcat şi ucis vânzători, în toate. A aflat de la Lionel unde locuim noi – asta trebuie să se fi întâmplat – şi l-a împuşcat cu trei gloanţe. Putea să nu-l fi omorât. Iar fata din magazin, care era neînarmată, n-avea decât şaptesprezece ani. A luat banii şi-a-mpuşcat-o în cap. De ce un individ ca ăsta începe brusc să ucidă oameni?

— De ce ne urmăreşte *pe noi?* întrebă Carmen. Dacă am şti asta… vreau să zic ce are el de câştigat?

— Cred că aruncarea printr-o fereastră de la etaj are o legătură cu asta, răspunse Wayne, deşi el nu pare să aibă nevoie de un motiv pentru a împuşca oamenii. Cred că pur şi simplu ăsta-i felul lui de-a fi. Sau poate că-n clipa de faţă lucrează pentru indian şi face ce i se spune. Potrivit lui Scallen, indianul este cel la care trebuie să fim atenţi. M-am gândit mereu la asta. Când am stat la biroul lui Nelson şi m-am uitat la el, îmi amintesc acum, n-a atins nimic. Amprentele lui Richie Nix le-au găsit peste tot, însă nu şi pe ale indianului. Noi credem că Richie este rău, dar, Iisuse, ce zici de Armand, de chestiile pe care le-a făcut el?

— În tot cazul, comentă Donna, nu se poate vorbi despre prea multă intimitate aici, cu doi bărbaţi în casă.

Stătea pe o parte a patului, în capotul de mătase roz şi rula o pereche de dresuri negre pe care să le tragă pe picioarele ale căror unghii fuseseră lăcuite cu ojă roşu-portocaliu.

Armand o privea din pragul dormitorului.

Pe patul Donnei se aflau animăluţe din pluş, pe cuvertura de mătase purpurie, roşie şi galbenă, pe care era brodat un păun, iar deasupra căpătâiului patului era un tablou, un portret color pictat pe catifea neagră, despre care Armand credea că ar fi trebuit să-l reprezinte pe Elvis Presley. Era destul de sigur că acesta era, deoarece Donna avea un *rack* cu discuri ale lui Elvis Presley, păpuşa Elvis Presley îmbrăcată în salopetă albă şi farfurii Elvis Presley în bucătărie. Mâneai pateul semicongelat preparat de Donna şi Elvis Presley se uita la tine.

— Dacă vrei intimitate, rosti Armand, închide uşa. Dar nu cred că asta-i ceea ce vrei. Îi putea vedea coapsele acolo unde capotul roz era

desfăcut, coapse de un alb imaculat. Şi ştii ce mai cred? Că nu porţi nimic pe sub capot.

— Dacă nu te superi, zise Donna, asta-i pentru că tocmai mă îmbrăcam. Care-i treaba, îţi mai este foame?

— Nu acum. Poate o să mi se facă mai târziu.

— Îmi place să văd un bărbat care mănâncă cu poftă. Richie abia ciuguleşte mâncarea.

Ridică un picior pe marginea patului, gata să-şi strecoare vârfurile degetelor în dresul rulat pe care-l ţinea sus. Acum el îi putea zări partea de dedesubt a coapsei şi un loc întunecat care putea fi umbră sau un loc întunecat ce făcea parte din ea.

— Te îmbraci de două ore, defilând pe-aici. Cred că-l aşteptai pe Richie să plece, rosti el.

Donna introduse laba piciorului în dres, înainte de a-şi înălţa ochii spre el.

— Dacă Dick se-ntoarce, fiindcă a uitat ceva? Ai dat de bucluc.

Îi spunea Dick. Armand aproape că zâmbi.

— Ce crezi c-o să facă, c-o să mă-mpuşte?

Intră în cameră şi veni spre pat, iar Donna îşi ridică faţa, întinzându-şi gâtul alb şi subţire, cu ochii nefocalizaţi şi părând cumva despuiaţi în absenţa ochelarilor, cu sprâncenele mai negre decât părul ei, claia aceea de auriu-închis, tare ca piatra sub fixativ, sclipind în lumină.

— Cred că-ţi plac bărbaţii care împuşcă oameni, bărbaţii care poartă arme. Eu am un pistol. Vrei să vezi pistolul meu? o întrebă Armand.

— Am de ales? zise Donna. Apoi suspină şi umerii i se gârboviră pentru o clipă, iar ea continuă: Asta-i, nu pot face nimic, eşti mult mai puternic decât mine.

Iar după aceea îşi scoase capotul, trase dresul de pe picior şi le dădu drumul să cadă pe podea. Întinsă pe spate pe cuvertura cu păun şi privindu-l cu ochii nefocalizaţi şi despuiaţi, Donna zise:

— Cred c-o să faci orice ai dori şi eu n-am cum să te pot opri. Tăcu o clipă, continuând să-l

privească şi zise: Vrei să stingi lumina sau o laşi aprinsă?

Mai devreme în ziua aceea, Carmen spusese:

— Probabil c-am făcut lucruri care te-au scos din minţi. Poate o dată sau de două ori în ultimii douăzeci de ani. Dar tu n-ai ridicat niciodată glasul la mine, niciodată. Dacă stau să mă gândesc bine, îmi spun că e normal, dacă poţi să umbli pe o grindă lată de douăzeci şi cinci de centimetri pe vârful unui zgârie-nori, ştii să te autocontrolezi, nu eşti genul emotiv. Însă atunci, pe verandă, când ai zbierat la poliţişti, ai fost o persoană cu totul diferită.

— Pe *verandă?* zisese Wayne. Veranda nu-i decât la un metru şi jumătate deasupra pământului. Dacă am chef, pot dansa step pe verandă. Pe *verandă* pot face orice aş dori.

Carmen încercă să-şi închipuie asta, pe Wayne răzbunându-se pe scândurile vechi şi vopsite în cenuşiu, tropăind pe ele şi răcnind – asta era, furia şi frustrarea lui revărsându-se şi totuşi fu surprinsă. Acum se scula la fiecare câteva minute de pe sofa şi se ducea la fereastră, urmărindu-i pe poliţiştii care-i supravegheau.

— Ăştia au fost poliţaii din oraş. Ei bagă proiectorul de luminează naibii toată casa. Stătea cu spatele la Carmen şi privea în noapte.

Ea îşi dorea ca el să se aşeze.

— Mâine te duci la muncă?

— Nu mă duc până n-o să pună mâna pe tipii ăia.

— Am putea pleca de-acasă.

— Unde?

— Să stăm la mama, are destule camere.

Asta îl făcu să se întoarcă spre ea.

— Glumesc, zise Carmen, relaxează-te. Îl privi oscilând pentru o clipă în pragul panicii, apropiindu-se de sofa şi trântindu-se pe ea. Nu mai ştii de glumă?

— Dac-aş locui cu ea, spuse Wayne, aş deveni alcoolic în vreo două zile. Poate-ntr-o singură zi.

— Şi ea te iubeşte. Carmen se legănă înainte şi înapoi în balansoarul din Kentucky. Vrei s-auzim ştirile?

Wayne îşi privi ceasul.

— Încă n-au început.

— Vrei să ştii ce nu-nţeleg eu?

— Atunci când glumeşti, zise Wayne, trebuie să fie ceva amuzant. Asta-i toată chestia.

Carmen continuă să se legene, gândindu-se la ce dorea să spună. După vreun minut, rosti:

— Sunt mai multe lucruri pe care nu le-nţeleg. Dar ştii ce mă nelinişteşte?

De data asta Wayne întrebă:

— Ce?

— FBI-ul crede că în spatele tentativei de estorcare se află Mafia. Sau ar putea să se afle, fiindcă-i genul de lucruri pe care le fac mafioţii. Sau le-ar plăcea să creadă că Mafia este-n spatele chestiei ăsteia. I-am zis agentului FBI: „Armand este din Toronto. Vorbim atunci despre Mafia canadiană sau a noastră?”

— A crezut că glumeşti, spuse Wayne, zicând *a noastră.*

Carmen tăcu şi-l privi, însă nu comentă.

— Oricum, el a zis că ar putea fi oricare din ele. Tot ce cunoaşte FBI-ul în mod sigur este că un suspect, despre care se ştie că lucrează pentru Mafia din Toronto, a condus maşina unei companii cunoscute ca paravan pentru crima organizată. Armand a fost aici vinerea trecută – în aceeaşi zi în care un bărbat, de asemenea cunoscut ca membru al Mafiei din Toronto, a fost ucis într-un hotel din Detroit, împreună cu o tânără. FBI-ul nu ştie cine-i fata, însă bănuieşte că Armand a fost autorul crimelor, fiindcă… cred că pentru el au fost aici, ei doar cu asta se ocupă. Sau FBI-ul vrea să creadă că el a fost autorul. Şi vrea ca noi să înţelegem că dacă-i vorba despre Mafia, atunci avem mai multe

despre care să ne facem griji, nu doar că ne-ar putea găsi cei doi. Aşa vezi tu lucrurile?

Wayne încuviinţă din cap.

— Cred că da.

Carmen se mai legănă, gândindu-se, apoi se opri.

— Bun, eu am întrebat dacă părea probabil ca Mafia să vină în Algonac pentru a estorca o agenţie imobiliară. Scallen a spus că era improbabil. Mafioţii puteau să vină pe-aici ca să vâneze raţe şi să vadă cu ocazia respectivă o companie care făcea bani frumoşi şi destul de puţină poliţie prin zonă… Bun, *după aceea* el a zis că ar fi fost posibil ca Armand să fi acţionat de capul lui, deoarece fără îndoială are experienţă. Eu am spus: „Dar el a venit abia vinerea trecută. Cineva îl sunase pe Nelson Davies mai înainte, pentru a cere banii." Scallen a spus că da, probabil că fusese Richie Nix. Totuşi estorcarea nu-i genul de infracţiune preferat de Richie Nix, aşa că FBI-ul crede c-a fost angajat de Armand s-o facă. Tot aşa cum crede că Armand i-a spus lui Richie să-l omoare pe Lionel. Au găsit amprentele lui Richie pe barca lui Lionel, dar nu şi amprentele lui Armand. Pe de altă parte, FBI-ul crede că fata ucisă de Richie a fost exclusiv „opera" lui. Scallen a zis ceva despre şablonul lui de acţionare: jefuieşte şi ucide. Însă Armand… Scallen a spus că faptul că Armand n-a fost zărit înainte de vinerea trecută nu-nseamnă că el n-a fost aici.

Carmen făcu o pauză şi Wayne spuse:

— Şi…?

— Asta-i partea care mă nelinişteşte.

— Care parte?

— FBI-ul a stat de vorbă cu locuitori de pe insula Walpole, care au spus că Armand a venit să-şi viziteze bunica. Pare destul de straniu… un asasin profesionist care vine tocmai din Toronto ca să-şi viziteze *bunica?*

— Nu-i chiar aşa departe.

— Nu la asta mă refeream, clătină Carmen din cap. Mă gândesc că dacă el tot fusese în Detroit vinerea trecută…

Nici măcar nu ştiuse că bunică-sa murise, ci s-a oprit fiind în apropiere. Se încruntă. Am pur şi simplu sentimentul că Armand n-a fost pe-aici înainte de vineri, altfel cineva l-ar fi zărit pe el sau maşina lui. Însă Richie Nix a fost pe-aici şi el i-a telefonat lui Nelson. „Zece mii de dolari sau te-omor” – şi mai cred că el a pornit totul, Richie. De ce nu?

Wayne strânse din umeri, părând că nu-şi bătea prea mult capul în privinţa aceasta.

— Ce contează cine-a-nceput? Oricum, noi suntem băgaţi rău de tot.

— Păi, tu crezi că trebuie să fim atenţi la Armand, zise Carmen, în timp ce mie Richie mi se pare mult mai periculos. După un moment adăugă: Parcă-mi imaginez scrisul lui. Fac prinsoare că-i groaznic, plin de chestii care arată probleme de sănătate mintală.

Richie se apropiase încet de benzinărie, lăsând dubiţa să intre pe alee cu geamul din dreapta coborât şi puşca de vânătoare pregătită, dar descoperise că staţia se închidea peste noapte. Era beznă, cu excepţia unui bec slab în faţă. Muie! Se pregătise să facă chestia asta pentru Mierlă. Să reteze părul tipului de la benzinărie, dacă mai avea aşa ceva sub şapca de vânătoare şi să i-l aducă. Vezi, Mierlă? Aşa trebuie să faci. Ar fi putut totuşi să devasteze locul, să spargă fereastra cea mare. Ori s-o facă la-ntoarcere, cu maşina cea nouă? Parcă-l vedea pe Mierlă clătinând din cap în timp ce-i vorbea şi-i reamintea, ciocănindu-se cu degetul în tâmplă, apoi în frunte şi Richie îşi spuse: „Hei, să dea dracii!” Brusc îi venise o idee mai bună decât să tragă cu puşca într-o benzinărie goală.

Merse aproape zece minute pe drumul de lângă râu până aproape de Algonac, înainte de a coti spre interior, printr-un cartier rezidenţial, încetini când se apropie de 7-Eleven, care era deschis şi avea cumpărători, frână – era o idee – însă după aceea acceleră, rânjind. Mierlă ar fi făcut spume. „Te-ai *întors* acolo?” Mierlă nu aprecia acţiunile făcute instinctiv. Nu avea simţul umorului, nu zâmbea niciodată, nimic.

Drumul pe care locuia familia Colson devenea familiar, chiar în bezna nopţii, luminat doar de jumătate de lună; trecuse de suficiente ori pe acolo. Din faţă veniră faruri şi el încetini la optzeci; oricum se apropia de casă. Era un echipaj de poliţie. Richie nu văzu ce fel, dacă era districtual sau municipal; oricum nu fusese poliţia statală, fiindcă maşina era albastră-închis. Apoi zări casa. Pe alee se vedea camioneta constructorului, dar nu şi alte automobile, cel puţin el nu văzu nici unul. Două ferestre de la parter, în faţă, erau luminate, probabil livingul. Richie trecu mai departe, urmând un cot al drumului, merse vreo sută de metri şi întoarse fără să se grăbească, gândindu-se că nu *părea* ca poliţaii să mai fie în preajmă. „Da, da’ poate se-ascund”, îşi zise el. Şi apoi: „Auzi, te pişi pe tine de frică, sau ce?” Urmă cotul în sens invers şi opri pe drum în faţa casei.

Scoase puşca de vânătoare pe geamul dubiţei, trase către una dintre ferestrele iluminate şi auzi sticla zornăind, reîncărcă, ţinti şi trase spre cealaltă, o făcu ţăndări, aruncă puşca înapoia lui în dubiţă şi demară, cu anvelopele urlând. Poate că nu nimerise pe nimeni, dar cel puţin ei aveau să ştie cât de adevărată era vorba aia din bătrâni. Se mai întâmplă şi nasoleli şi se-ntâmplă când te-aştepţi mai puţin.

10

Dirigintele de şantier de la One-Fifty Jefferson studia nişte planuri de construcţie în partea din faţă a trailerului companiei. Nu se clinti şi nici nu ridică ochii când şeful de echipă intră şi spuse:

— Un tip a-ngheţat sus.

Tot aplecat peste masa cu planuri, dirigintele de şantier rosti:

— Băga-mi-aş. Cine-i?

— Colson.

Dirigintele se îndreptă acum iute şi se întoarse către şeful de echipă care stătea nemişcat în salopeta roşcată şi cu casca de protecţie lăsată pe spate.

— Faci mişto de mine, zise el şi se duse la fereastra mare dinspre construcţie. Unde-i?

— Sus de tot. Secţiunea-ndepărtată, spre râu. Îl vezi?

Priviră amândoi structura, reţeaua de stâlpi, grinzi şi traverse, cu o macara ridicându-se din centru, scheletul expus al unei clădiri, deocamdată fără pereţi exteriori, cu podelele montate din două în două niveluri până la etajul zece, iar mai sus doar fier simplu.

— Îl văd, zise dirigintele de şantier.

O siluetă pe traversa unui stâlp, aşa arăta. Sus de tot, pe secţiunea cea mai înaltă, stătea pe o grindă dintre doi piloni ce păreau că reazemă cerul.

— Nu se mişcă.

— Asta-ţi zic, spuse şeful de echipă. A-ngheţat.

— Wayne n-a-ngheţat în viaţa lui.

— Ei bine, stă acolo de nu mai ştiu cât timp.

— Acum e-n picioare.

— Înainte stătea aşezat, de parcă era paralizat.

— Ai strigat la el?

— Sigur c-am strigat. M-a auzit.

— S-a uitat în jos?

— Da, s-a uitat. Poate că-ncerca să se mişte şi de-aia s-a ridicat.

— Băga-mi-aş, zise dirigintele de şantier. Ceva e-n neregulă cu el. A lipsit câteva zile şi când s-a-ntors… De-obicei Wayne face legături, ştii asta.

— Da, ştiu.

— Când s-a-ntors, a trebuit să-l pun la bulonare.

— Ştiu, dar n-a părut să-l deranjeze. N-a zis nimic.

— Nu şi tocmai asta vreau să-ţi zic, ceva e-n neregulă cu el.

— Poate că-i vorba despre fata aia care-a fost împuşcată.

— Am auzit pe unii vorbind despre asta, zise dirigintele de şantier. N-am citit nimic în ziar.

— A scris şi-n ziar, da' pe ultimele pagini. Nu se pomenea numele lui Wayne. Mi se pare c-a fost în ziarul lui local, acolo a citit mai multe unul din băieţi.

— Crezi că-şi mănâncă prânzul?

— Vezi şi tu că nu face nimic, doar stă locului, spuse şeful de echipă. E-ngheţat sus. N-ar sta aşa acolo, dacă n-ar fi îngheţat. Nu?

— Nu ştiu, eu n-am păţit-o niciodată.

— Nici eu, da' am văzut destui. Trebuie să vorbim cu el, ca să coboare.

— Cu cine lucra?

— Cu Kenny mi se pare. Da, Wayne avea yo-yo-ul şi Kenny îi ţinea furtunul. L-am văzut pe Kenny coborând. Cred că s-a dus undeva să mănânce.

Şeful de echipă îl urmă pe dirigintele de şantier printr-o uşă spre jumătatea din spate a trailerului, unde o parte din echipă mânca la o masă de lemn. Dirigintele de şantier era un tip tânăr, de treizeci şi cinci de ani. Casca lui era mai curată decât a celorlalţi, însă o purta invers decât toată lumea.

— A vorbit cineva cu Kenny? se adresă el celor de la masă.

Toţi ridicară ochii, dar nu ştiau ce voia să spună.

— Wayne n-a coborât. A rămas sus, de parc-ar fi îngheţat. Dirigintele de şantier ridică ambele braţe. Staţi aşa, potoliţi-vă. Kenny a spus cuiva că Wayne s-ar fi comportat ciudat?

— N-a spus nimic, fiindcă n-ar fi făcut-o, zise un constructor, n-ar fi spus nimănui, da' Wayne a fost cât pe-aici să-l răstoarne.

— Ai văzut tu?

— Eram dedesubt. I-am văzut pe el şi pe Wayne care treceau la altă poziţie. Cred că Wayne mai pusese vreo cincisprezece metri de furtun pe yo-yo. Probabil că l-a aruncat spre-napoi ca să-i lase joc, da' nu s-a uitat ce face şi furtunu' l-a lovit pe Kenny, care venea-n urma lui. L-am auzit pe Kenny strigând şi atunci m-am uitat în sus. L-am văzut că se prinde de grindă, deci era OK, da' a dat drumul la maiu' pe care-l avea. Mă uitam în sus şi – să-mi bag picioarele! – am văzut maiu' de cinci kile căzând spre mine. A lovit placa – bang! — la nici juma' de metru de mine. Kenny era pe burtă pe grindă, cu furtunu-ntins deasupra lui şi era clar că se-mpiedicase-n el. Dup-aia Wayne s-a uitat la el de parc-ar fi zis: „Ce dracu' faci acolo cu grinda aia-n braţe?" Nici măcar n-a ştiut c-a fost cât pe-aci să-şi omoare parteneru'. Eu n-aş fi zis nimic, adăugă constructorul, da' matale ai întrebat.

Vara trecută, când merseseră în centru la unul dintre concertele P'Jazz de la Hotelul Pontchartrain, o făcuseră ca să-l vadă pe Lonnie Liston Smith şi toată strada era transformată într-o parcare. Acum o lună trecuseră din nou pe acolo şi locul fusese excavat şi se turna fundaţia. Un indicator mare anunţa că acolo avea să se ridice clădirea One-Fifty Jefferson West.

Acum el stătea la vreo treizeci de metri deasupra, pe o grindă de douăzeci şi cinci de centimetri. Era din nou aşezat, călare, cu tălpile pe flanşa inferioară a grinzii. Când obosea, se ridica în picioare, dar continua să privească spre râul

Detroit, simţind soarele şi o briză care avea să se transforme în curent puternic pe măsură ce se înălţa construcţia. Dacă privea blocurile profilate pe orizont, se gândea la munca lui. La fel se întâmpla şi dacă se uita în jos, vedea fiarele pe care le pregătiseră, gata să fie agăţate de macara şi era distras de la muncă de toate echipamentele de jos, stivele de podele, compresoarele, containerele cu buloane de pe paleţi şi trailerul companiei de construcţii, ştiind că băieţii erau înăuntru şi mâncau prânzul…

Asta era tot ce-i trebuia, să fie singur sus pe fiare, după două zile de poliţai oriunde ar fi întors capul, grupuri diferite de poliţişti venind şi plecând; prezenţa lor îi atrăgea pe cei din Algonac care treceau încet cu maşinile prin faţa casei. Îi privise pe poliţişti dezgropând gloanţele din peretele livingului şi scotocind prin tufişurile aflate de-a lungul drumului şi din păduri. Vecinul lor de peste drum, cultivatorul de gazon, le telefonase ca să se intereseze dacă aveau vreo problemă. Wayne replicase:

— Dacă o să aflu ce anume caută, o să te-anunţ.

Închisese şi Carmen spusese:

— Caută *dovezi,* strângând iritată din dinţi întrucât remarcile lui erau îndeajuns de sonore pentru a fi auzite de toată lumea.

Ca atunci când spusese: „Şi-un ochi de sticlă din curu’ unei raţe îşi dă seama că habar n-au ce fac”, iar doi poliţai îi aruncaseră privirea aceea inexpresivă de tipul nu-mă-călca-pe-bătătură, specifică poliţiştilor.

Un gând ducea la altul. Carmen menţionase litografiile cu raţe, care fuseseră doborâte de pe peretele livingului şi distruse, spunând că era momentul să scape de ele.

— Dacă nu-ţi plăceau, întrebase Wayne, de ce le-ai mai pus pe perete?

— Dacă n-aş fi făcut-o eu, cine-ar fi făcut-o? Ia gândeşte-te. Tu cu ce te-ocupi pe aici?

— Curăţ câmpul cu secerătoarea.

— Ca să te poţi uita după căprioare. Asta-i ca şi cum ai zice că-ţi cureţi puşca de vânătoare.

— Crezusem că-ţi plăceau litografiile. Sunt acolo de cinci ani.

— Nu-mi aminti *mie* de câţi ani sunt.

— Ar fi trebuit să spui ceva.

— Cine a măturat cioburile?

Începuse să se enerveze. Ar fi trebuit să-i spună că pe el îl durea undeva de litografii. Singurul motiv pentru care rămăseseră pe perete era faptul că fuseseră primite cadou de la mama ei. Deja se simţea mai iritat ca oricând, deşi nu pe Carmen. Asta n-avea nici o legătură cu nenorocitele alea de litografii. Carmen o ştia şi ea.

— Este o tâmpenie, zisese ea.

De aceea el bătuse în retragere, rostind:

— Bine, n-o să mai fac nici un fel de observaţii sau remarci.

— Pe cât vrei să facem pariu?

El încercase, rămăsese tăcut, făcuse cafea pentru poliţişti şi li se adresase cu „domnilor poliţişti”, când ei veneau pe veranda laterală ca să ceară o ceaşcă. Ba chiar încercase să fie cordial cu ajutorul de şerif sarcastic care-l întrebase în agenţia imobiliară dacă avea o problemă de comportament. Pe verandă, Wayne îi spusese:

— Cel puţin ştim că cei doi tipi sunt încă pe-aici.

— De unde ştim asta? întrebase ajutorul de şerif.

— Ne-au făcut ţăndări geamurile, nu?

— Nu ştim dacă au fost aceiaşi oameni, spusese ajutorul de şerif.

— Dacă n-o ştiţi, atunci am avut dreptate, replicase Wayne, sunteţi varză.

Carmen îi ceruse să vină la etaj, îl aşteptase cu braţele încrucişate la piept şi spusese:

— Te distrezi? De ce-ţi place să-i enervezi?

El clătinase din cap şi se încruntase, dorind ca ea să creadă că nu se putea abţine.

— Nu ştiu ce-i, dar ceva din ei mă irită. Asta-i valabil pentru poliţai şi agenţii de asigurări.

O văzuse încruntându-se din nou, compătimitor şi fusese convins. Dacă ea nu l-ar fi înţeles, ar fi fost pentru prima dată în căsnicia lor.

— Auzi, rostise Carmen, de ce nu pleci undeva pentru o vreme? Uite, mâine, du-te la muncă.

— Nu ştiu dac-ar trebui să te las singură.

— Dacă a fi singur înseamnă că prin jur se-nvârt poliţai din numai patru departamente… comentase ea.

Spargerea ferestrelor casei cu focuri de armă fusese un moment înfricoşător. Când se întâmplase, Carmen strigase numele lui, totuşi nu ţipase şi nici nu-şi pierduse controlul. După aceea, când el zisese: „Încearcă doar să ne sperie", ea îi replicase: „Au făcut-o destul de bine", cu tonul ei sec. Mai spusese că dacă cei doi erau atât de proşti încât să treacă prin faţa casei şi să deschidă focul, poliţia n-ar fi trebuit să aibă greutăţi în a-i găsi. Wayne nu comentase în privinţa aceea.

Investigatorul poliţiei statale sosise dimineaţa, când Wayne pleca în camionetă. Wayne trebuise să aştepte până ce individul se gândise şi apoi spusese că nu era sigur dacă-i plăcea ideea respectivă; va trebui să trimită un om care să-l însoţească. Wayne întrebase:

— Sus pe fiare cu mine?

Privi râul şi şenalul din vârful structurii şi se gândi: „Bun, după o vreme nu se-ntâmplă nimic, poliţiştii se plictisesc şi pleacă." Atunci rămâne între el şi ei. El ştie că ei vin, dar nu-i spune lui Carmen. Atât doar că va trebui să rămână acasă şi ea îl va întreba ce s-a-ntâmplat.

„Nimic."

„Atunci de ce nu mergi la muncă?"

Ea avea să ştie, da, însă asta era în regulă, n-avea să schimbe nimic, atât doar că avea să fie speriată şi să dorească să-i cheme iarăşi pe poliţişti. Oricum…

Bun, e dis-de-dimineaţă, abia s-a crăpat de ziuă, Carmen se întinde şi-l atinge. „Wayne…?”

Şi el spune: „Am auzit, scumpo. Stai nemişcată, da? Nu te clinti de-aici.”

„Au intrat în casă.”

„Ştiu.”

Ia Remingtonul de lângă pat şi se furişează în camera lui Matthew, astfel ca să fie în spatele lor atunci când ei suie pe scară. Treptele scârţâie, uite-i. Le apar capetele şi umerii. Sunt precauţi, nu fac nici un zgomot când ajung sus, apoi încremenesc când îl aud băgând glonţ pe ţeavă. „’Neaţa, băieţi!” *Bum… bum.* Trage şi reîncarcă rapid, când ei se răsucesc cu armele.

Poliţiştii îl acuză că i-a împuşcat în spate. Nu, ar fi prea complicat. Trebuia să se gândească la altă situaţie. Bun…

Cei doi sunt încă afară când el îi aude. Asta-i – se furişează pe scară la parter, până la uşa bucătăriei şi o întredeschide puţin. În scurt timp apar două siluete din pădure. Când trec prin spatele crescătoriei de păsări, el iese pe verandă…

Wayne se opri în punctul acela. Îi plăcea ideea de a ajunge în spatele lor şi de a spune ceva, de a-i lua prin surprindere.

Bun, îi vede în pădure şi aleargă spre crescătoria de păsări, da şi-i aşteaptă înăuntru, când ei trec pe lângă construcţie, îndreptându-se către casă. Prima parte ar fi neschimbată, spunându-i lui Carmen să rămână în pat. Sau acum îi spune să rămână în casă. Ei trec, el îi lasă să se îndepărteze cu vreo zece metri, după care iese din crescătorie în spatele lor – asta-i! – şi le zice: „Căutaţi pe cineva, băieţi?”

„Mă căutaţi pe mine, băieţi?”

„Mă căutaţi pe mine, oameni buni?”

„Vă pot ajuta cu ceva?”

Ceva de felul ăsta. Ei se întorc cu armele şi el are Remingtonul aţintit asupra lor la nivelul şoldului, *bum,* îl loveşte pe unul, pe indian, reîncarcă şi trage, *bum,* îl nimereşte pe celălalt în fund, gloanţele magnum doborându-i de pe picioare. Sau aşteaptă până se îndepărtează cu zece metri, iese şi nu spune decât…

„Căutaţi pe cineva?”

Este înăuntru şi mănâncă şuncă cu ouă, când sosesc echipajele de poliţie, sclipind din girofaruri. Vin, deoarece, pe când el era în crescătorie, Carmen a sunat la 911. Asta ar merge. El iese pe verandă…

„Aţi cam întârziat.”

Poliţiştii privesc în jur: „Unde sunt?”

„Uite-acolo, unde i-am împuşcat.”

Găozarul vedetă ajutor de şerif e şi el acolo. Îl întreabă: „M-arestezi?”

Sau poate ceva de felul că le-a făcut treaba lor, fără să pară prea îngâmfat.

Din locul în care stătea cocoţat, Wayne privea spre est, în lungul râului, spre turnurile de sticlă ale Centrului Renaissance, o construcţie care îi suise la peste două sute de metri, pe când el era ucenic. Dac-o faci pe-aia, poţi lucra oriunde. Cea mai nenorocită iarnă din viaţa lui, trebuia să răzuieşti gheaţa de pe fiare înainte să-ndrăzneşti să mergi în poziţie verticală. Începu să gândească: Bun, este iarnă, a trecut ceva timp, poliţaii au plecat de mult, însă tu tot te-nvârţi pe lângă casă, găsind scuze că ai treabă de făcut sau că nu te simţi bine, ceva. Oricum, timpul trece şi Carmen vrea să ştie ce se-ntâmplă. Nimic. Da, chiar aşa? Coci tu ceva. Nu, nu-i nimic. Ba da, aşa-i, ce este?

Şi tu spui „O să-i găsesc.”

Ei nu-i vine să creadă: „Dar au plecat.”

„Nu, n-au plecat.”

Ideea este că-i toiul iernii, şenalele pentru nave sunt îngheţate, paza coastei sparge gheaţa pentru

feribotul către insulele Harsens şi Walpole, iar el se duce acolo, bazându-se pe intuiţia că ei se ascund pe una din insule, într-o casă de vară cu uşile şi ferestrele bătute-n scânduri sau în cabana vreunui vânător cu capcane, o poate simţi, cei de pe Walpole se comportă straniu, ei ştiu ceva, totuşi nu vorbesc şi el simte că cei doi i-au speriat de moarte pe toţi şi-i silesc să le aducă mâncare, poate că ţin vreun copil ostatic. Nevasta lui Lionel le spune în cele din urmă că se ascund într-un trailer vechi pe Insula Squirrel, unde Lionel obişnuia să ţină capcane pentru bizami, la marginea unui lan de porumb, peste Canalul Sudic, chiar vizavi de Sans Souci, barul unde merg indienii. Vreme de săptămâni el urmăreşte trailerul dintr-o pândă pentru raţe din apropierea barului, până ce, într-o zi, vede două siluete traversând canalul, pipăind zăpada cu beţe pentru bizami, ca să nu cadă prin gheaţă. Duce binoclul la ochi. Ei sunt. Arată jalnic, fugari împuţiţi şi murdari, doi bizami umani care se ascund la marginea mlaştinii, cu priviri sălbatice. Ei nu-l văd până ajung aproape de ţărm. Atunci iese din adăpost, cu Remingtonul pe braţ, răbdător, relaxat, purtând canadiana groasă şi neagră din lână cu glugă. Acum are barbă. Cei doi încremenesc nemişcaţi. Nu-l pot deosebi de sergentul Preston din Poliţia Canadiană Călare, până ce el rosteşte foarte calm:

„Vă aşteptam, domnilor.”

Wayne ascultă cuvintele acelea în minte. Se gândise să le spună „domnilor”, din cauza felului în care suna, sarcasmul avea să fie minunat, dar acum parcă nu i se mai părea aşa, era prostesc. Nu, mai bine renunţa la el, mai bine zicea doar… Şi vorbi cu glas tare:

— Vă aşteptam.

Dinapoia lui, dirigintele de şantier rosti:

— Suntem aici, Wayne. Care-i problema?

Şeful de echipă era în spatele dirigintelui de şantier, amândoi stând pe grinda de fier neprotejată. Îl priviră pe Wayne uitându-se peste umăr, cu ochelarii de sudură de pe cască întorşi invers, poate niţel surprins să-i vadă, doar atât. Îl priviră ridicându-se în picioare.

— Nu-i nici o problemă, spuse Wayne. Mă dau la o parte dacă vreţi să treceţi.

Dirigintele de şantier şi şeful de echipă îl priviră mergând pe grindă către stâlpul din colţul sudic al structurii, rotindu-se în jurul lui, prinzând flanşa exterioară cu palmierele şi partea interioară a încălţărilor de lucru şi lăsându-se să lunece două niveluri în jos, până la etajul zece care avea podea. Îl văzură oprindu-se o clipă. Din locul în care se afla acum putea să coboare pe scară până la fiecare nivel cu podea. Poate că avea s-o facă, dar se răzgândi şi alese varianta mai rapidă. Îl priviră lunecând pe stâlp pe distanţa de peste treizeci de metri, complet până la sol, unde muncitorii se strânseseră şi priveau şi îndreptându-se spre trailerul companiei.

Dirigintele de şantier se uită la şeful de echipă. Nici unul nu scoase un cuvânt.

11

Carmen trebui să aştepte ca să-i povestească lui Wayne despre telefonul agentului FBI.

Wayne reveni acasă vorbăreţ, cu alt motiv de a fi arţăgos. Echipajul de poliţie care parcase maşina în curte nu mai era suficient. Acum poliţiştii nu voiau ca el să mai meargă la muncă, deoarece spuneau că fusese aproape să provoace un accident care ar fi putut omorî un om.

— *Aproape*, zise Wayne. Munca aia în sine, tot ce faci pe-o structură *aproape* că te poate ucide, fiindcă ăla-i felul ei de-a fi.

În timp ce-şi beau berile, îi povesti că individul ăla, Kenny, nu se uita niciodată pe unde călca şi că el fusese vinovatul, nu era prima dată că scăpa un mai, toţi ştiau că Kenny era mahmur dimineţile şi de aceea şi pleca la amiază. Nu conta.

— Dirigintele de şantier, un tip cu care am fost la şcoala de ucenici, a zis să-mi iau nişte zile libere până-mi revin. A zis că nimeni n-o să mai lucreze cu mine. Îţi vine să crezi?

Wayne se întoarse spre plită şi întrebă ce aveau la cină.

Carmen îi spuse că aveau pui prăjit în friteuză, în stil oriental şi adăugă:

— A sunat Scallen.

Aşa, reuşise să-i atragă atenţia şi acum putea să nu se mai grăbească, ci să-i urmărească reacţiile la ce avea să-i spună.

— Vrea ca mâine să venim la clădirea Tribunalului Federal.

— În Detroit?

Carmen încuviinţă din cap.

— Şi să stăm de vorbă cu un bărbat, John McAllen, de la Marshals Service[13] SUA.

— Pentru ce?

— Eu crezusem că poate i-au prins pe cei doi, dar Scallen a zis că nu, că-i vorba despre altceva.

— Ce?

— L-am întrebat, însă mi-a spus c-ar fi mai bine să aştept să ne spună John McAllen.

Se uită la Wayne care sorbi din bere. Nu părea îngrijorat.

— Mâine, da? zise el. Nu părea deloc tulburat, nici măcar curios.

— O să vină să ne ia.

— E-n regulă, atât timp cât nu-i o maşină de poliţie.

Carmen şovăi.

— Despre ce crezi că-i vorba?

— Nu ştiu… cu ce se ocupă cei de la Marshals Service? Îi păzesc pe prizonieri, îi duc la tribunal… nu ştiu. Tu despre ce crezi că-i vorba?

Ea zise că nu-şi putea imagina şi după aceea se lăsă tăcerea, fiindcă nu-i putea spune la ce se gândea, că avea sentimentul oribil că acel „altceva" era legat de Matthew. Wayne s-ar fi prefăcut surprins şi ar fi spus: *„Matthew?* De ce crezi că-i vorba despre el?" Pentru că ea *credea*, de-aia. Pentru că nu se putea opri să se gândească la asta. Pentru că dacă nu era vorba despre cei doi tipi, avea totuşi o legătură cu puterea executivă, cu o autoritate guvernamentală care voia să vorbească cu ei… Se putea închipui intrând împreună cu Wayne într-un birou, care avea un drapel pe un postament, unde îi aştepta reprezentantul autorităţii care le spunea că regretă să-i informeze, dar a avut loc un accident pe puntea de zbor a PN 70, *Carl Vinson,* iar fiul lor a fost prins între un avion şi DRJ, sau a căzut peste bord şi era dat dispărut, nu înecat, n-aveau să spună asta niciodată, ci aveau să spună că era undeva în mijlocul Oceanului Pacific, *dispărut,* ca şi cum ar fi zis că poate s-apară dintr-o clipă în alta, nu poţi să ştii niciodată.

Sau Wayne i-ar fi putut arunca privirea lui plictisită, însă răbdătoare şi ar fi întrebat dacă ăsta-i instinctul ei de mamă sau celălalt, cunoscut ca intuiţie feminină? Iar ea s-ar fi înfuriat şi ar fi spus

„Tu nu-nţelegi nimic” şi el într-adevăr n-ar fi înţeles. Aşa că nu mai spuse nimic.

Nu până a doua zi, când merseră în oraş în siguranţa interiorului gri al unui Sedan gri, pe locurile din faţă fiind doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume gri, iar Carmen şi Wayne în spate, îmbrăcaţi sobru, pentru o ocazie oficială. Ea se asigură în privinţa tonului glasului şi-i spuse în cele din urmă lui Wayne cu voce scăzută, dar într-o manieră degajată:

— Nu crezi că-i vorba despre Matthew?

El o privi şi zise:

— Deci asta era. Chiar mă-ntrebam. Îşi puse mâna peste mâna ei, care-şi ţinea poşeta în poală. Nu, în cazuri din astea vin ei la tine acasă. Trimit un ofiţer, un tânăr serios în uniformă de paradă, ca să te anunţe. Cei de la Marshals Service nu fac asta. M-am gândit şi cred că un tip de la acest departament este ca Matt Dillon în serialul *Gunsmoke*[4]. Ăştia poartă pălării mari de cowboy. Îi mai ţii minte pe Matt şi Miss Kitty?

Tipul din dreapta întoarse capul spre şofer.

Carmen îl înghionti pe Wayne cu cotul. El o strânse de mână.

John McAllen părea la fel de voinic precum personajul din *Gunsmoke* şi avea aproape aceeaşi vârstă, în jur de cincizeci de ani, aprecie Carmen; arăta familiar, întrucât se potrivea rolului de apărător al legii, părea să fie dur şi nu-şi impunea personalitatea sau încerca să n-o facă. În ultima vreme ea văzuse destui oameni ai legii, ca să recunoască genul. În costumul lui închis la culoare, McAllen nu era la fel de elegant şi cizelat ca Scallen, agentul FBI special, care semăna mai degrabă cu un avocat sau cu un director executiv şi stătea puţin într-o parte. Scaunele lui Carmen şi Wayne erau în faţa biroului mare al lui McAllen. Pe peretele din spatele acestuia se aflau portretele

a trei foşti preşedinţi SUA şi al încă unuia care era pe punctul de a-şi încheia mandatul.

Salutându-i, McAllen spusese că era încântat să-i cunoască şi că aprecia curajul lor de a fi de acord să depună mărturie la momentul cuvenit. Surâzând uşor, rosti:

— Bănuiesc că aţi aprecia să existe cineva care să aibă ceva mai multă grijă de voi. Ei bine, de aceea vă aflaţi aici.

Lui Carmen i se păru că până şi glasul lui suna ca al celui din *Gunsmoke,* atât doar că era mai autentic. Răspunse că ar aprecia foarte mult aşa ceva şi se uită la Wayne. El stătea uşor aplecat înainte, cu coatele pe braţele scaunului, deloc mişcat de grija individului din faţa lui.

— Din punctul nostru de vedere, zise McAllen, situaţia aceasta este neobişnuită. Totuşi, deoarece se pare că vieţile vă sunt ameninţate, considerăm că asta vă face eligibili pentru protecţie federală în cadrul Programului de securitate a martorilor al Marshals Service.

— Vreţi să spuneţi, interveni Wayne, că vieţile noastre par să fie ameninţate, însă poate că nu sunt?

În timp ce McAllen ridică ochii de la caietul pe care tocmai îl deschidea, Carmen spuse:

— Crezusem că programul acesta este destinat numai delincvenţilor. Richie Nix n-a fost încadrat în program?

— A fost pentru o vreme, zise McAllen, poate surprins de felul în care amândoi se repeziseră la el şi privi spre Scallen.

— Tot ce am citit despre program, spuse Wayne, denotă că este pentru persoanele care depun mărturie în faţa tribunalului ca să scape de închisoare.

Încercând să zâmbească, McAllen rosti:

— Măi, băieţi, dar voi aveţi o înţelegere greşită despre program şi ar fi bine să lămurim lucrurile.

Carmen se întoarse către Scallen, care interveni şi spuse că da, iniţial programul fusese creat de procurorul general pentru protecţia martorilor în conformitate cu paragraful V… sau poate că spusese paragraful B. Carmen era încă surprinsă de „măi, băieţi” cu care li se adresase McAllen şi tonul lui Scallen fu de ajutor, oferindu-i sentimentul că era realmente îngrijorat de siguranţa lor. Le mai spuse că programul funcţiona şi cuprindea aproximativ cincisprezece mii de persoane, martori şi familiile lor. El zise:

— Haideţi să-l auzim pe John McAllen oferindu-ne o informare – câteva lucruri esenţiale despre program. Ce ziceţi? După aceea vom vedea cum ar putea merge pentru dumneavoastră o versiune modificată.

Lui Carmen i se păru în regulă. Încuviinţă, dar Wayne nu spuse nimic.

McAllen începu să recite din caiet, începând cu condiţiile necesare pentru eligibilitate. Trebuiau să existe dovezi materiale că viaţa martorului şi/sau a unui membru al familiei sale se găseau în pericol imediat. Trebuiau de asemenea să existe dovezi materiale că exista un interes federal pentru ca Departamentul de Justiţie să protejeze martorul şi/sau familia sau persoanele care locuiau în aceeaşi locuinţă.

Carmen începu să se întrebe când avea să intervină Wayne.

Având respectivele dovezi, procurorul general putea, potrivit reglementărilor, să ofere documentele corespunzătoare pentru a permite stabilirea unei noi identităţi pentru persoana cu pricina…

În clipa aceea se auzi vocea lui Wayne:

— Adică spuneţi că vreţi să ne schimbăm numele pentru că nu-i puteţi găsi pe găozarii ăştia? Aşa-i?

— Stai, stai, zise McAllen.

Şi Scallen interveni din nou:

— Domnule Wayne, trebuie să-l lăsaţi pe John să termine. Reglementările spun să stabilim o nouă identitate *sau* „să protejăm în alt mod persoana”, aşa că suntem flexibili în această privinţă.

McAllen spuse că le-ar fi fost recunoscător dacă aşteptau până termina, înainte de a-şi exprima părerile. Fixându-l cu privirea pe Wayne.

„Baftă”, îi ură în gând Carmen.

Programul avea să ofere locuinţă, zise McAllen. Avea să asigure transportul mobilierului şi al oricăror alte bunuri personale la noua reşedinţă a persoanei. Avea să asigure o sumă pentru cheltuielile minime necesare existenţei şi să ajute persoana în a-şi găsi o slujbă…

— Pot să pun o întrebare? rosti Wayne.

— Bănuiesc, zise McAllen ridicând ochii din caiet, că doriţi să ştiţi ce se înţelege prin „cheltuieli minime necesare existenţei”.

— În primul rând doresc să ştiu dacă spuneţi că trebuie să ne vindem casa.

Carmen se întrebase şi ea acelaşi lucru, printre altele. Dar în primul rând se întrebase ce-i va spune mamei, dacă se vor muta. În timp ce Scallen spunea că da, va implica mutarea lor, din motive de securitate, totuşi că nu credea că va fi necesar să vândă casa, Carmen se gândea că dacă-i va spune mamei că plecau în vacanţă, mama avea să se îmbolnăvească, aşa cum făcea de obicei, uneori internându-se în spital. Scallen spunea că el credea că putea să aranjeze cu Nelson Davies, astfel ca agenţia lui să pară că scoate casa la vânzare, însă în realitate să se ocupe de întreţinere.

— Mutare – unde? întrebă Wayne.

Scallen se uită la John McAllen, care rosti:

— Acolo unde avem oameni care supervizează programul, inspectori cu experienţă de la Protecţia martorilor. În clipa de faţă vă putem oferi Lima şi Findiay, din statul Ohio…

— Iisuse Hristoase, făcu Wayne, ambele-s pe autostrada 1-75.

McAllen se opri şi se încruntă:

— Este vreo problemă în privinţa asta?

Dar să promitem că nu vom mai comite nici un delict… Clătină din cap. Îmi pare rău.

— Domnule Colson, zise McAllen, reglementările acestea au fost destinate iniţial infractorilor cu cazier federal. Am crezut că am explicat asta şi îmi pare rău dacă nu ne-am făcut înţeleşi. Ele continuă să se aplice pentru nouăzeci şi şapte la sută dintre persoanele pe care le încadrăm în program, fără să punem la socoteală pe cei care depind de ele. Celelalte trei procente sunt cetăţeni oneşti, ca dumneata şi nevasta dumitale, care acceptă să se folosească de program şi de resursele lui…

„Nevasta”, gândi Carmen.

— … despre care trebuie să vă spun că sunt realmente însufleţitoare pentru noi în aplicarea legii. McAllen se întoarse spre agentul special FBI: N-am dreptate, Paul?

Scallen se îndreptă, adus brusc în discuţie. Încuviinţă din cap şi spuse:

— Da, este o realitate.

Carmen îl văzu aprobând, dar fără mare tragere de inimă, foindu-se în scaun de parcă ar fi avut dubii şi ar fi dorit să spună ceva. McAllen reîncepu să recite cuvinte despre care Carmen bănuia că le învăţase pe dinafară.

Ceva despre faptul că „guvernul Statelor Unite consideră că, reciproc, prin protecţia completă pe care v-o oferă în urma acceptului de a depune mărturie, putem întreprinde o acţiune majoră împotriva elementelor de crimă organizată”.

După aceea se făcu linişte pentru câteva minute; Carmen îl privi pe McAllen aranjându-şi hârtiile de pe birou şi pregătindu-se pentru partea următoare, privit de pe peretele dindărătul său de cei trei foşti preşedinţi şi de cel pe punctul de a deveni un „fost”.

— Am o întrebare, se adresă Wayne agentului special FBI.

— Wayne! exclamă Carmen cu o privire care însemna „Nu-ncepe iar cu discursul tău despre şofatul prin Ohio”. Se întoarse la McAllen: Aveţi şi altceva?

Bărbatul rămăsese încruntat, poate derutat.

— Mai sunt două localităţi în statul Missouri, din care pe una o recomandăm în mod deosebit. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş dori mai întâi să termin cu reglementările.

Nu mai spuse „măi, băieţi” şi tonul lui părea în regulă. În caz contrar, Carmen era sigură că Wayne ar fi sărit la el. În clipa de faţă se ţinea cu ambele mâini de braţele scaunului.

Înainte de a oferi amintita asistenţă, spuse McAllen, procurorul general avea să semneze un aşa-numit Memorandum de Acord cu persoana respectivă, care stabilea responsabilităţile acesteia şi care includea:

Acordul de a depune mărturie şi de a oferi informaţii tuturor oamenilor legii în conformitate cu procedurile în vigoare.

Acordul de a preveni depistarea de către alte persoane a informaţiilor despre protecţia acordată.

Carmen fu gata să spună: „*Ce?”* N-o făcu însă.

Acordul de a respecta obligaţiile legale şi orice sentinţe împotriva persoanei.

Carmen îl simţi pe Wayne uitându-se la ea. Îi aruncă o privire. Expresia lui, cu gura întredeschisă, spunea: Îţi vine să crezi aşa ceva?

Acordul de a coopera la toate solicitările rezonabile ale poliţiei şi oficialităţilor statului.

Acordul persoanei de a nu mai comite nici un delict.

Carmen se gândi că asta avea să fie picătura finală pentru Wayne, sculându-l din scaun. El însă o surprinse:

— Asta-i destul de dificil, zise Wayne. Ne-nţelegeţi, ar fi posibil să fim de acord cu toate

rahaturile celelalte.

Carmen se uită la Scallen, care părea uşurat acum, ba chiar surâdea uşor când zise:

— Bănuiesc că aveţi tot felul de întrebări.

— Una singură, preciză Wayne. Acasă ne duce tot maşina dumneavoastră?

Un ajutor de şerif în uniformă stătea în living privind la televizor, iar altul era undeva pe afară. La răstimpuri poliţia statală trecea pe drum, prin faţa casei.

Wayne şi Carmen beau bere în bucătărie, încercând să decidă dacă să gătească ceva ori să mănânce în oraş. Wayne spuse că dacă mergeau la un local, poliţiştii aveau să-i însoţească şi ar fi preferat să nu fie văzut cu ei în public.

Discutau despre programul pentru martori, comentau, apoi rămâneau tăcuţi, Wayne cu gândurile lui şi Carmen cu ale ei, fără să se grăbească să răspundă. Carmen spuse că simţise că agentul FBI nu avea o părere prea grozavă despre program sau avea dubii în privinţa lui. Ea credea că McAllen era sincer, dar obişnuit să aibă de-a face cu infractori. Wayne zise că se obişnuia să fie tratat ca un infractor, aşa că ce mai conta?

— Ne poţi vedea, întrebă el, plecând de aici pentru a locui în Findiay? Iisuse! Cum se numea locul celălalt… Lima?

— Da, zise Carmen, ca şi capitala statului Peru.

— Mda, bănuiesc că au tot felul de lucrări de construcţii-montaj în Lima, statul Ohio. Ne poţi vedea mutându-ne acolo fără să spunem nimănui? Nici măcar maică-tii?… Ia stai aşa, poate că nu-i o idee chiar atât de rea.

Carmen nu spuse nimic.

Wayne sorbi din bere, privind-o.

— La ce te gândeşti?

— Dacă va trebui să ne schimbăm numele, spuse Carmen, mă gândeam c-ar fi amuzant, nu? Să-ţi alegi orice nume doreşti.

— Ştii care-ar fi singurul nume pe care m-aş gândi vreodată să-l folosesc? întrebă Wayne. Mats.

— Al străbunicului tău?

— Al străbunicului tatei.

Carmen văzuse fotografii cu el: era leit Wayne, însă cu o mustaţă stufoasă – Mats, tăietorul de lemne, care venise din nordul Suediei în nordul statului Michigan. Mama şi tatăl lui Wayne continuau să locuiască acolo, lângă Alpena, cultivând brazi pentru Crăciun pe o sută treizeci de hectare.

— Tata a vrut să mă boteze Mats.

— Totuşi maică-ta a câştigat, spuse Carmen şi te-a botezat după un actor de cinema. Mamele scapă nepedepsite. Probabil că te-ai gândit că pe mine maică-mea m-a botezat după eroina din operă.

— Să-ţi spun adevărul, zise Wayne, nu m-am gândit niciodată la chestia asta.

— N-are nici o legătură cu opera. M-a botezat după fratele lui Guy Lombardo, Carmen Lombardo care făcea parte din formaţia lor, The Royal Canadians. Melodia lui de mare succes a fost *Sweethearts on Parade.* Mama zicea că era cântecul favorit al ei şi al tatei când s-au cunoscut şi ieşeau împreună.

— Faci mişto de mine, spuse Wayne. Aşa este, nu?

— Mi-aş putea schimba numele în Bambi, rosti Carmen, dacă nu mi-ar fi teamă că m-ai putea împuşca. Sau ce zici de Kim? Barbie, Betsy, Becky… Trebuie să fii micuţă şi drăgălaşă ca să ai un nume din astea.

— Tu eşti drăgălaşă.

— Nu, eu am fost drăgălaşă în liceu, dar am depăşit momentele alea. Când eşti cu adevărat drăgălaşă, nu mai trebuie să fii nimic altceva, îţi faci o carieră din asta. Te-ntreabă cineva cu ce te ocupi şi spui: „Cu nimic, sunt drăgălaşă.”

Se uită la maşina poliţiei, care staţiona în curte. Wayne o privi pentru o clipă.

— Nu părem prea şocaţi de chestia asta.

— Dacă plecăm pentru o vreme, zise Carmen întorcându-se către el, cum tot nu ne vedem neamurile prea des, ne-am putea întoarce înainte ca ele să-şi fi dat seama c-am lipsit.

— Ori să mergem în nord, la fermă, completă Wayne, dacă va trebui să ne-ascundem, ceea ce m-ar scoate realmente din sărite. Sau să coborâm în Florida, să-l vizităm pe taică-tău. Asta n-ar fi chiar aşa greu de suportat. Cred că ei mănâncă rahat, zicând că dacă stăm cu neamurile există posibilitatea să ne găsească. Eu înclin mai degrabă spre ce ai spus tu, că n-are nici o legătură cu Mafia.

— Însă ei vor să creadă că are, încuviinţă Carmen şi dacă au dreptate… atunci ar fi într-adevăr mai bine să fim în Cape Girardeau decât aici.

— N-am auzit în viaţa mea de oraşul ăla.

— E pe Mississippi…

— Tot n-am auzit niciodată de el, zise Wayne. Din pliante nu-ţi poţi da seama de prea multe. Sorbi din bere. Tu cum crezi că-i acolo?

— Nu ştiu, spuse Carmen. Vrei să mă interesez?

Wayne nu răspunse, ci privi pe fereastră la maşina de poliţie.

— Va trebui să-i spunem lui Matthew. Să inventăm o poveste pentru maică-ta. Să-i spui că eu nu-mi mai găsesc de lucru şi că am căpătat autorizaţie de muncă în statul Missouri la un bloc cu apartamente duplex.

— Ar fi o schimbare, observă Carmen.

Wayne se răsuci şi se uită la ea.

— Nu te-ar deranja s-o facem cu adevărat, nu?

— Păi dac-ar trebui s-aleg între a merge în Cape Girardeau şi a fi împuşcaţi… Sorbi din bere şi continuă: La răstimpuri mă-ntreb cum ar fi să fiu

în pielea altora. Să văd cum privesc ei lumea şi cum este de fapt viaţa lor.

— Vrei să-mi spui, zise Wayne, că ai prefera să fii altcineva decât persoana care eşti acum?

— Nu, nu să *devin* altcineva în mod permanent.

— Atunci eşti pur şi simplu indiscretă.

— Cu mult timp în urmă, spuse Carmen, am văzut un film în care Jack Nicholson prelua identitatea unui bărbat care murise şi după aceea afla că-i urmărit de nişte tipi care credeau că el era celălalt.

— Şi…?

— Nu mai ţin minte cum se numea filmul sau ce anume mi l-a readus în minte. Oricum nu semăna cu situaţia în care ne găsim acum.

— Acţiunea nu era cumva în Spania? Şi Jack Nicholson nu conducea cumva un automobil decapotabil roşu şi agăţase o curviştină?

— Ba da, ăla-i.

Wayne o privi cum încuviinţează din cap, calmă ca întotdeauna, cu privirea aceea limpede în ochi. Uneori ea ştia lucrurile înainte ca el să le pună cap la cap şi-i spunea că trebuie să şi simţi, nu numai să gândeşti. Ce să simt? Carmen spunea: „Pur şi simplu *să simţi,* asta-i tot."

— De ce nu putem merge oriunde am dori?

Ea nu-i răspunse.

— Putem. Cine-o să ne oprească?

Argumenta cu el însuşi.

Carmen îl atinse pe păr şi păru să strângă din umeri.

— Au o casă pentru noi, cu trei camere…

— Mi-o şi imaginez.

— Părea drăguţ, la marginea unei păduri.

— Avem o pădure chiar aici, spuse Wayne.

Ajutorul de şerif din living apăru cu o ceaşcă şi farfurioară. Nu se uită la Wayne. I se adresă lui Carmen:

— Mă-ntrebam dacă aş mai putea căpăta o cafea?

— Ai probleme să rămâi treaz? se interesă Wayne.

Ajutorul de şerif îi aruncă privirea lui inexpresivă, dar nu răspunse. Carmen îi turnă cafea în ceaşcă. Scoase din frigider o cutie cu lapte şi o aduse la masa unde ajutorul de şerif îşi adăuga zahăr.

— Vrei nişte biscuiţi? întrebă Carmen. Sau să-ţi fac un sandviş?

Amestecând în cafea, ajutorul de şerif întrebă:

— Sandviş cu ce?

Carmen făcu o pauză. Wayne o privi răzgândindu-se şi spunând:

— Mai bine ia biscuiţii.

El se conformă şi luă o farfurie de biscuiţi cu ciocolată şi cafeaua înapoi în living, unde televizorul mergea, iar râsetele pe bandă din studio îl anunţau ce era amuzant.

— Trebuie să plecăm de-aici, zise Wayne.

Carmen încuviinţă din cap.

— Aşa cred.

— O să le acordăm trei săptămâni să-i găsească pe tipii ăia şi gata, spuse Wayne. Când se deschide sezonul la căprioare, ne-ntoarcem acasă.

12

Armand îi spusese lui Richie:

— S-a terminat, de-acum încolo nu mai pleci de lângă mine. Cum dispari, cum faci tâmpenii.

— N-am făcut decât să le sparg două ferestre. N-am fost prins, nu? Am adus maşina.

Era o maşină frumoasă, un Dodge Daytona complet negru, cu geamuri fumurii, întunecate ca şi caroseria. O ţinuseră toată săptămâna în garajul Donnei. Dacă era „curată", de ce o ascundeau? Mierlă avea o idee fixă:

— Nu mai pleci de lângă mine.

— Bine, zisese Richie şi dacă mă duc la baie? Vrei să te uiţi? Sau dacă i-o trag Donnei şi tu te uiţi la „Preţul corect"? Sau când mănânci iarăşi? Sau când n-aud sforăituri în casă şi ştiu că-ţi iei porţia. Vrei să vin şi eu? Ne-ar putea rezolva pe amândoi odată, e găină bătrână, da-i ţăpănoasă. Ar fi interesant. Ce zici, Mierlă, vrei s-o-ntreb? Sau să ne prefacem în continuare că tu n-o fuţi? Crezi c-aş fi gelos sau ce? Cât o să mai stăm aici, Mierlă? Crezi că fac tâmpenii, să dea dracii, asta-i. Parc-aş fi la bulău, atât doar că am un televizor şi nişte animale mici de pluş, un asasin metis indian şi o femeie paznic, regina deţinuţilor. Să mor io, ce mi-e aici, ce mi-e pârnaia? Cât o mai frecăm, Mierlă?

— Bine, spusese Armand în cele din urmă, scoatem capul să vedem ce se-ntâmplă.

Mergeau acum cu maşina neagră, noaptea, pe lângă câmpuri întinse, cu radioul şi încălzirea pornite, supraalimentarea mergea, Richie şofa cu scaunul împins mult în spate, ţinând volanul cu braţele întinse, ridicând glasul peste muzica rock care se auzea din difuzoare, vorbind în întuneric spre prietenul lui indian:

— Primul? Primul a fost un tip pe nume Kevin, care cică-mi era amic.

Armand se aplecă şi reduse puţin volumul radioului.

— Te-a furat sau ce?

— Nu, eram curat şi abia ieşisem de la bulău, cu identitatea nouă pe care mi-o dăduseră… Stai aşa. Să mor io, ce curios! M-ai întrebat care-a fost primu' şi m-am gândit imediat la tipu' ăsta, Kevin, pe care-l ştiam mai de demult. Da' mai devreme a fost unu' din Terra Haute, colegu' meu de celulă. Nişte tipi voiau să-i ia gâtu', aşa că mi-au dat un cuţit şi mi-au zis că dacă nu-l omor, o să mă omoare ei *pe mine.* Atunci l-am omorât. Da' dup-aia, când m-au luat, am dat vina pe tipii ăia şi-am depus mărturie la tribunal că l-am văzut pe unu' dintre ei tăindu-i beregata tovarăşului meu de celulă. A căpătat vreo nouăzeci şi nouă de ani adăugaţi la cei nouăzeci şi nouă pe care-i făcea, iar pe mine m-au transferat. Poate că-n urma depoziţiei m-am autoconvins că nu eu îi luasem gâtul ăluia. Înţelegi ce spun? De-aia nu mi-l reamintesc ca fiind primul. Sau fiindcă am folosit un cuţit… nu ştiu. Dup-aia, după ce am fost eliberat, tipu' ăsta, Kevin, pe care-l cunoşteam, m-a angajat să recuperez automobile şi rahaturi. Odată – fii atent! – a trebuit să merg la un azil de bătrâni şi să recuperez un scaun cu rotile, un triciclu cu baterie din alea care costă sub două mii cinci sute. A trebuit să ridic din el o schiloadă şi s-o aşez în pat, iar ea zicea: „Te rog, am scleroză în plăci, nu mă pot descurca fără scaunu' ăsta." Frate, nu-mi plăcea, dar ea-ntârziase cu trei luni. Ce să fac? Aveam rate la maşină, chirie… pe-atunci mă-ntorsesem la Laurie, nevastă-mea pe care abia o văzusem în ultimii patru ani. Ea zicea că i se rupea inima să mă vadă-n pârnaie, aşa că nu mă vizita prea des.

Armand închise radioul, scăpând de zgomotul iritant. Richie îl privi şi Armand rosti:

— Ce-a fost cu individul acela, Kevin?

— Ajungem şi la el. Kevin ăsta, după ce-a aflat c-o să fiu trimis la bulău, mi-a zis c-o să aibă el grijă de Laurie, dacă se-mbolnăveşte sau altceva, în calitate de prieten.

— Parcă simt ce s-a-ntâmplat, spuse Armand.

— Să ştii că nu mă gândisem la nimic despre asta, până-ntr-o seară când eu şi Kevin eram într-un bar după muncă şi, din senin, el mi-a spus: „Vreau să ştii ceva. N-am futut-o niciodată pe Laurie cât ai fost la-nchisoare, nici măcar o dată.” Şi-am început să mă gândesc – să dea dracii! – de ce mi-ar fi zis asta dacă n-a făcut-o? Asta-nseamnă că de fapt a făcut-o.

— Bineînţeles c-a făcut-o, zise Armand. Cum îl puteai opri, dacă erai închis?

— Când am ajuns acasă, am întrebat-o pe Laurie: „Te-ai culcat vreodată cu Kevin?” A căscat ochii mari, aşa şi s-a jurat că n-a făcut-o niciodată. I-am tras câteva, da’ tot a ţinut-o că n-a făcut-o niciodată, că se jură şi pe Biblie. Bine, m-am gândit, poate că n-au făcut-o. După două zile, când am ajuns acasă, ea dispăruse, îşi luase catrafusele şi plecase. Ce-ţi spune asta?

— Ajungem la drumul unde trebuie să coteşti înainte de aeroportul cel mic, spuse Armand. E clar, era speriată c-o să afli adevărul. Te înşela.

— Iar Kevin o pârlea, asta trebuie să fi fost. Am hotărât să-mi fac rost de-o armă şi să închei socotelile cu el.

— Deci el a fost primul, zise Armand, aşa cum îţi place ţie să ţii socoteala.

Richie nu răspunse, ci coti la stânga pe şoseaua acoperită cu pietriş tasat, merse cu Daytona printre câmpurile pustii şi începu să rânjească, întorcând ochii spre Armand.

— N-o să-ţi vină să crezi, da’ înaintea lui Kevin a mai fost unu’. Mi-am părăsit slujba, fiindcă nu mai voiam să am de-a face cu el până nu-mi găseam un pistol şi i-l înfigeam în faţă. Frate, mă dăduse peste cap. Mă-nţelegi, aveam o slujbă, un

nume nou, eram James Dudley şi eram curat. Când mă gândesc acum, singura slujbă pe care-am avut-o-n viaţa mea a fost în recuperări, iar aia ce-i decât hoţie legală? Am zis: muie, care-i diferenţa dacă te-ntorci la treburile tale, că tot nu te poţi încrede în nimeni. Mi-am făcut rost de-un revolver treizeci şi opt, nu ăsta pe care-l am acum, ci unu' mai ieftin; în Detroit poţi găsi orice armă doreşti, le cumperi şi de la şcolari. Aşa şi eram gata să mă duc la Kevin. *Credeam* că eram gata, da' ştii o chestie? Nu mai împuşcasem pe nimeni pân-atunci. Intenţionam să-l împuşc pe imigrantu' ăla pe care-l luasem din Georgia, da' pierdusem ocazia. Mi-am spus că trebuie să nu-mi tremure mâna când îl împuşc pe Kevin şi voiam să văd ce-o să se-ntâmple. În plus aveam nevoie şi de caşcaval, aşa că m-am antrenat pe tipu' din băcănia pe care-am jefuit-o, unu' micuţ şi cu moacă de mexican – ai văzut destui de-ăştia. Oricum am băgat trei gloanţe-n el şi mi-am zis: „Stai aşa, păi nu-i mare şmecherie. Ţinteşti şi-apeşi pe trăgaci, nu?" Am uitat ce-am furat de-acolo, nu mare lucru. Aşa că pân-am ajuns la Kevin la birou se făcuse târziu. „Bună, Kev, ce faci?" şi am băgat cinci bucăţi în el, ca să fiu sigur – de fapt, el a fost al treilea pe care l-am omorât. Deşi eu tot mă gândesc la el, nu ştiu de ce, ca fiind primul. Ciudat, nu?

Armand nu zise nimic.

Individul era nebun. Armand îşi amintea primul om pe care-l ucisese de parcă ar fi fost ieri. Italianul venise în frizerie şi le oferise o lucrare, spunând: „Fraţii Degas, jefuitorii, nu? Vă credeţi duri…"

Ajunseră la o răspântie, un indicator de oprire care apăru în farurile maşinii, cu intersecţia întunecată în ambele direcţii. Richie o traversă fără să încetinească.

Armand nu zise nimic.

Privea drumul din faţă care începuse să cotească la stânga, amintindu-şi ultima dată când merseseră spre casa constructorului şi Richie nu făcuse ce-i spusese, ci trecuse pe lângă locuinţă pentru a trage cu ochiul, iar când întorsese şi se apropiaseră din aceeaşi direcţie, îşi aminti Armand, el gândise la fel ca acum. Că avea să sfârşească prin a-l împuşca pe Richie înainte să se termine totul sau imediat după. Ceva avea să apară între ei…

— Casa este imediat după curba asta.

— Ştiu.

El ştia totul şi o spunea cu tonul acela pe care-l credea şmecher.

— Atunci încetineşte, zise Armand.

Farurile trecură peste un câmp plantat cu gazon şi de acum se apropiaseră, locuinţa constructorului fiind în stânga, îndărătul copacilor. Armand se uită după maşini, în timp ce Richie frână şi lăsă Dodge-ul să derapeze către casă, spunând că nu părea că ar fi fost cineva pe-acolo sau poate că se băgaseră deja-n scutece. Armand rămase cu umerii gârboviţi, cât mai aproape de geamul fumuriu. În curte se afla ceva ce nu-şi reamintea să fi văzut data trecută. Îl lovi pe Richie în braţ şi spuse:

— Opreşte.

— Unde?

— Lângă casă. Pune farurile pe ea.

Richie trase de volan şi frână, cu farurile sclipind pe ferestrele întunecate, iar în curtea din faţă se vedea un anunţ DE VÂNZARE de la Nelson Davies.

Armand se lăsă pe spate în scaun, încercând să gândească – spunându-şi că asta nu-nsemna că ei plecaseră, nu te muţi până nu vinzi casa – totuşi îi venea greu să gândească cu Richie vorbind despre nenorocitul de agent imobiliar, spunând, uite-l din nou, spunând că era ca şi cum ar fi luat-o de la-nceput, uite-aşa fusese când intrase el şi văzuse anunţul ăla. În cele din urmă amuţi. Pentru o vreme în automobil fu linişte.

Până ce Richie zise:

— Muie! Acum ce facem, Mierlă?

— Nu te îngrijora.

— Da, da’ ei au plecat.

— Ascultă-mă, spuse Armand. Mă asculţi? Nu te îngrijora.

13

În pliantele despre Cape Girardeau primite de la Marshals Service scria: „Vă puteţi plimba zâmbind pe o stradă aglomerată şi oamenii vă vor opri, nu neapărat pentru că v-ar cunoaşte, ci pentru că arătaţi ca o persoană pe care ar dori s-o cunoască. Iar dacă le veţi oferi ocazia, îşi vor face timp să vă cunoască.”

Carmen citi partea aceea şi-şi imagină pe cineva oprind-o pe stradă pentru a-i spune: „Salut, arăţi ca o persoană pe care aş dori s-o cunosc. Eşti nouă în oraş, nu-i aşa? De unde vii?” Iar ea i-ar răspunde: „Îmi pare rău, dar nu-ţi pot spune. Facem parte din Programul federal de securitate a martorilor şi ne ascundem de nişte oameni care vor să ne ucidă.” Şi persoana ar spune: „Ah-ha! Mda, bine, o zi plăcută în continuare.” îi citi paragraful acela lui Wayne în seara dinaintea plecării şi el zise:

— Iisuse Hristoase, eşti sigură că vrei să mergem? După o mie o sută de kilometri văzură pentru prima dată Cape Girardeau în mod separat, Carmen în Cutlass, în urma camionetei lui Wayne peste podul care pornea de pe malul din Illinois. Din punctul acela arăta frumos, ca un orăşel desprins dintr-o ilustrată, cu turle de biserică, clădirea tribunalului pe o colină şi mulţi copaci. Totuşi la ce slujea zidul acela ridicat de-a lungul fluviului? Un zid de beton înalt de vreo şase metri. Zidul o fascina pe Carmen, adăugând o tuşă de dramatism la aspectul de ilustrată.

Ieşiră de pe pod şi pătrunseră în zona administrativă; Wayne căuta o stradă şi Carmen îl urma şi încerca să simtă atmosfera locului. Părea îngrijit, existau clădiri noi, dar şi cvartale de clădiri vechi ce fuseseră renovate. Pliantele Camerei de Comerţ afirmau că era un oraş prietenos cu şaizeci de mii de locuitori, campus şi un centru comercial nou şi mare, numit West Park Mall. Procter &

Gamble avea o fabrică aici, ca şi Florsheim Shoes, Lone Star Industries avea o fabrică de ciment, apoi mai exista şantierul naval Cape Barge Line & Drydock… Clădirea cea mai înaltă era Turnul KFVS-TV şi Carmen îl văzu ridicându-se cu vreo douăsprezece niveluri deasupra zonei centrale, o imagine care ar fi putut să-i dea speranţe lui Wayne. Trecură pe lângă o scară lungă ce urca spre tribunal şi după aceea cobora colina către zidul de beton care se ridica de-a lungul Water Street.

Carmen opri lângă trotuar alături de camioneta lui Wayne, a cărei platformă era ticsită cu obiecte din gospodărie acoperite cu o prelată. Coborî din maşină, simţindu-se înţepenită şi obosită. Plecaseră din Algonac la 4 dimineaţa, încă pe întuneric, furişându-se escortaţi de cei de la Marshals Service până la autostradă şi poate şi mai departe, Carmen nu era sigură. Acum trebuiau să-l contacteze pe un oarecare J.D. Mayer, care să-i conducă la noua lor locuinţă şi să-i ajute să se instaleze. Carmen se apropie de Wayne, care stătea locului, cu mâinile vârâte în buzunarele de la spate ale pantalonilor.

— Acum ce facem?

— Ai observat cumva strada Broadway?

— Cred c-am trecut de ea, la intersecţia trecută.

— Probabil că mă uitam la blocurile alea cu apartamente duplex şi am scăpat-o din vedere, spuse Wayne. O să-i telefonez, dar probabil c-a plecat acasă – e trecut de 17.

Carmen îşi scoase puloverul. Aici era cu cel puţin şase-şapte grade mai cald ca în Michigan. Wayne nu se clintise. Se uita în sus la zidul aflat imediat dincolo de calea ferată şi de liziera de copaci tineri; suprafaţa lui brun-roşcată era adumbrită de faţadele magazinelor de pe cealaltă parte a Water Street.

— Ştii pentru ce este?

— Cred că opreşte fluviul să iasă afară, zise Carmen.

— Sau îi opreşte pe oameni înăuntru. Seamănă c-o închisoare.

— Este cu totul altceva.

— Venind încoace, te-ai uitat atentă la fluviu?

— Cum aş fi putut să nu-l văd?

— Ai observat vreun promontoriu?

— Nu-s prea sigură cum ar trebui să arate.

— Nu-nţeleg de ce-i spun „măreţul Mississippi”. Este mâlos şi nu i-aş zice „măreţ”. Râul St. Clair este mai lat şi-i albastru. Arată mult mai bine. Mă bucur că n-am adus barca.

— Îl suni pe omul de la Marshals Service?

— Imediat. Probabil că-n fluviul ăsta nu-s decât somni. Îţi plac somnii?

— N-am mâncat niciodată.

— Seamănă la gust cu crapii. Crap ai mâncat vreodată?

— Haide, sună-l odată.

Carmen îl privi traversând strada spre un restaurant deasupra căreia se întindea o tendă verde. Arăta drăguţ. Deocamdată avea o senzaţie bună despre prezenţa lor aici, într-un loc nou. Poate că avea să le placă şi să dorească să rămână. Trei săptămâni nu părea timp destul, în nici un caz pentru a lua o decizie care să-i poată schimba viaţa. Carmen merse până la colţ, la o deschidere în zidul de beton, aproape la fel de lată ca strada ce pătrundea prin ea, coborând de pe colină. Parcă ar fi fost în altă ţară.

Păşi prin deschidere. O poartă metalică gigantică era prinsă în ţâţâni de exteriorul zidului, unde pavajul cobora lin spre mormanele de prundiş de pe mal. Nu, fluviul nu arăta măreţ, iar lui Carmen i se părea cumva bătrân, lat de vreo opt sute de metri până la plantaţiile de bumbac de pe malul opus, din statul Illinois. O ambarcaţiune ce împingea barje cu fund plat venea către ea dinspre pod, chiar în mijlocul apei, fără să se audă nici un sunet; era butucănoasă şi semăna cu un remorcher, însă era mult mai înaltă. Carmen nu mai văzuse

niciodată aşa ceva. Împingea toate cele cincisprezece barje, legate laolaltă câte trei, bord la bord şi întinzându-se mult înaintea ambarcaţiunii.

Carmen se întoarse şi privi zidul dinspre fluviu, uitându-se la poarta masivă care avea să se închidă atunci când apele acelea liniştite se umflau peste maluri şi îşi zise: „N-au construit un zid ca ăsta doar ca distracţie."

îi spuse lui Wayne care traversa strada dinspre restaurant:

— Ştii ce-i ăsta? Un dig împotriva inundaţiilor. E primul pe care l-am văzut vreodată. Vrei să vezi cât de mult creşte fluviul? Au cotele însemnate acolo, lângă poartă, cu datele respective, până aproape de vârf. Eu aş zice că-i un fluviu destul de măreţ.

Wayne privi, dar nu păru interesat.

— O fată mi-a răspuns că J.D. Mayer nu-i la birou. Am întrebat-o unde îl pot găsi. După vreo zece minute de-ntrebări şi răspunsuri, am izbutit să aflu că J.D. Mayer nu-i la birou fiindcă e-n concediu fără plată şi atribuţiile i-au fost preluate de F.R. Britton. I-am zis: „Perfect, spune-i atunci lui F.R. Britton că W.M. Colson tocmai a şofat o mie o sută de kilometri ca să schimbe două vorbe cu el, dacă nu-i prea ocupat." După toate astea, mi-a zis că individul nu-i acolo, c-a plecat spre casă. Am întrebat-o unde – spre casa *lui?* Nu, spre casa *noastră* şi-l putem prinde dacă ne grăbim. Îţi vine să crezi aşa ceva? În loc să-mi fi spus din capul locului! Hiliglade Drive, numărul 950. Am spus: „Zi-mi şi mie, te rog, pe unde vine asta" şi mi-a zis: „Cape Rock, lângă Riverview", de parc-ar fi spus: „Unde altundeva poate să fie? Lângă Riverview, tâmpitule, eşti de pe-altă lume?"

— Auzi, făcu Carmen, ai de gând să fii mereu cu fundu-n sus? Dacă da, să-i dăm drumul spre casă.

Carmen considera că Hiliglade Drive, numărul 950, părea un nume frumos de adresă.

Pe drum întrezări fluviul de sus, printre copaci şi i se păru neted, cenuşiu şi dezolant. Asta-i Mississippi? Wayne avea dreptate, nu arăta destul de măreţ. Pe malul din Illinois nu se vedea nimic altceva decât copaci. Poate că şi Missouri arăta la fel, privit de pe malul celălalt, atât doar că era deluros.

Carmen ştia prea bine că numele de străzi puteau să fie înşelătoare. Când Hiliglade, care însemna „poienița de pe deal", se dovedi a fi o stradă îngustă şi neregulată cu şanţuri de ambele părţi, îşi spuse „Asta este, ce să-i faci" şi urmă camioneta lui Wayne pe lângă un şir de case identice cu trei camere şi garaje de tip şopron. În unele case se aprinseseră luminile, pe aleile de acces erau biciclete, sosise ora cinei. Dintr-un motiv necunoscut, cartierul acesta nu se dezvoltase, nu avea trotuare şi mare parte din molozul de pe teren nu fusese nici acum ridicat – toate acestea fiind semnele unui învestitor care-şi terminase banii. Ajunseră la numărul 950 aproape de capătul străzii, o casă solitară în amurg, cu ferestrele întunecate, un ranch din cărămidă roşie cu ornamente albe, care nu mai fusese zugrăvit de mult. Carmen urmă camioneta pe refugiul acoperit cu pietriş printre care creşteau buruieni, opri motorul şi rămase locului. În zona Algonac-Port Huron, casa ar fi fost oferită cu şaizeci şi nouă, ar fi fost reparată şi s-ar fi vândut până la urmă cu vreo şaizeci şi şapte. Ar fi fost utile o sistematizare a trotuarului, o peluză nouă şi o alee frontală. De la poarta cu soclu de piatră, o cărare îngustă şi bătătorită ducea până la locul unde o uşă din tăblii, cu clanţa nedemontată, fusese aşezată peste şanţ. Carmen îşi impuse să rămână calmă.

Wayne trecu pe lângă camionetă, când Carmen se clinti în cele din urmă, pregătindu-se să coboare din maşină.

— Ce facem, o luăm de la-nceput? Iisuse, acum douăzeci de ani aveam măcar o alee de acces şi nişte copăcei.

Carmen nu spuse nimic.

— Vrei să mergem la un motel?

— Acum suntem aici, rosti ea şi porni prin curtea năpădită de tufişuri.

Wayne mormăi în urma ei, da, erau aici, asta era de altfel toată problema. Unde era pădurea? Nu exista nici o pădure, doar un hăţiş. Carmen se întoarse spre el când ajunse la treptele de la intrare.

— Pe uşă i-un bilet.

Un cartonaş fixat sub apărătoarea metalică a fantei pentru corespondenţă. Ea îl luă, începu să citească nota scrisă de mână, ridică ochii şi-l privi pe Wayne care traversa curtea.

— Zice: „Salut, bine aţi venit în Cape…”. Pare prietenos.

— Cine?

— F.R. Britton, de la Marshals Service. „Am plecat la cină. Mă-ntorc pe la 18.45.” Carmen se uită din nou la Wayne. Pare să aibă o minte organizată. Energic, dar calm. Felul în care leagă literele „t” şi „l”, cu majoritatea cuvintelor scrise cu caractere şablon, denotă originalitate şi intuiţie.

— Atunci cum se face că n-a ştiut că vom veni? întrebă Wayne. Ce facem – stăm şi-aşteptăm?

— Mai scrie: „Uşa laterală este deschisă. Instalaţi-vă şi simţiţi-vă ca acasă.” Semnat: F.R. Britton.

Cu bucle mari, observă Carmen, dovedind o părere foarte bună despre sine.

Wayne porni să cerceteze garajul-şopron de lângă casă. Carmen coborî de pe verandă, continuând să privească biletul cu litere pe jumătate caligrafiate, pe jumătate şablon cu o vădită înclinare la dreapta. Se opri în curte, nesigură în privinţa cerculeţelor puse pe „i”-uri. Puteau sugera creativitate, însă nu neapărat. Mama ei folosea de asemenea cerculeţe în loc de puncte

pentru „i”-uri. La a doua examinare, înclinarea scrisului lui Britton părea niţel cam exagerată. Trebuia s-o măsoare pe Diagrama de exprimare emoţională. Ridică ochii, simţindu-l pe Wayne, care apăru din laterala casei, purtând expresia lui de încruntare.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Crezi că vecinii au curent electric?

Carmen făcu o grimasă.

— Te rog, nu-mi spune aşa ceva.

— Asta-i partea bună, urmă Wayne. Dacă n-ai lumină, nu poţi vedea partea rea. Locul e ceva de groază.

Tânărul cu sacou sport şi cravată coborî dintr-un Plymouth crem cu patru uşi, ţinând în mână un mănunchi de lumânări. Sări peste şanţ şi traversă curtea, rostind:

— Îmi pare rău de chestia asta. Mâine mergeţi la compania de electricitate şi o să vă reconecteze. Dacă n-am treabă la tribunal, vă pot duce chiar eu. Salut, sunt F.R. Britton de la Marshals Service?

După cum vorbise, păruse o întrebare. Carmen se întrebă dacă de vină era accentul lui, tărăgănarea evidentă sau dacă tipul nu era sigur cine era el însuşi?

— Aş prefera să-mi spuneţi Ferris, continuă el. Nu vreau să mă consideraţi agentul vostru de eliberare condiţionată sau ceva de felul ăsta.

Iar cuvintele lui o amuţiră realmente pe Carmen, deja surprinsă de faţa arătoasă şi tânără, deoarece imaginea ei despre un tip din Marshals Service fusese a unui bărbat de vârstă mijlocie îmbrăcat în costum cu vestă. Acesta avea părul des, castaniu şi ondulat şi era musculos, cu gât gros şi umeri ce făceau ca sacoul sport cărămiziu să pară prea strâmt, ca o haină pe care o avea de mai multă vreme.

— Ferris? repetă ea. Am pronunţat corect?

— Da, doamnă, iar dumneata trebuie să fii Wayne Colson – acum întinse mâna – şi doamna Colson? Cum merge, bine? Fără să dea drumul mâinii lui Carmen, urmă: A trebuit să duc un arestat până-n Marion, statul Illinois, da' m-am întors – mi-aţi găsit biletul?

— Îl am chiar aici.

— E bine, zise el şi o strânse uşor de mână înainte de a-i da drumul, zâmbindu-i din ochi. Nu doream să credeţi că v-am uitat. Ştiţi, din cauză că am plecat la Marion, azi-dimineaţă nu mi-am mai făcut exerciţiile – fac flotări, abdomene şi lucrez niţel cu greutăţi – aşa c-a trebuit să le fac când m-am întors…

— Şi ai cinat, spuse Carmen.

— Da, a trebuit să mănânc. Bănuiesc că voi v-aţi oprit să mâncaţi pe drum?

— Numai la prânz.

— Atunci vreţi să mâncaţi ceva mai întâi? Pe şoseaua K este un local Shoney's, cum mergeţi spre mall, nu prea departe.

— Încercam să decidem, spuse Carmen, dacă dorim să stăm aici sau să mergem la un motel.

— Sau să ne-ntoarcem şi să pornim spre casă, completă Wayne. În ultima vreme ai mai intrat în casa asta?

Wayne stătea cu braţele încrucişate pe piept. Lângă el, observă Carmen, F.R. Ferris Britton era cam de aceeaşi înălţime, însă mai lat în umeri sub sacoul sport strâmt. În clipa aceea părea derutat, încruntându-se către casă.

— Ştiu că-i oprit curentul şi de aceea am şi adus lumânările. Dar este o chestie temporară, numa-n seara asta, până-l reconectaţi. Nu, i-o căsuţă drăguţă – şi eu am una exact la fel, nu departe de-aici.

— Şi noi aveam, zise Wayne. Prima noastră casă a fost la fel – un ranch cu trei camere.

— În *De*-troit?

— Exact, Ferris, lângă *De*-troit.

„Începe…”, gândi Carmen.

Iar Wayne spuse:

— Singura diferenţă, Ferris, este că noi nu ţineam capre în casa noastră sau porci, sau ce au avut cei care au locuit aici, fiindcă-i o mizerie de nedescris, înăuntru şi-afară.

— Vai de mine, nu crezusem că e aşa rău. Ştiam că s-ar putea să fie nevoie de niţică muncă. Tânărul era tot încruntat, arătând îngrijorare. Haideţi, ia să ne uităm.

Afară era amurg, în casă întuneric. Intră prin uşa laterală, cu Carmen şi Wayne urmându-l, fiecare având câte o lumânare aprinsă. În bucătărie, Ferris se întoarse spre ei şi spuse:

— Am putea folosi nişte căni ca să nu picurăm ceară peste tot.

Carmen, care deja se uita într-un dulap, îl auzi pe Wayne replicând:

— Crezi că ar conta? Poţi să simţi cum scârţâie nisipul şi murdăria pe podea.

Pe rafturi erau farfurii, dar nu multe. Majoritatea stăteau maldăr în chiuvetă, murdare, unele incrustate cu resturi de mâncare. Carmen deschise frigiderul şi-l închise repede înaintea mirosului oribil de putrefacţie. Pe plită erau tigăi murdare.

— Înainte a locuit o pereche, spuse Ferris şi bănuiesc că ea nu prea era gospodină. Nu făcea altceva decât să se plângă. L-a părăsit pe bărbat… cât să fi fost?… Acu’ câteva luni. După aceea a plecat şi el, abia săptămâna trecută, imediat înainte de a afla că o să fiţi mutaţi aici şi J.D. Mayer mi-a spus că mă voi ocupa de caz şi să văd ce probleme aveţi.

— Vino aici, Ferris, rosti Wayne, vreau să-ţi arăt ceva. Vreau să te uiţi la mocheta din living. Eu nu-mi dau seama nici măcar de culoarea ei.

Urmându-l pe Wayne, Ferris zise:

— Cred că-i un fel de verde.

Carmen le privi lumânările îndepărtându-se în beznă. Ieşi în hol, ca să se uite la dormitoare,

amândouă micuţe; în dormitorul din faţă existau două paturi identice, pentru o persoană, iar celălalt era gol, doar cu lăzi de carton stivuite lângă un perete. Wayne ar fi avut ceva de comentat despre paturile pentru o persoană. Îl putea auzi în living, spunându-i lui Ferris să se uite la pete: „Şi aici, uită-te la draperie, parcă ar fi fost roasă de un animal, la fel şi partea din faţă a sofalei."

Camera de baie nu părea chiar teribilă pentru o baie. Trebuia frecată cu dezinfectant şi aruncată perdeaua de duş, acoperită cu pete de mucegai. Să facă ceva şi cu fereastra. Şi cu ferestrele din dormitoare, bineînţeles, cu toate ferestrele, să cureţe bine tot locul… dacă aveau să locuiască aici. Deocamdată era casa altcuiva. Carmen trecu în living. Mobilierul tapisat, cu aspect modern, părea alb, iar mocheta mai degrabă gri decât verde. Pereţii ar fi putut să fie albi sau de o culoare deschisă.

Ferris îi povestea lui Wayne că perechea care locuise aici avusese o căţeluşă care probabil nu fusese dresată şi-şi făcuse nevoile pe unde avusese chef, o căţea alb-negru cu blana scurtă. Uitându-se la Carmen, spuse:

— Încerca să-mi mestece şireturile, dacă nu purtam cizmele, aşa cum port de obicei. Astea sunt model Tony Lamas şi le-am comandat de la producător. O împingeam cu piciorul pe căţeluşă, mă-nţelegeţi, nu să-i fac vreun rău, dar femeia făcea criză de nervi. A luat căţeluşa când a plecat. O chema Roseanne… pe femeie vreau să zic, am uitat cum o chema pe căţeluşă. Ferris făcu o pauză. O să-mi amintesc. Roseanne, femeia, era blondă naturală, însă mai în vârstă ca voi. Amândoi erau – ea şi bărbatul, soţul ei.

— Oamenii aceia, întrebă Wayne, erau în programul martorilor?

— Noi îi spunem SecMar, spuse Ferris, prescurtare de la Securitatea martorilor. Da, ei erau aici când am primit repartiţia iarna trecută, după ce

am terminat instruirea de treisprezece săptămâni de la Academie. Ştiţi, înainte să intru în Marshals Service şi să fiu trimis în districtul ăsta, am fost poliţist în West Memphis, statul Arkansas – de acolo sunt de loc.

— Îţi place? întrebă Carmen. Mă refer la Cape Girardeau.

— Da, îmi place, e drăguţ. Asigur securitatea în tribunalul federal când este în sesiune de lucru sau pot fi solicitat de biroul FBI local – avem doi agenţi rezidenţi aici – să-i dublez când fac vreo arestare şi după aceea îl preiau pe arestat sau îi confisc bunurile, dacă are; de pildă, mă ocup de maşină, ştiţi, o vând la licitaţie sau o putem opri ca s-o folosim în acţiuni de filaj. Casa asta a fost confiscată, aparţinea unui tip care plasa droguri în zona autostrăzii interstatale, de la St. Louis la Memphis şi folosea casa ca depozit. Ştiţi că aici este campusul Universităţii Southeast Missouri? Mă gândesc să urmez şi eu nişte cursuri de business, poate şi programare de calculatoare, ceva-n direcţia asta. Pot merge acasă oricând doresc, West Memphis nu-i prea departe şi chiar aici aproape, în districtul Bollinger, este vânat a-ntâia – căprioare.

Carmen îl privi pe Wayne.

— Chiar aşa? rosti el, străduindu-se să pară doar uşor interesat. Din cele cu coada albă sau hibrid?

— De-amândouă. Ca să revin totuşi la întrebarea voastră, spuse Ferris, locatarul dinainte se numea Ernie Molina, era mărunţel şi avea mustăcioară. Era cămătar, tocmai din New Jersey. Ernie şi nevasta lui de care am pomenit, Roseanne.

Carmen vru să spună ceva, dar Wayne i-o luă înainte.

— Acela era numele real al tipului, Ernie Molina, sau cel pe care l-a inventat?

— Cel real. Cel pe care şi l-a ales – asta-i amuzant! – a fost Edward Mallon, ştiţi, E. M., folosind aceleaşi iniţiale din cauza hainelor pe care

avea… cum îi zice?… monograma – avea monogramă pe toate cămăşile, pe buzunar, aici. N-am mai văzut în viaţa mea un tip cu-atâtea cămăşi, cred c-avea vreo douăzeci sau mai multe-n dulap, nu vă mint. Chestia era – era amuzant! – că purta numele Edward Mallon, da' cum te uitai la el îţi dădeai seama că era ţigan. Mă scuzaţi, am vrut să zic latino. Trebuia să am grijă de ei. Am venit aici şi Ernie nu făcea nimic, trăia din alocaţia de la stat; l-am dus la Procter & Gamble şi i-am făcut rost de-o slujbă, da' nu-i plăcea, a părăsit-o şi şi-a găsit alta la un bar. Era un tip agitat. Cred că bea cam mult.

— Ni s-a spus, rosti Carmen privindu-l pe Wayne în lumina lumânării, că nu trebuie să vorbească despre oamenii care fac parte din program, că nu trebuie să fie dezvăluită identitatea. Nu-i aşa?

Ferris păru surprins.

— Păi, n-o să spuneţi nimănui, nu-i aşa? începu să zâmbească. Faceţi parte din acelaşi club, ca să zic aşa, ca el. Nu, nu, îmi iau vorba-napoi. Ernie a plecat şi nu mai face parte din SecMar. Acum responsabilitatea mea, în privinţa programului, este să vă protejez pe voi, să vă feresc de rele. Ştiu că sunteţi căutaţi de doi tipi, sunt emise mandate pe numele lor şi că veţi depune mărturie la procesul lor, dacă şi când îi vor prinde, dar asta-i cam tot. Ştiţi, J.D. Mayer a primit informaţiile astea şi mi-a spus că veniţi şi veţi fi în grija mea. El este-n concediu de boală, are probleme cu motoraşu' şi nu ştiu dac-o să se mai întoarcă. Este-un tip amuzant, eu îl întreb fel de fel şi el zice: „Ferris, uite care-i treaba, eu îţi spun ce trebuie să ştii, iar ce nu ştii n-o să-ţi facă rău." Aşa că n-am primit decât un dosar, care n-are prea multe-n el. Nu ştiu dacă sunteţi soţ şi soţie, sau infractori şi nici măcar nu ştiu care-s numele voastre adevărate.

— Vorbeşti serios? întrebă Carmen uimită.

— Păi, nu mi-a spus nimeni.

— Suntem soţii Colson, ne-am căsătorit în biserică şi ăsta-i numele nostru de familie.

— Ce am eu în raport, atunci… ăsta-i numele dumitale de botez, Carmen?

— Nu poate să fie adevărat! zise ea. Da, ăsta-i.

— Este un nume frumos, spuse Ferris. Îmi place. Îl privi pe Wayne. Iar dumneata eşti Wayne Morris Colson? Asta-i numele de pe certificatul dumitale de naştere?

Wayne nu răspunse imediat, ci îl privi o clipă în lumina slabă a lumânării.

— Care-i problema dumitale?

— Nu, nu, nu-i nici o problemă. Eu înţelesesem că pentru a fi în SecMar trebuie să-ţi asumi o identitate nouă. Aşa au făcut toţi cei de care am auzit din program. O să mai studiez o dată dosaru' ăla, să-mi satisfac curiozitatea. E posibil să fi scăpat ceva.

— Vorbeşti însă ca şi cum nu ne-ai crede, observă Carmen.

— Nu, vă cred, mi-ai spus că numele dumitale real este Carmen – pentru mine e perfect. Vreau doar să mă lămuresc clar ce puteţi să faceţi şi ce nu. V-am spus, nu mi s-au dat prea multe informaţii.

— Şi nu lucrezi în branşă de prea mult timp, rosti Wayne.

— În ianuarie viitor se-mplineşte un an. Poate că nu ştiu complet toate procedurile sau, ca să zic aşa, chestiile alea tipărite cu literele cele mai mici, despre ce anume aţi acceptat. Vreau să vă spun însă că ştiu ce am *eu* de făcut. Sunt înarmat permanent, am asupra mea un Smith & Wesson trei cincizeci şi şapte şi am jurat să vă apăr cu preţul vieţii.

Wayne spuse:

— Ziceai că mergi la vânătoare de căprioare?

— Da, mă duc în districtul Bollinger, în lungul râului Castor, nu-s decât vreo optzeci de kilometri şi-acolo este plin de căprioare cu coada albă.

Carmen ieşi din casă. Îşi luă puloverul din maşină şi-l îmbrăcă. Era linişte. Îşi frecă braţele, ca să se-ncălzească.

Conturaţi pe cerul nopţii, copacii păreau aceiaşi oriunde ai fi fost, totuşi ea simţea o diferenţă, ştiind că se afla într-un loc străin. La vreun cvartal mai departe pe stradă locuiau oameni în casele în care se vedeau lumini, dar ea nu-i cunoştea, iar acum, de aici, nu putea să vadă oraşul cu aspectul lui de ilustrată, aşa cum apăruse de pe pod, turla bisericii şi tribunalul, oraşul prietenos unde oamenii te puteau opri pe stradă, doritori să te cunoască… „Cum am ajuns aici?" se întrebă ea. „Cum de s-a-ntâmplat atât de repede?"

Wayne şi Ferris ieşiră din casă şi traversară curtea.

— Dacă n-ai mai văzut unu', n-ai ştii că-i un iepure de mlaştină, zicea Ferris. Mă refer la mărimea lui. E altfel faţă de cei de pădure şi de două-trei ori mai mare. Eu am prins unu' când am fost pe Insula Coon în districtul Butler şi cântărea opt kilograme.

Wayne întrebă dacă erau buni de mâncat.

— Dacă-i bun? zise Ferris. Păi, i-aşa de bun că oamenii aproape că i-au prăpădit.

Le strânse mâinile, gata să plece, apoi vorbi câteva minute despre moteluri şi localuri de pe autostradă, recomandându-le pe cele despre care spunea că n-aveau să-i jupoaie şi de hainele de pe ei, după care îi spuse lui Carmen despre West Park Mall, ştiind, zise el, că femeilor le place să meargă la târguieli chiar dacă n-au nevoie de nimic. „Nu, Wayne? Nu-i adevărat?" Le spuse că avea să revină a doua zi şi plecă, claxonând de două ori.

Wayne se răsuci spre Carmen.

— Tipu-i handicapat mintal.

— Dar vânător de căprioare, adăugă Carmen. Asta nu-i important?

— Ferris face flotări şi ridică greutăţi. Fac prinsoare că-i place şi skandenbergul.

— Ce-a vrut să spună cu chestia aia că nu vrea să-l considerăm un agent de eliberare condiţionată? L-ai auzit? De ce-ar trebui să-l considerăm ca atare?

— Nu ştiu. Probabil voia să spună că nu trebuie să-i raportăm zilnic.

Carmen tăcu, privind cerul şi urmărind steluţele abia vizibile. După o clipă, vorbi:

— Cred că s-a referit la altceva.

După alt moment, Wayne spuse:

— Aici sezonul de vânătoare durează doar şapte zile – săptămâna dinaintea Zilei Recunoştinţei.

14

— Tot ce mă gândeam, spuse Lenore, era c-ai avut un accident groaznic. Mi-am făcut nişte griji teribile.

— Mamă, ştiai c-am ajuns aici cu bine. Te-am sunat din motel, imediat cum am intrat pe uşă.

— Vreau să zic că după aceea am fost îngrijorată.

— Şi te-am sunat şi-aseară. Nu?

— O singură dată de când ai ajuns acolo. Vecinii tăi n-au telefon pe care să-l poţi folosi?

— N-avem vecini. Suntem mai izolaţi. Deocamdată n-am cunoscut pe nimeni. Oricum, mamă…

— Eşti plecată de şase zile, aproape o săptămână dacă pun la socoteală şi ziua de azi. Mi-am însemnat pe calendar. N-ai trecut nici măcar să mă vezi înainte de plecare.

— Ţi-am spus că totul a fost cumva pe neaşteptate, zise Carmen. Oricum, acum avem telefon. Azi-dimineaţă a venit compania Southwestern Bell şi le-am cerut să mi-l instaleze în bucătărie, de fapt, în nişa pentru micul dejun. Este ca un separeu micuţ, cu banchete integrate în pereţi. Poţi să te uiţi afară pe fereastră… Spălătorul şi uscătorul sunt în debaraua utilitară, imediat lângă bucătărie, aşa că telefonul este foarte potrivit aici.

Carmen se străduia s-o facă pe mama sa să ştie că, deşi se afla la o mie o sută de kilometri depărtare, ea rămăsese gospodina fericită care gătea plăcinte, spăla salopetele lui Wayne şi prepara cine după reţete din calendare. În spatele casei este o pădure, nu ca aia de acasă, Wayne zice că nu-i pădure, ci un hăţiş, dar e frumos şi poţi auzi păsările cântând. Asta ar fi putut suna ca şi cum ea se distra de minune, aşa încât Carmen continuă repede: De când am venit, am tras

zdravăn. A trebuit să spălăm şi să curăţăm mocheta, sofaua şi două fotolii din living, am închiriat o maşină specială, am frecat podeaua bucătăriei, am curăţat dulapurile, frigiderul şi – ce-mi place mie cel mai puţin – aragazul. Wayne m-a ajutat mult şi abia azi s-a dus la slujbă, ştii, ca să ne putem instala. S-ar putea să mai zugrăvim, încercăm să ne decidem, în funcţie de cât timp vom sta aici.

Carmen se opri, gândindu-se ce altceva dorea să spună… Da, să-i reamintească să nu zică nimănui unde erau.

— Mamă…

Prea târziu.

— Ai zis câteva săptămâni.

— Wayne aşa crede.

— Nu-nţeleg de ce a trebuit să meargă până-n Missouri ca să-şi găsească de lucru. De parcă pe-aici n-ar fi destul.

— Este o schimbare, zise Carmen. Peste câteva zile, va şti mai multe. De fapt, nu-i un proiect foarte mare.

Wayne mersese de dimineaţă să discute despre o slujbă, partea asta era adevărată, deşi nu era vorba despre o structura de rezistenţă. Wayne spusese că nu-i păsa, însă trebuia să facă ceva; îşi aruncase salopeta în camionetă şi plecase să se întâlnească cu Ferris Britton la şantierul naval Cape Barge Line & Drydock.

— Cum e vremea pe la tine?

Mama o întreba asta zilnic chiar pe când locuiau la numai cincizeci de kilometri depărtare una de cealaltă.

— Sunt în jur de douăzeci şi unu de grade, spuse Carmen şi cam înnorat, dar a fost frumos toată săptămâna.

— Aici plouă şi-i frig. La noapte se zice c-ar ajunge la patru grade. Urăsc vremea asta.

— Te-ai putea muta în Florida, nu te-opreşte nimeni.

— Nu cunosc pe nimeni în Florida. Şi dacă mi se-ntâmplă ceva? Dacă m-apucă iar una din crizele mele de spate şi nu mă pot clinti, când trebuie să stau perfect nemişcată? Nu cred că există durere mai mare ca aia, când încerci să te mişti. Chiar ieri am simţit că mă-ncearcă una şi l-am sunat pe doctor… Lenore se opri. S-ar putea să trebuiască să-mi schimb iarăşi numărul de telefon. Fie asta, fie să cer Biroului de Reclamaţii să-mi pună numărul sub urmărire, să afle de unde mă sună şi să pună mâna pe el.

— Ai primit un telefon obscen?

— În aceeaşi zi, m-a sunat de două ori fără să vorbească. Ştii cum e – ştii că la capătul celălalt al firului este cineva, totuşi el nu spune nici un cuvânt.

— Nici măcar n-a gâfâit în receptor?

— Dac-o să ţi se-ntâmple ţie, n-o să ţi se mai pară la fel de amuzant. Am crezut că era doctorul, fiindcă-l aşteptam să mă sune. Poţi s-aştepţi toată ziua, că nu le pasă.

— Când a fost asta, mamă?

— Imediat ce-am început să simt durerea. Tu când credeai? Sună ca să vadă dacă eşti acasă – ştii? – aşa operează. Sună şi închid.

— Sau poate a fost cineva care-a greşit numărul, spuse Carmen. N-o fi sunat vreunul din prietenii noştri?

— De ce să fi sunat la mine?

— Nu cred că ar fi sunat, dar dacă primeşti vreun telefon… Ştii, n-am spus nimănui că plecăm. Wayne nu vrea ca oamenii de-acolo să afle că el lucrează în alt stat. Nici eu nu-nţeleg prea bine chestia asta, însă dacă sună cineva, spune-i c-am plecat în Florida şi că deocamdată n-ai nici o veste de la noi. Bine? Ca Wayne să nu-şi mai facă griji.

— Nu ştii când te-ntorci acasă?

Băgase în glas un tremur de bătrână. Lenore avea şaizeci şi şapte de ani şi putea fi tare ca fierul,

să danseze pe masă după câteva votci cu suc de grepfrut, sau să aibă o voce complet neajutorată, realmente plângăcioasă, când dorea ceva.

— Wayne spune că va şti în scurt timp. De-abia azi a-nceput, însă imediat ce aflăm… Oricum, mai vorbim.

— Dacă m-apucă iar o criză… zise Lenore.

— Încearcă să nu te gândeşti la asta.

— Nu ştiu ce-o să mă fac, complet singură. N-am nici măcar numărul tău. Care-i prefixul de-acolo – trei, unu, cinci?

— Trei, unu, patru.

— Eşti sigură?

— Scrie chiar pe telefonul meu, răspunse Carmen privind aparatul.

— Bine, dă-mi numărul. După o clipă, mama spuse: Carmen, unde eşti? Ce faci?

Ea privea dincolo de bucătărie, prin uşa deschisă spre hol.

— O clipă, mamă, rosti ea apoi ridică glasul: Wayne?

Aşteptă.

Lenore spunea:

— Ce? N-am auzit ce-ai spus. Prefixul trei, unu, patru şi dup-aia?

— Mi s-a părut că-l aud pe Wayne intrând, zise Carmen. Făcu o pauză înainte de a-i spune mamei numărul, o ascultă repetându-l şi încuviinţă: Exact.

În clipa aceea ridică iarăşi ochii. De data aceasta fusese sigură în privinţa sunetului. Cineva închidea uşa laterală a casei.

— Deşi nu ştiu la ce m-ar ajuta, spuse Lenore, dacă zac nemişcată pe spate şi tu eşti nu ştiu unde prin Missouri.

Ferris Britton apăru în hol, privind în bucătărie, apoi drept la Carmen.

— Mai ţii minte ultima dată? întrebă Lenore. Am zăcut două săptămâni în pat pentru că nu mă puteam mişca şi tu ai venit în fiecare zi. Ai avut grijă de mine, ai avut grijă de casă…

Ferris Britton, purtând sacoul sport strâmt, cu degetele mari agăţate la centură, zâmbind la ea.

— Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Nu puteam nici măcar să mă duc singură la baie, ţii minte?

— Mamă, trebuie să-nchid. A venit cineva.

— Cine?

— Trebuie să facem ceva.

Ferris zâmbea larg şi clătina acum din cap, cumva apreciativ, amuzându-se.

— Te sun mâine, bine?

— Spune-mi pe la ce oră, în caz că ies pe-afară.

— La aceeaşi oră, pe la 11.

— Te-aş putea suna eu. Ba nu, dacă Wayne câştigă bine acolo, cel puţin sper că merită efortul, sună-mă tu.

— O să te sun, nu-ţi face griji.

— Ce găteşti la cină?

— Mamă, trebuie să-nchid. Pa!

Carmen închise telefonul. Ferris continua să-i zâmbească.

— Mama ta, nu? vorbi el. Nu ştiu dacă-i o idee bună să-i dai numărul de telefon.

Carmen tăcu o clipă.

— Intri neanunţat în casele oamenilor?

Ferris privea filtrul de cafea de pe masa de lângă chiuvetă. Porni spre el, spunând:

— Scuză-mă, dar asta nu-i casa unei persoane anume. Aparţine Departamentului de Justiţie, după ce a fost confiscată de Marshals Service şi se află în grija noastră. Am crezut că v-am spus asta. Ridică mâna când Carmen dădu să se scoale de la masă. Nu te deranja, mă servesc şi singur. Luă o ceaşcă din scurgătorul de vase, o umplu cu cafea şi veni la masă. Miroase bine, a cafea tare. Eu nu-mi pun zahăr sau frişcă, nimic ce nu-i bun pentru mine.

Continua să-i zâmbească.

„Poate că tot timpul rânjeşte aşa”, gândi Carmen reamintindu-şi expresia lui copilăroasă în lumina lumânărilor şi bucla castanie şi ondulată de pe

frunte; semăna cu un cântăreţ de country & western sau cu un predicator evanghelist de la televizor.

— O să intri neanunţat, întrebă ea, la orice oră doreşti? În cazul ăsta, cred c-o să ne găsim alt loc. El stătea atât de aproape de masă, încât Carmen trebuia să privească aproape drept în sus şi asta o scotea din sărite. Poate c-o vom face oricum. N-am venit aici ca să fac gospodărie pentru Departamentul Justiţiei.

Ferris încetă să mai surâdă. Carmen îl privi mijind ochii şi încreţindu-şi fruntea, alta dintre figurile lui preferate. Credea că avea trei sau patru: inexpresivă, cu gura întredeschisă, aceasta încruntată şi rânjetul de uimire copilăroasă.

— Vrei să zici că nu eşti gospodină?

Carmen îl privi punându-şi ceaşca pe masă, întorcându-se şi cercetând bucătăria într-un mod studiat, încuviinţând din cap şi apoi revenind cu ochii la ea.

— În tot cazul, la mine acasă ai putea deretica oricând.

Zâmbetul larg îi reapăruse pe faţă, iar acum îşi scoase sacoul sport şi-l împături cu căptuşeala în afară, făcându-se comod ca în locuinţa lui.

— Hei, glumeam! Nu ştii de glumă?

Ea îl privi lunecând în separeul-nişă pentru mic dejun şi punându-şi sacoul în poală. Părul ondulat, gâtul şi umerii de halterofil în cămaşa albă cu mâneci scurte şi cravata roşie cu imprimeuri care-i atârna în faţă păreau să umple spaţiul de cealaltă parte a mesei. Îşi adusese ceaşca şi se aplecă deasupra ei, rezemându-şi braţele de muchia mesei.

— Am bătut la uşă. Probabil că nu m-ai auzit.

— Nici n-ai ciocănit şi nici n-ai sunat la sonerie, zise Carmen, ci ai intrat direct.

— Te-am auzit vorbind cu cineva şi am vrut să ştiu cine-i persoana aceea sau dacă nu cumva ai

necazuri şi ai nevoie de ajutorul meu. Ăsta mi-e rolul.

Îl privi ridicând ceaşca şi ţinând-o cu două mâini, în timp ce sorbea. Rămase cu ea în poziţia aceea, uitându-se la Carmen peste marginea ceştii.

— Oho-ho, ce bună-i! Am fost toată săptămâna la tribunal şi de-aia n-am mai trecut pe-aici. Ba nu, îmi iau vorba-napoi, vreau să zic în timpul zilei. Am venit în două seri pe la 20, dar nu eraţi acasă. Camioneta era aici – m-am uitat pe geam şi-am văzut ce curăţenie aţi făcut. Hopa, m-am gândit, poate c-am greşit casa!

— Te-ai uitat pe geam în casa noastră? întrebă Carmen.

— Doar în living. Ba nu, am ocolit şi la bucătărie. Unde eraţi?

— Dacă nu eram acasă, înseamnă că eram plecaţi.

— Bine, ştiu *asta.* Unde aţi fost?

Carmen nu se grăbi să răspundă, dorind să-i spună că nu era treaba lui, însă în acelaşi timp dorind să-l scuze deoarece era neghiob şi exagerat de protector, îşi lua slujba foarte în serios şi nu-şi dădea seama că le încălca intimitatea. Dorea ca acela să fi fost singurul motiv pentru care el se afla acolo, stând aproape, de cealaltă parte a mesei cu braţele şi umerii lui uriaşi şi holbându-se la ea.

— Să vedem, spuse ea, am fost la cumpărături, ne-am luat o perdea nouă pentru duş şi nişte şervete pentru veselă. Am sunat-o pe mama… Ah, da, Wayne şi-a cumpărat nişte palmiere pentru muncă. Se opri, fixând expresia iritant de inocentă a tânărului şi zise: Voiam să mergem la un spectacol, dar nu ştiam dacă avem voie.

— Sigur, rosti Ferris, nu-i nici o problemă, puteţi merge la spectacole. Totuşi sunaţi-mă şi anunţaţi-mă la care anume. Trebuie să ştiu unde sunteţi, ştii, în caz că se-ntâmplă ceva. Cred că i-am aranjat bătrânului tău o slujbă la Cape Barge, dacă nu-l deranjează să se murdărească, târându-se

pe sub remorchere. Docul uscat este ultimul loc unde-aş fi vrut să se angajeze. Mi-a spus că înainte a lucrat în construcţii metalice. Nu l-am întrebat, dar este indian?

— Indian… repetă Carmen. De ce crezi asta?

— Am auzit odată că numai pe indieni pot să-i angajeze să suie pe clădirile alea-nalte, fie pentru că-s destul de nebuni ca s-o facă, că nu se tem de înălţimi, fie pentru că-s siguri pe picioare… nu ştiu, poate fiindcă poartă mocasini şi-i mai greu să cadă.

— Mi s-a spus că şi ei cad ca toţi ceilalţi, răspunse Carmen. Mai fac prinsoare c-ai auzit că n-ar trebui să te uiţi în jos când eşti la mare înălţime.

— Da, cică simţi imboldul de a sări în gol.

— Dacă simţi aşa ceva, atunci nu eşti constructor. Privitul *în sus* îţi poate aduce necazuri, dacă-ncepi să te uiţi cum se mişcă norii.

— Bănuiesc c-ai nevoie de timp să te-obişnuieşti, zise Ferris. Ce-a făcut bătrânul tău înainte de-a fi constructor?

— Nu-i bătrânul meu, ci este soţul meu.

— Ştiu că-i mai bătrân ca tine, am văzut în dosar. Are patruzeci şi unu de ani şi tu ai treizeci şi opt, atât doar că el îşi arată anii, pe când tu nu. Tu arăţi mai degrabă de vârsta mea. Am împlinit treizeci şi unu în iulie care-a trecut, însă mă păstrez în formă. Lucrez cu greutăţile pe care le am acasă, în camera de sport. Pot face flotările alea-ntr-o mână şi fac nouă sute şaizeci şi cinci de abdomene fără să mă opresc. Mai şi alerg din când în când, dar nu mă prea omor după alergări, ci mai degrabă fac exerciţii pentru picioare. Ar trebui să-mi vezi camera de sport. Era camera de jocuri înainte să divorţez. Fosta mea soţie s-a-ntors în Hughes, statul Arkansas – asta-i pe lângă Lacul Horseshoe, nu departe de West Memphis, unde m-am născut şi-am crescut.

— Am un fiu de nouăsprezece ani înrolat în Marină, spuse Carmen. Chiar acum este pe un portavion nuclear în Oceanul Pacific.

— Da, am văzut în dosar că ai un fiu în armată şi mă aşteptam s-arăţi bătrână, dar nici vorbă de aşa ceva. Îmi dau seama că ai grijă de tine, aşa cum fac şi eu. Îmi respect corpul. Fii atentă. Ferris ridică braţul drept, încleştă pumnul şi bicepsul îi ţâşni din mâneca albă şi scurtă. Vezi? Dansează pentru tine. Privi de la braţ la Carmen, îţi place să dansezi? Să ieşi pe ring şi să te bâţâi?

— Uneori, zise Carmen. De ce nu laşi braţul jos?

— Vrei să-l pipăi?

— Nu.

Ferris îndreptă braţul, îl ridică şi pe celălalt şi le întinse pe amândouă, rostind „Ah", după care le puse iarăşi pe muchia mesei, gârbovindu-şi spre ea umerii uriaşi.

— Aveţi o combină stereo?

— N-am adus-o.

— Da' un radio?

Carmen îi aruncă o uitătură obosită.

— Eşti prea de tot, zise ea şi regretă imediat cuvintele acelea.

Lui îi plăcuse – rânjea din nou la ea.

— Aşa obişnuia să spună fosta mea soţie. Eu porneam combina stereo şi dansam chiar acolo, în casă, amândoi. Asta-i ceea ce-mi lipseşte cel mai mult după divorţ. Bine… asta şi altceva. N-am fost căsătoriţi decât un an. Am făcut-o mai mult cât am fost prieteni decât după ce ne-am căsătorit, iar acum nu mă mai refer la dansat. Cred c-asta se-ntâmplă fiindcă dacă-i tot timpu' acolo, te-nveţi să ţi se pară ceva obişnuit, de la sine. Şi mă refer la numai un an. Bănuiesc că după vreo douăzeci de ani n-o mai faci deloc aşa des, cel puţin nu cu aceeaşi persoană cu care eşti căsătorit. Am dreptate-n privinţa asta?

Carmen se simţea strivită de masă şi de umerii mari care umpleau tot spaţiul în faţa ei, părul ondulat, rânjetul lui… încercă, privindu-l calm, inexpresiv – aşa cum învăţase uitându-se la Wayne, care se pricepea la asta – să-i arate că nu-l credea drăguţ sau amuzant, ori că se temea de el. Nu se temea. Era iritată, totuşi nu voia să-i arate nici asta. O irita rânjetul ăla afurisit, iar acum şi ideea – care-i apăruse pe neaşteptate în minte – că scăpase ceva din scrisul lui sau că nu acordase destulă atenţie semnelor de imagine despre propria persoană. Cum putea un individ atât de cretin să fie atât de încântat de sine şi încrezător în propria-i persoană? O irita şi în acelaşi timp o speria niţel.

Se întreba dacă el putea rânji aşa la nesfârşit, când surâsul lui Ferris începu să se şteargă şi bărbatul îi spuse:

— Cum vrei, mai gândeşte-te şi anunţă-mă.

Ieşi din separeu, luându-şi sacoul sport. Când se întoarse, Carmen îi zări tocul revolverului pe şoldul drept. Avusese de gând să-i spună ceva, dar era nerăbdătoare să plece, să-l vadă ieşit de acolo. El porni către uşa de la hol şi Carmen se sculă să-l urmeze, să se asigure că părăsea casa. Când Ferris se întoarse, ea rămase nemişcată, cu mâna pe marginea tăbliei mesei.

— Ştii, îmi pari o persoană drăguţă, genul pe care mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Mulţumesc, zise Carmen.

— De aceea ştiu că nu-i totul ca pe roze între tine şi bătrânul tău, ţinând seama de chestiile în care-i băgat el şi de genul de oameni cu care se-nsoţeşte. Nu pot zice că ştiu care-i târgul…

Carmen avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama ce-i spunea.

— Stai aşa – Wayne nu-i *băgat* în nimic.

— Bănuiesc că s-ar putea să fie ceva de felul exploatării ilegale a forţei de muncă, că se-ocupă cu asta şi FBI-ul l-a-ncolţit.

— Nu-i aşa… crede-mă. Ai înţeles complet greşit.

— Da' sunt pe-aproape?

— El n-a făcut *nimic*, asta-ncerc să-ţi spun. Îl privi pe Ferris afişându-şi încruntătura şi postura cu capul înclinat pe un umăr.

— Curios, crezusem că bătrânul tău era în Programul de securitate a martorilor.

Carmen simţi imboldul de a se apropia de el şi a-i trage un şut în testicule, cu toată puterea.

— Nu *trebuie* să fii un infractor, nu? Nu-i aşa?

— Probabil că te ajută să crezi asta, zise Ferris, da' eu n-am auzit de nimeni din program care să nu fi fost mânjit – cu excepţia neamurilor, neveste ca tine. Vezi, de-asta ştiu că voi doi aveţi probleme, deoarece ca om al legii am avut de-a face cu destui tipi ca bătrânu' tău. Am jurat să-i apăr viaţa, însă asta nu-nseamnă că trebuie să-i arăt respect.

— Nu pot să cred ce aud, rosti Carmen cu mintea ticsită de prea multe lucruri pe care voia să le spună simultan. Îl văzu pe Ferris întorcându-se să plece, apoi privind-o peste umăr.

— Dacă nu vreau, spuse el, nu trebuie să-ţi arăt nici ţie respect.

Carmen aruncă o privire spre Wayne şi spuse „Oh, Doamne", nu atât din cauza felului în care el se clătina şi se izbi de frigider, cât văzându-i salopeta îmbâcsită de ulei şi funingine, pe care o ţinea ghemotoc sub braţ.

— M-am oprit cu băieţii. N-am întârziat, nu?

— La ce să întârzii? în nici un caz nu plecăm pe undeva, zise Carmen. Dă-mi aia. Luă salopeta şi-o azvârli în debaraua utilitară întunecată. Unde naiba ai lucrat – într-o mină de cărbuni?

— Pe-aproape. Mi-am petrecut dimineaţa într-o barjă pentru cărbuni, sudând table. Wayne deschise frigiderul. Şeful de echipă de la docul uscat mi-a zis: „Deci eşti sudor, da?" I-am spus: „Cu

certificat:” El mi-a zis: „Bravo, da’ poţi să sudezi table ca să fie etanşe la apă?” I-am spus: „Auzi, pot suda o clădire-ntreagă ca să nu se dărâme. E de-ajuns?” Asta i-a plăcut şi-a zis: „O să te punem la probă.”

Carmen îl privi trântind cu şoldul uşa frigiderului ca să se închidă, ţinând câte o cutie de bere în fiecare mână, surescitat fiindcă muncise din nou şi se oprise să bea ceva cu băieţii, fiindcă revenise la o rutină. Ea continua să fie încordată după vizita lui Ferris, nerăbdătoare să-i povestească despre cele întâmplate, dar văzu că trebuia să-şi aştepte rândul. El se aşezase în separeul-nişă şi deschidea cutiile de bere.

— Lucram la barja asta pentru cărbuni, când a venit de pe fluviu un remorcher mare cu trei elice, *Robert R. Nally,* mişcându-se *cu bordul* spre mal – o manevră la care ei îi zic „trasul navei”. Inginerul-şef, un tip pe care-am ajuns să-l cunosc destul de bine, era şucărit ca dracu’ pe pilotul fluvial… Ăla-i un pilot pe care-l angajează special pentru deplasarea pe fluviu şi el şi căpitanul conduc nava pe rând. Însă pilotu’ ăsta a împotmolit *Robert R. Nally* ceva mai sus într-un loc pe care ei îl numesc Backbone, Mila 94. Împingea şaisprezece barje şi inginerul-şef zicea că s-au răsfirat şi au rupt remorcile. El zicea că idiotu’ de pilot a-ncercat să cotească la Backbone, în loc să flancheze.

Wayne rânji larg.

Carmen îl văzu prins în povestea lui cu ambarcaţiuni de pe fluviu, într-un domeniu nou şi semănând cu Matthew în scrisorile pline de termeni noi şi referinţe obscure. În altă ocazie ar fi fost interesată. În clipa de faţă însă simţea că începea să fie iritată.

— Pilotul fluvial nu lucrează pentru companie, ci e ca un fel de contractor independent. Primeşte două jum’ate pe zi şi piloţii buni sunt căutaţi.

Chiar şi luându-ţi libere, ştii cât poţi câştiga anual din pilotarea navelor pe fluviu?

Wayne făcu o pauză, ridicând sprâncenele şi cutia de bere, iar Carmen spuse:

— Ferris a fost pe-aici.

— Când, azi?

— Azi-dimineaţă. Crede că eşti un escroc implicat în operaţiuni cu forţă clandestină de muncă.

— I-un idiot. M-a prezentat şefului de echipă de la docul uscat şi *i-a spus* că-s în Programul de securitate a martorilor. Şeful de echipă a zis: „Da, chiar aşa?" După ce a plecat Ferris, i-am zis: „Vrei să mă verifici? Telefonează la Detroit, sună la sindicatu' de-acolo." El a zis: „Măi, dacă tu-ţi faci treaba…"

— Am telefonat eu la Detroit, zise Carmen. Am sunat la Marshals Service şi am vorbit cu John McAllen. I-am spus ce s-a-ntâmplat…

— Avem în sfârşit telefon? Era chiar aici şi nici măcar nu l-am observat.

— McAllen a zis c-o să se intereseze.

— Asta-i bine, o să-l pună la locul lui pe tip.

— Wayne, vorbeam cu mama la telefon… când el a intrat deodată, uite-aşa, în casă.

— Cine – Ferris?

— N-a ciocănit, n-a sunat la uşă, ci pur şi simplu a intrat.

— Uşa nu era încuiată?

— Nu ştiu… tu ai plecat. Ai încuiat-o? Oricum, probabil că el are o cheie.

— Am fost dup-aia cu un tip care-a pomenit de el. Să vezi, ne-am oprit, inginerul-şef şi căpitanul remorcherului la care lucram – ăştia doi au bătut fluviul de peste patruzeci de ani. Căpitanul poartă costum cu vestă şi cravată şi m-a dus sus în timonerie şi mi-a arătat toate comenzile. Da' cu el m-am împrietenit prin inginerul-şef. Eram sub pupa navei, pe care-o aduseseră de-acu' în docu' uscat şi-i scoseseră roata aia veche care se-

ndoise… Roata-i elicea, numai că-i a dracu’ de mare, mai înaltă decât mine şi costă zece-cincisprezece miare. Sudam o placă peste piesa aia care fixează roata de arbore, când inginerul-şef mi-a zis: „Am o chestie la care aş vrea să te uiţi.”

Carmen se întoarse şi deschise cuptorul. Folosind mănuşile groase de bucătărie, scoase o caserolă cu cotlete de porc şi cartofi escalop, o puse pe plita aragazului şi nu se mai clinti, rămânând cu spatele la Wayne.

— M-a suit la bord şi-am coborât în sala maşinilor, unde avea trei motoare diesel, fiecare de-o mie două sute de cai şi mi-a arătat o articulaţie de evacuare flexibilă care se rupsese.

Carmen scoase din frigider o salată, o aduse pe masa de lângă chiuvetă, stând tot cu spatele la Wayne şi începu s-o rupă, ca s-o pregătească.

— Era o articulaţie de tip fagure din inox, o chestie pentru care-n mod normal se demontează toată piesa şi se trimite la atelier. În tot căzu’, eu am sudat-o, iar inginerul-şef s-a uitat la ea şi-a zis: „După program, când coborâm pe ţărm, îţi fac cinste.” Eu nu mă prea omor după sudură, da’ ştii care-i lucrul cel mai interesant de-acolo? Să vezi cum funcţionează docu’ uscat. Tu l-ai văzut vreodată?

Carmen avea o bucată de salată în mână. O trânti pe masă, veni la masa pentru micul dejun şi luă cutia de bere pe care i-o deschisese Wayne.

— Se umple cu apă şi tot docu’ se afundă-n fluviu. Aduc remorcheru-acolo, între cele două laturi, pompează apa afară şi toată drăcia se ridică odată cu remorcheru’. În mai puţin de-o oră, se scoate o barjă şi se bagă un ditamai remorcheru’.

Carmen îşi izbi cutia de bere pe masă.

— Omul ăla a intrat în casa noastră!

Wayne o privi surprins.

— Reuşeşti să-nţelegi ce-ţi spun? zise Carmen.

Wayne o atinse pe braţ.

— De ce nu stai jos, da?

— Nu vreau să stau jos. Individul a intrat în casa noastră, nepoftit. Fără să bată ori să sune la uşă. Înţelegi asta?

— Da, înţeleg.

— Puteam să fi fost dezbrăcată, puteam să fi fost la duş. Ai întrebat ceva despre asta? Ce făceam, ce-am simţit, dacă mi-a fost frică? Nu, tu-mi povesteşti despre sudura grozavă pe care-ai făcut-o şi cum funcţionează căcatu-ăla de doc uscat!

— Vroiam să discut despre problema ta.

— Când?

— Chiar acum. Mă pregăteam să-ţi zic despre tipul care ni s-a alăturat dup-aia.

— În bar?

— Da, un local unde se duc ei.

— Grozav, ia povesteşte-mi despre tipul pe care l-ai cunoscut într-un bar.

— De ce nu stai jos, da? Ia-o-ncet.

— Mai vrei să ştii ceva? Îl ţii minte pe bărbatul ăla care-a venit la noi acasă, Armand Degas?

— Da, indianul.

— Niciodată nu m-ai întrebat cum a fost, ce-am simţit, la ce m-am gândit atunci. Ai pus puşca lângă uşă, pentru orice eventualitate… şi gata, ţi-ai terminat treaba. Te-ai gândit – mă refer acum la ce-a fost înainte – te-ai gândit că aş putea fi realmente silită s-o folosesc?

— Ai făcut-o, zise Wayne. Te-ai descurcat, l-ai alungat pe individ.

— De unde ştii? M-ai întrebat despre asta?

— Mi-ai *spus* ce s-a-ntâmplat.

— Ştii bine la ce mă refer! Te-ai gândit cât de speriată trebuie să fi fost? Nu m-ai luat în braţe şi nici n-ai zis nimic… N-am mai putut să-nchid ochii dup-aia – asta mai ţii minte? Tipul de la FBI, Scallen, el a-nţeles. I-am spus că sper să nu mai fiu nevoită să fac niciodată aşa ceva şi tu ai zis… mai ştii ce-ai zis?

— Dacă mai ţin minte ce i-am zis lui Scallen când a fost la noi?

— Ai zis: „Soţia mea este o învingătoare, de-aia m-am însurat cu ea.”

— Da? Ce-i rău în asta?

— E ca şi cum tu ai culege laudele, fiindcă ai ştiut cum să m-alegi.

— Îţi făceam un compliment, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu, nu-mi făceai un compliment. Întotdeauna lucrurile pe care le faci tu sunt importante, munca ta, faptul că lucrezi la ceva… nu ce fac eu, că-ţi spăl salopetele murdare, că le calc…

— Vrei să le fac eu, întrebă Wayne, când mă-ntorc acasă? Spune-mi ce vrei. Dacă nu-mi spui, de unde vrei să ştiu? Începi să plângi şi în cele mai multe cazuri eu nici măcar nu ştiu dacă eşti fericită, dac-a murit cineva sau dacă te doare ceva – nu pare să fie dracu’ nici o diferenţă! Mie-mi trebuie ceva ca Diagrama ta de exprimare emoţională, una mare pe care s-o pun peste tine şi să aflu ce se-ntâmplă.

Carmen îşi luă cutia de bere şi dădu să iasă din bucătărie.

— Stai un minut… da?

Ea se opri în uşa de la hol.

— Vrei să vorbesc cu handicapatu’ ăsta, cu găozaru’ ăsta de Ferris? O s-o fac, intenţionez s-o fac, nu te teme. Dacă mai intră vreodată-n casa asta, o să-i înfăşor ranga de-aliniere-n juru’ capului. Ce părere ai?

Carmen rămase locului suficient ca să spună:

— Asta o s-o faci pentru el. Pentru mine ce-o să faci?

La răstimpuri – ca o găleată de apă rece ca gheaţa primită-n plină faţă – ea se înfuria teribil când Wayne nu-i ştia gândurile sau sentimentele. Atunci el se-nfuria, deoarece nu înţelegea de ce se aştepta din partea lui să fie în stare să-i citească

gândurile alea. Wayne se întrebase dacă nu cumva avea vreo legătură cu ciclul ei, pomenise asta o singură dată şi primise în cap o cutie de bere. El spălase apoi podeaua bucătăriei, după ce Carmen ieşise din casă, traversase complet câmpul, până la marginea îndepărtată a pădurii şi rămăsese acolo până se întunecase. În noaptea aceea făcuseră dragoste, îşi spuseseră că se vor iubi unul pe celălalt pe vecie şi totul fusese perfect. În seara asta Wayne mai bău o bere înainte să se ducă după soţia lui şi să readucă lucrurile la normal.

Ea era în dormitor. Paturile fuseseră alipite şi Carmen stătea pe marginea patului ei, aplecată peste veioză şi cutia de bere de pe noptieră. Răsfoia prin broşura de la Camera de Comerţ pe care o ţinea în poală. Sau îşi găsea o preocupare. Wayne rămase în prag. O întrebă ce făcea.

— Citesc.

El tăcu, lăsându-i timp.

— Aflu, urmă Carmen, ce loc minunat este acesta pentru a-ţi duce existenţa. Banca Centerre ne serveşte din trei filiale convenabile. Sau ne putem adresa băncii Colonial Federal pentru toate nevoile noastre financiare.

— Cinăm?

— Dacă vrei.

— Carmen, o să vorbesc cu ăla, bine?

Ea nu zise nimic. Wayne făcu un pas în odaie.

— Ascultă – începusem să-ţi spun că am cunoscut un tip când eram cu căpitanul şi inginerul-şef.

Făcu o pauză. Dacă ea încuviinţa din cap sau spunea aproape absolut orice, ar fi însemnat că erau din nou prieteni.

Ea n-o făcu.

— Pe tip îl cheamă Bob Brown şi-i detectiv în poliţia Cape Girardeau. Am stat de vorbă, eu i-am povestit de ce suntem aici şi el a zis: „Ah, deci îl cunoşti pe Ferris Britton. Ce crezi despre el?” I-am zis: „Vrei părerea mea cinstită? Cred că-i un idiot.”

Şi poliţistul Bob Brown mi-a zis: „Eşti politicos. Dacă vrei să beleşti ceva, cheamă-l pe Ferris.”

Wayne tăcu şi aşteptă.

Carmen nu spuse nimic.

— Ei îl cunosc pe tip, îl ştiu cum este. Dacă mai calcă vreodată pe-aici, sună-l pe Bob Brown. I-un nume uşor de ţinut minte.

Ea tot nu spuse nimic.

În casă nu se auzea nici un sunet. Wayne clătină din cap, continuând să aştepte.

— Bine, rosti el, zi-mi – ce vrei? Te rog, vrei să-mi spui? Ca să ştiu?

Carmen ridică ochii la el.

— Cât timp o să stăm aici?

— Până o să-i prindă pe-ăia doi… nu ştiu.

— Mi-ai spus trei săptămâni, zise Carmen. Nu mai mult. Acum însă ai o slujbă în care eşti prins, ai căprioarele tale, aşa că poţi merge la vânătoare… Cred că eşti complet aranjat, nu? Dar *eu* ce am? În afară de casa altuia pe care s-o deretic.

— Ce ai *tu*? zise Wayne lăsând un ton de uimire să i se strecoare în glas. Iubito, tu mă ai *pe mine,* nu?

După felul cum Carmen se ridică şi înhăţă cutia de bere de pe noptieră, el ştiu că avea să i-o arunce în cap.

15

Donna începu să vorbească despre Elvis. Spuse:

— Dacă Elvis ar fi fost Iisus, ştii cine cred că i-ar fi fost apostolii? Cred că Engelbert ar fi fost unul. Cred că Tom Jones ar fi fost altul. Şi mai cred, întorcându-mă mult în timp, că alţii ar fi fost The Jordanaires şi The Blackwood Brothers. Tu ce crezi?

Armand spuse că până atunci nu se gândise la aşa ceva.

Asta era în timp ce Donna strângea masa, punând farfuriile în chiuvetă ca să le spele mai târziu şi Armand aştepta cele patruzeci şi cinci de minute necesare pentru încălzirea altei plăcinte cu pui. Mâncaseră fiecare câte o plăcintă la cină, dar lui tot îi era foame. Richie era în living şi se uita la televizor. Donna trecu de la Elvis şi apostolii lui la hiturile cele mai mari ale lui Elvis şi la felul în care ea încercase odată să obţină o slujbă în penitenciarul de acolo, ca să fie aproape de casa lui Elvis. West Tennessee Reception Center fusese prima ei opţiune, fiindcă era chiar în Memphis. Când o respinseseră, ea aşteptase un an şi încercase din nou la Brushy Mountain, DeBerry Correctional, Fort Pillows, oricare dintre ele; până şi închisoarea pentru femei Tennessee din Nashville ar fi fost mai bună decât nimic.

— Nu crezi că era un fel de conspiraţie care să mă oprească pe mine?

Armand nu spuse că ar fi fost aşa ceva. Aştepta să fie gata plăcinta cu pui Swanson’s.

Donna îi spuse că amintirea lui Elvis era ca un magnet gigantic care o atrăgea la Memphis şi că dacă ar fi locuit acolo, ar fi mers la Graceland zilnic, aşa cum oamenii merg la biserică şi aprind lumânări pentru a-şi uşura sufletul sau pentru a-şi găsi un prieten. Ea ar fi făcut-o, ştiind că pacea sufletească nu era ieftină.

— Da’ nu crezi c-ar fi meritat biletul de şapte dolari ca să am parte de o schimbare în viaţa mea, după toate prin câte am trecut?

— Te cred, zise Armand deoarece putea să vadă că ea însăşi o credea. În ochii ei ciudaţi dinapoia ochelarilor avea o privire de parcă ar fi fost drogată sau primise o lovitură în cap.

Donna îi servi plăcinta cu pui, ieşi din bucătărie şi se întoarse cu un teanc de fotografii color făcute la reşedinţa Graceland. Le cumpărase de la o prietenă pentru doi dolari bucata şi le ţinea într-o cutie tapiţată cu velur în care fusese o sticlă de Amaretto de trei sferturi. Ştergând sosul de pui cu felii de pâine îndoite în două, Armand se putea uita la fotografii pe măsură ce i le arăta Donna, însă nu le putea atinge.

— Ăsta-i Bulevardul Elvis Presley într-o zi ploioasă… Asta-i restaurantul Heartbreak Hotel, care nu-i prea departe… Când îl aud cântând melodia asta, mi se zbârleşte pielea pe mine de sus până jos. De fiecare dată, chiar şi după atâţia ani. Uite, ăsta-i faimosul lui Cadillac roz… Ăsta-i avionul lui luxos, *Lisa Marie*... Asta-i din interior… Ba nu, ăsta-i interiorul autobuzului cu care făcea turnee. Elvis îi lua cu el în turnee pe unii din prietenii lui cei mai apropiaţi. Jucau cărţi, Yams, ascultau muzică… Chiar îşi găteau înăuntru.

— Cum se numea? întrebă Armand, dorind să arate că era interesat.

— Autobuzul? N-avea un nume. Ăsta-i salonul din faţă din Graceland… Pe canapeaua aia pot încăpea paisprezece oameni.

— Cum se face că avionul lui are un nume, dar nu şi autobuzul de turnee?

— Dacă oamenii ştiau că el era în autobuz, dac-ar fi existat ceva care să-l identifice, păi ar fi fost răzmeriţă de fiecare dată când s-ar fi oprit.

— Ar fi putut să-i pună un nume de fată, ca la avionul ăla.

— Mierlă, ăla nu-i un nume obişnuit de fată. Lisa Marie e fiica lui. Ea şi cu mine avem aceeaşi zi de naştere.

— Da, chiar aşa?

— Îţi mai zic o chestie, spuse Donna. Numărul vieţii mele este opt.

— Ce-nseamnă asta – numărul vieţii?

— Iei numărul lunii în care te-ai născut, de pildă februarie este luna a doua, aşadar numărul doi. Eu m-am născut pe întâi februarie, aşa că adun data zilei, unu, cu data lunii, doi şi asta face trei. După aceea, o mie nouă sute, adică unu şi nouă. Adunate fac zece, care-i tot una cu unu. Aduni pe unu ăsta la trei pe care l-ai obţinut mai devreme şi dup-aia aduni următoarele numere – n-o să-ţi zic anul meu de naştere – şi iese opt.

— Serios?

— Fii atent, acum adună cifrele din adresa Bulevardul Elvis Presley numărul 3797, C. P. 16508, Memphis, Tennessee, 38186 – şi ştii cât obţii?

— Opt, spuse Armand.

— Te mai întrebi de ce sunt atrasă într-acolo? făcu Donna. Ia gândeşte-te! Bun – astea-s unele din bijuteriile lui personale: ceasul Rolex de aur, crucea malteză şi brăţara de identificare din aur solid. Asta-i faimoasa lui salopetă American Eagle…

— Faimosul lui costum de poponar, comentă Richie apărând în bucătărie. Iisuse Hristoase, Mierlă, iar mănânci? Eu aş lua Rolexul şi Cadillacul roz, gagiu' avea o anumită clasă, trebuie să recunosc. Deschise frigiderul şi scoase o sticlă de bere. Da' căcatu' ăla de salopetă…? Tu ai îmbrăca-o, Mierlă? Tu ar trebui s-o iei pe-aia pe care-o purta după ce se-ngrăşase ca un porc.

— Eşti gelos, zise Donna. Nu te poţi uita la pozele astea fără să nu faci comentarii.

— Pe cine să fiu gelos? Ştii care-i diferenţa dintre mine şi el?

— Da, se strâmbă Donna, tu eşti ignorant.

— Io-s viu şi el e mort şi ăsta-i singurul lucru care contează.

„Eşti viu”, gândi Armand privindu-l pe Richie cum trage o duşcă de bere, ţinând gâtul sticlei în pumn. „Dar nu-i obligatoriu să fii.” Văzu că Richie mesteca gumă în timp ce bea bere.

— Să te-ntreb o chestie, spuse Donna. După ce-o să mori, crezi c-o să vină cineva la mormântul tău? Chiar dacă-ai avea o mamă, mă-ndoiesc că ea ar veni. Însă peste o sută de ani, ba poate chiar peste mai mult timp, oamenii tot vor veni să viziteze Graceland. Îl privi pe Armand şi încuviinţă din cap. I-adevărat.

— Serios? întrebă Armand simţind că i se face milă de ea.

Richie rânjea, mestecând gumă şi clătinând din cap.

— Cât de tâmpită poţi să fii! Dă-mi voie să te-ntreb şi eu ceva. Ce-ai prefera să-ţi facă Elvis: să-ţi cânte sau să te fute? Se uită la Armand şi-i făcu cu ochiul.

Armand rămase privindu-l. Nu credea că Richie era amuzant, nici acum şi nici înainte. Se uită la Donna care mijise ochii la Richie, pentru a-i arăta că era serioasă.

— Ştiu ce crezi c-o să spun, zise ea şi mi-ai spune că-s mincinoasă. Ei bine, n-am ce face, fiindcă ăsta-i adevărul. Aş prefera să-mi cânte.

Armand o crezu. Îl surprinse faptul că o crezuse şi Richie, care se uită la el şi zise:

— Da’ ştii de ce, Mierlă? Pentru că el n-a fost deţinut. Elvis n-ar fi fost destul de smardoi sau de nespălat pentru Donna.

— Nu mă gândesc la el în felul ăsta, spuse Donna. A fost o persoană bună şi generoasă, care i-a ajutat pe oameni, le-a dăruit automobile, orice aveau nevoie. El credea că oamenii nu trebuie să sufere mai mult decât suferă deja. A citit cărţi… se

zice că era în căutare de răspunsuri la misterele vieţii.

— Eu am auzit că era în căutare de pizdulici, replică Richie. I se aduceau fete şi el îşi alegea.

S-ar putea să fi fost adevărat; Armand nu ştia şi nici nu-i păsa, dar decise că era suficient. Se săturase de Richie. De aceea atunci când Richie îl privi, cu voioşie în ochi, dorind să fie apreciat, Armand rosti:

— Las-o-n pace.

— Pe cine? întrebă Richie. Pe Donna?

Era poate niţel surprins, dar se distra în continuare, se amuza. Armand decise să-l irite. Rosti:

— Ia vezi dacă-ţi poţi ţine fleanca pentru o vreme.

Amuzamentul dispăru. Văzu cum ochii lui Richie deveniră serioşi, apoi opaci, apatici, acoperind ceea ce simţea; se oprise din mestecat. „Ar dori să mă lovească cu sticla", gândi Armand. „Să mi-o spargă-n faţă." Se încruntă la el cu o expresie de curiozitate, nimic rău şi întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva?

— Dacă-mi mai vorbeşti vreodată aşa… începu Richie.

— Da, ce-o să se-ntâmple? zise Armand, deoarece dorea s-audă cum avea s-o spună jegul.

— Va fi ultima dată când o faci.

Nimic original în privinţa asta, rămânea tot un jeg.

Se priviră ochi în ochi şi Armand dori să-i spună: „Bine, acum du-te şi uită-te la televizor." Dacă ar fi spus-o, ar fi urmat însă alte înfruntări de priviri şi pe el îl plictiseau. De aceea nu zise nimic şi Richie ieşi din bucătărie cu sticla de bere. Pentru câteva clipe fu linişte.

Donna îşi drese glasul.

— Asta-i sala de biliard a lui Elvis, zise ea. Sunt peste şase sute de metri pătraţi de tapiţerie, numai cu pliuri, care acoperă pereţii şi tavanul.

În următoarele două zile, Mierlă o puse să dea mai multe telefoane în numele lor, încercând să-i localizeze pe constructor şi pe soţia lui. Donna spunea „Ce Dumnezeu mai vreţi să faceţi acum, băieţi?”, prefăcându-se inocentă şi drăgălaşă pentru vârsta ei. Mierlă nu răspundea nimic, însă Richie se amuza de rolul pe care-l juca ea şi-i făcea cu ochiul.

Când ea sunase la agenţia imobiliară şi se interesase despre casa de vânzare, i se spusese că oferta nu mai era de actualitate. Mierlă zisese atunci, în sfârşit: „Haide.” Dar când trecuseră pe lângă casă – îmbrăcaţi în costumele de vânători, Mierlă cu şapca idioată pe cap – anunţul DE VÂNZARE era tot în curtea din faţă.

Ce se întâmpla? Vânduseră sau nu casa? Ce dracu’ se-ntâmpla? Maşina şi camioneta constructorului dispăruseră, dar se putea ca el şi nevastă-sa să fie tot înăuntru?

Richie punea întrebările una după alta, însă ar fi putut la fel de bine să fi vorbit cu căcatu’ de volan. Mierlă fie nu-i răspundea, fie mârâia ceva de genul „Înh”, iar Richie ar fi trebuit să ştie ce însemna.

De aceea iritarea se acumulase în el, până ce pitiseră maşina şi porniseră să se apropie de casă prin pădure, cu Mierlă în frunte, tropăind prin covorul de frunze şi făcând o gălăgie de necrezut pentru un tip cu sânge de indian. O idee începu să-i dea târcoale minţii lui Richie, că tot ce avea de făcut era să ridice ţeava puştii, să apese pe trăgaci şi să aibă ce le povesti copiilor lui, dacă avea să aibă vreodată aşa ceva, în timp ce se uitau la un film cu cowboy, unul din alea bune pe care le mai dădeau şi-n care le vedeai pe pieile-roşii azvârlite de pe caii lor tărcaţi. „Da, am făcut şi eu asta. Odată, când eram în pădure…” Apoi îşi opri filmul din minte, dându-şi seama că deja împuşcase un indian, călăuza pentru raţe. Era ciudat faptul că le pierdea şirul… aşa cum se gândise la Kevin că era

primul pe care-l omorâse, deşi era de fapt al treilea. Iar asta însemna că ultimul, călăuza pentru raţe, era al şaptelea. Corect? *Nu,* mai era şi fata din 7-Eleven, cea cu părul unsuros. Dacă era indiancă, atunci Mierla-neagră ar fi fost al treilea indian al lui… Atât doar că el era metis… Să dea dracii, devenea prea confuz! Ar fi fost al nouălea. Opreşte-te aici. Richie se întrebă dacă faptul că fumase marijuana toată viaţa, mai puţin în ultima lună sau cam aşa, îi zăpăcise mintea. După aceea se întrebă dacă amănuntul acela era de fapt important.

Când stătură la marginea pădurii aproape o jumătate de oră holbându-se la casă, cu indianul jucându-se de-a indienii, Richie simţise că-l furnicau palmele ca dracu', totuşi nu rostise un cuvânt. De ce să se certe? Asocierea lor avea să se încheie în clipa în care el n-o va mai putea suporta. Sau, situaţia ideală, avea să-l împuşte pe Mierlă în acelaşi moment în care-i făceau pe constructor şi pe nevastă-sa, aranjând astfel încât să pară că se omorâseră reciproc. Asta ar fi fost beton, să reuşească aşa ceva. Să citească dup-aia în ziar şi s-o vadă pe Donna aruncându-i privirea ei de inocentă. Ce dracu' s-a-ntâmplat cu Mierlă? Iar el să-i facă cu ochiul ori s-o privească la fel de inocent, depinde. Dup-aia ea ar fi vrut să-i aranjeze părul, să facă cine ştie ce tâmpenie. Să-l ducă în oraş şi să-i cumpere haine noi…

Mierlă rosti:

— Eşti pregătit?

— M-am născut pregătit, răspunse Richie destul de încântat că, în sfârşit, făceau ceva.

Erau doi vânători care ieşeau fără grabă din pădure, privind în jur, aşa, într-o doară; suiră pe veranda laterală, priviră din nou împrejur şi deveniră spărgători. Ia să vedem ce-avem pe-aici. Ideea lui Richie era să spargă un ochi de geam din uşă, ca s-o descuie, un fleac. Mierlă îl opri însă, spunând că lui nu-i plăcea aşa, pentru că poliţaii

vor trece pe-acolo şi vor zări uşa spartă. De aceea Richie ocoli casa şi intră printr-o fereastră de la baie; deşi era la parter, se afla destul de sus în casa asta veche şi fu nevoit să suie într-un copac ca să ajungă la ea. Ce naiba voia Mierlă? În afară de a-l lăsa pe el să facă toată treaba, ca de obicei, preocupat să nu-şi lase amprentele – a dracu' Mierlă nu risca deloc. Imediat ce intră, Richie simţi că în casă nu mai era nimeni. Traversă bucătăria şi deschise uşa.

— Oh, salut! Mă bucur să te văd.

Mierlă intră, cu chipul inexpresiv sub şapca idioată de vânător.

Richie îl părăsi iarăşi ca să facă un tur rapid de evaluare a casei, să vadă dacă mai rămăsese ceva preţios.

Îl surprinse imediat faptul că nu semăna deloc cu o casă ai cărei locuitori se mutaseră. Toată mobila rămăsese locului. Nimic nu fusese împachetat în cutii şi lăzi, care aşteptau să fie transportate. Richie sui la etaj. În debaralele de pe hol găsi tot felul de haine de bărbaţi şi femei, printre care o jachetă argintie pe care scria CONSTRUCŢII-MONTAJ, NOI CONSTRUIM AMERICA. Îşi aminti că tipul purta una albastră, cu acelaşi text, atunci când trăsese în el, în magazin. În cele două dulapuri mari din dormitor erau alte haine, cămăşi şi chestii lăsate de tip, vreo două cămăşi sport care arătau bine şi despre care Richie se gândi că nu l-ar fi deranjat să le aibă – ce naiba! – şi un tricou de la restaurantul pescăresc Henry's, E BINE SĂ FII BUN. Ia uită-te! Parcă abia ieri sau alaltăieri, el stătuse acolo, uitându-se la Mierlă care-şi mânca peştele. Oare asta pornise totul, faptul că-l văzuse pe Mierlă? Interesant felul în care un lucru putea să ducă la altul. Nu trebuie să-ţi planifici viaţa, să dea dracii, ci să te laşi purtat de curent. Richie coborî la parter şi vârî capul în living înainte de a intra în bucătărie.

Mierlă stătea lângă un sertar pe care-l deschisese şi citea o scrisoare.

— Să-ţi fie ruşine, spuse Richie, că citeşti scrisorile altora.

Fu amuzant felul în care Mierlă împături imediat scrisoarea şi-i dădu drumul pe masă.

— Au un băiat în Marină.

— Ştiu, ne-a zis călăuza de raţe. Mierlă îi aruncă bătrâna privire de indian. Nu mai ţii minte, aşa-i? Când eram în barcă. Dup-aia noi doi am coborât şi eu l-am făcut. Partea aia o mai ţii minte, nu?

Mierlă nu răspunse.

— Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare mai grea, urmă Richie. Cum se face că dacă s-au mutat şi-au lăsat mobila?

— Au plecat în grabă…

— N-au împachetat nimic.

— Poate că o să-mpacheteze compania care se ocupă de mutare.

— Compania, repetă Richie. Tot compania împachetează şi hainele? Nu cred că şi-au lăsat *toate* hainele, dar destule ca să te pună pe gânduri. Sus, în dormitor, patul e făcut – s-ar putea întoarce în orice clipă să se bage-n scutece.

— Hainele zici? repetă Mierlă.

Asta păruse să-i stârnească interesul.

— În living i-un televizor pe care l-am putea folosi. E mai bun ca al Donnei.

— Vrei să furi televizorul, întrebă Mierlă şi să-l cari prin pădure până la maşină?

— Ca să nu facem hernie, mă gândisem s-aducem maşina şi să-l încărcăm.

Lui Mierlă nu-i plăcu asta, să i se arate ce prost era. Se întoarse către sertar, scoase o carte de telefon pentru Detroit şi-o aşeză pe masă.

— Caută Colson.

— Donna a-ncercat deja asta.

— Cartea ei de telefon era veche. Uită-te-n asta.

Continua să-i dea ordine. Da, *domnu'*. Aseară-i zisese să-şi ţină fleanca. Richie deschise cartea de telefoane şi răsfoi paginile fără grabă. Donna sunase la vreo duzină de Colsoni; nici unul dintre ei n-auzise vreodată de un Wayne Colson. Ea sunase la sindicatul local al constructorilor; i se răspunsese să-l caute acasă, deoarece la ei nu figura că ar lucra pe undeva. Richie îi găsi pe Colsoni şi-i numără.

— Exact aceiaşi pe care i-a sunat Donna. Dacă are rude, sunt altundeva.

Închise cartea.

Îl privi pe Mierlă examinând corespondenţa pe care o păstraseră Colsonii. Acum se uita într-un blocnotes care era ticsit cu foi rupte din altă parte, împăturite şi vârâte înăuntru. Ceva de-acolo păru să-l intereseze şi se duse la fereastra de lângă chiuvetă, ca să vadă mai bine scrisul.

Richie privi în jur.

— Au scos frigiderul din priză şi-i gol. Cred c-asta te dă peste cap.

Nu-i atrase câtuşi de puţin atenţia. Richie se gândi la altceva.

— Mierlă?

— Ce-i?

— O s-o omori pe Donna?

Asta-l făcu să ridice ochii.

— De ce?

— Mă-ntrebam şi eu.

— Îţi faci griji pentru ea?

— Ţi-am spus – nu atâta timp cât are-ncredere în mine.

— Este lipsit de logică.

— Tu n-o cunoşti ca mine. Eu sunt băiatul ei.

Mierlă privi blocnotesul un moment şi Richie îl aşteptă să răspundă. Mierlă ridică ochii şi întrebă:

— Şi-asta ce-nseamnă – că eu sunt bărbatul ei?

— Nu ştiu, răspunse Richie. Eu capăt orice vreau şi nu trebuie să mă uit la pozele ei cu Elvis. Nu trebuie nici măcar s-o ascult, dacă nu vreau.

Richie era încântat să-i dea bobârnace lui Mierlă, să se joace cu el. Apoi tresări brusc şi exclamă:

— Iisuse Hristoase!

Suna telefonul.

Puternic şi aproape de ei în bucătărioara aceea, pe peretele dinapoia lui Mierlă şi Richie îl văzu pe Mierlă privindu-l. Richie tresărise, dar Mierlă nu. Nu se clintise, nici măcar nu clipise sub şapca aia cretină de vânător, în timp ce telefonul sună de şapte ori până se opri.

Încăperea păru mai tăcută ca înainte.

Mierlă rosti:

— Da' ce-a fost asta – telefonul?

Afurisitul i-o-ntorcea acum, fiindcă-l văzuse tresărind. Richie gândi rapid şi răspunse:

— De ce dracu' n-ai răspuns? Vroiai să vorbeşti cu cineva care-i cunoaşte – de ce n-ai răspuns la telefonu' ăla?

— Dacă sună cineva şi nu ştie c-au plecat, răspunse Mierlă, atunci nu ştie nici unde au plecat. De-aia n-am răspuns. De ce însă nu şi-au desfiinţat postul telefonic dacă s-au mutat?

— Păi eu ce-ncercam să-ţi spun? făcu Richie. Toate mobilele – ce naiba! – ţoalele de la etaj…

Mierlă nu-l asculta.

— Au pus anunţul ăla pentru ca noi să credem că s-au mutat. Dar ei nu s-au mutat, ci se vor întoarce.

— Ai priceput în sfârşit? Hristoase, uită-te la toate chestiile astea pe care le-au lăsat!

Mierlă tot nu-l asculta, ci studia din nou blocnotesul, privind paginile rupte şi vârâte înăuntru.

— Aici sunt câteva numere de telefon pe care le-au scris, însă nu au nici un fel de nume sau altceva.

— Atunci la ce-s bune?

— Ca atunci când cauţi un număr şi-l scrii, sau când cineva îţi spune un număr care nu-i în cartea

de telefoane şi-l notezi.

— Mierlă, ei se-ntorc. Noi ştim asta.

— M-am plictisit să-i mai aştept.

— Nu mai poate dura prea mult, toate lucrurile lor sunt aici.

— Şi m-am plictisit să te-aud vorbind, zise Mierlă fără să sune iritat şi fără nici un fel de efort special, la fel cum în seara trecută îi spusese să-şi ţină fleanca. Se întoarse cu blocnotesul spre telefonul de pe perete şi începu să formeze numere. De fiecare dată când i se răspundea, asculta, apoi apăsa furca aparatului, fără să spună un cuvânt.

După ce-l privi făcând asta de câteva ori, Richie nu putu să nu întrebe:

— Cine-a fost?

— Compania de încălzire şi instalaţii sanitare.

După aceea, Richie îl întrebă după fiecare apel cine fusese şi Mierlă îi zise că Reprezentanţa Amoco. Un restaurant chinezesc. Un număr care în prezent nu mai este alocat. Un coafor. Mierlă privea acum o însemnare, apropiind-o mult de fereastră.

— Lângă numărul ăsta scrie „Nou”, subliniat de trei ori.

— Nu faci altceva decât să pierzi timpu’, zise Richie. Trebuie s-aşteptăm, asta-i tot. Dacă nu-ţi place, întoarce-te-n Canada. Pe mine mă doare-n cur.

Mierlă ridică braţul, ascultând un apel telefonic, apoi clătină din cap şi se pregătea să închidă, când răsună un glas de femeie pe care îl putu auzi până şi Richie, de la trei metri depărtare.

— *Cine-i la telefon?*

— Păi… îl caut pe Wayne Colson, rosti Mierlă.

Urmă o pauză.

— Nu-i aici.

Atât Richie, cât şi Mierlă se îndreptară din spate şi rămaseră nemişcaţi.

— Ştiţi unde este?

— Cine v-a dat numărul meu?

Richie îi auzea limpede glasul. Părea să fie o babă afurisită. Mierlă se bâlbâia de acum, neştiind cum să vorbească cu femeile, indiferent de vârstă, spunând:

— Îl am scris aici.

Da, unde? Ce-i păsa ei că era scris undeva? Mierlă spuse:

— Păi… îl caut pe Wayne Colson.

Indian idiot şi cretin. Richie se apropie şi întinse mâna. Mierlă îl lăsă să ia receptorul, nici o problemă, uşurat.

Femeia rostea:

— *Cine*-i la telefon?

— Alo, doamnă, scuzaţi-mă, rosti Richie cu un surâs uşor pe chip. Era un coleg pe care-l rugasem să vă sune. Uitaţi care-i treaba, încercăm să-l găsim pe Wayne… El ne-a dat numărul acesta înainte de a pleca…

— V-a dat numărul *meu?*

— Mai exact, l-a dat şefului şi şeful mi l-a dat mie, atât doar că şeful nu-i acum aici. El a zis că dumneavoastră trebuie să ştiţi unde-i Wayne.

— Nu-nţeleg nimic.

După voce părea o femeie în vârstă. Richie îşi încercă norocul.

— Doamnă, sunteţi cumva mama lui Wayne?

— Nu, nu sunt. Femeia ezită. Eu sunt mama lui Carmen. Dar nu ştiu unde sunt ei, decât doar că ea mi-a spus că plecau spre Florida.

— Da, aşa-i. Wayne zisese ceva că ar pleca într-acolo. N-aveţi cumva un număr de telefon la care l-aş putea contacta?

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea. Richie privi chipul serios al lui Mierlă, aşteptând.

— Problema este că avem un cec pe care doream să-l expediem prin poştă.

— Ah, sunteţi de la slujbă?

— Da, doamnă. Cred c-a plecat în grabă. Richie tăcu, aşteptând ca femeia să spună ceva. N-o făcu,

aşa că el continuă: Şeful mi-a spus să-ncerc să-i trimit cecul ăsta. Bănuiesc că el şi fiica dumneavoastră ar dori să aibă banii ăştia, dacă sunt în vacanţă în Florida.

Richie şi Mierlă aşteptară, privindu-se ochi în ochi.

— N-aveţi adresa lor?

— Nu, Carmen nu mi-a dat-o.

— Mă gândesc dacă vorbiţi dumneavoastră cu ei… Aşteptă, însă nu primi nici un răspuns. Mai aşteptă puţin, apoi spuse:

— Auziţi, am o idee. Ce-aţi spune dacă mi-aţi da adresa dumneavoastră? Vă pot trimite cecul prin poştă sau poate trece cineva de la noi să vi-l aducă personal. Iar după aceea, când aflaţi unde sunt ei, îl puteţi trimite chiar *dumneavoastră.* Richie tăcu din nou, lăsându-i niţel timp. Eu unul, dac-ar fi fost vorba despre banii mei, m-aş fi bucurat să-i primesc în vacanţă.

Mama lui Carmen spuse:

— Da, cred că asta ar merge. Eu locuiesc pe Gratiot Beach, dacă ştiţi pe unde vine. Aveţi un creion să notaţi?

16

Carmen încuiase uşa de la baie. Stătea sub duş, cu capul ridicat spre jeturile fine de apă, cu ochii închişi, încercând să nu se gândească la nimic. Citise undeva că iluminarea prin meditaţie avea succes numai dacă îţi puteai goli mintea de imaginile şi gândurile ce roiau prin ea, concentrându-te asupra neantului. Ceea ce părea imposibil de făcut, pentru că gândurile pur şi simplu *veneau.* De aceea se strădui să se concentreze asupra apei, simţind-o, spunându-şi „Mmmmmmmm" şi gândindu-se la Jack Nicholson care se pregătea să facă duş şi-i spunea cameristului negru din hotel că nu avea săpun, iar negrul îi zicea că da, chiar aşa.

Filmul ăsta cu Jack Nicholson începea în Africa de Nord, într-un hotel dintr-un sat din pustiu, cu gândaci pe pereţi şi Nicholson îşi însuşea identitatea bărbatului care murise de infarct în camera vecină. Carmen îşi reamintea acum numele filmului – *Profesiune: reporter.* În filmul ăla, Nicholson fugea de propria lui viaţă. Pătrundea în viaţa mortului şi-o lăsa să-l poarte într-o călătorie prin diverse locuri, Anglia, Germania, Spania, unde cunoştea o fată în Barcelona şi era fascinant, ca un fel de vis, fiindcă nu ştiai ce se va întâmpla în continuare, iar Carmen credea că dacă era captivant să priveşti atunci ar fi fost captivant şi s-o faci cu adevărat, să devii altcineva, cel puţin pentru o vreme. În filmul acela se întâmpla însă ceva straniu. Nicholson îşi reamintea c-o mai văzuse pe fată în Londra, anterior, totuşi nu i se părea anormal ca ea să reapară în Barcelona. Nici măcar nu amintea lucrul acesta, decât mult mai târziu. El ştia că, cu noua lui identitate, păşise pe un tărâm periculos, că era urmărit de nişte inşi şi totuşi părea indiferent, îl preocupa doar să scape de trecutul lui. De aceea se lăsa dus de noua lui

viaţă. Îi îngăduia să-l poarte ca pe un pasager până la sfârşit, iar sfârşitul era fascinant. Fascinant cel puţin de privit, în felul în care fusese filmat, cu totul diferit de alte filme pe care le văzuse Carmen vreodată, cumva într-atât de real, încât ea putea *să simtă* ce se întâmpla, fără să vadă realmente ceva. Chiar şi acum îi părea rău pentru Nicholson. Bietul de el, fusese un pasager până la capăt. Nu ştiuse când să coboare.

Carmen îmbrăcă un halat de prosop şi, cu multă răbdare, îşi puse în păr zece bigudiuri, apoi se privi în oglindă şi se gândi că dacă ea ar fi fost Jack Nicholson, ar fi scăpat cumva de acolo, ar fi fugit cât o ţineau picioarele sau ar fi explicat cine era. Toată chestia era o neînţelegere uriaşă. Întoarce-te în cealaltă viaţă şi înfrunt-o, rezolv-o. Soţia lui Nicholson părea o femeie în regulă, care îl căuta. Dar chiar dacă n-ar fi făcut-o şi chiar dacă tipii cei răi nu ar fi fost pe urmele tale şi tu ai fi fost liber să mergi oriunde ai fi dorit, cât timp puteai să stai în Barcelona sau să mergi prin Spania cu maşina aia decapotabilă? Sau pe lângă agenţii imobiliare reale din Cape Girardeau, Missouri, în Cutlassul ei, ori să se plimbe prin West Park Mall? Era la locul lui, un mail foarte drăguţ din punctul de vedere al mallurilor, cu oameni drăguţi, deşi nici unul n-o oprise ca să-i spună că arăta ca o persoană pe care i-ar plăcea s-o cunoască. Venea acasă şi se uita pe geam, sperând ca pe stradă să nu apară vreun Plymouth crem. Pregătea cina, îl aştepta pe Wayne să vină, plin de detalii de la slujba lui cea nouă şi-l asculta vorbind într-un limbaj nou, pe măsură ce se transforma din constructor-montator în lucrător fluvial, uimită să-l audă. Se terminase cu cheile pneumatice şi maiurile. Acum vorbea despre „cozi de vacă” şi „inele hula”, atârnătoare de vergă şi roţi de clichet, obiectele pe care le foloseau pentru a lega barjele pentru remorcare – pe cinci coloane şi trei rânduri – pe Mississippi de Sus, ca să poată trece prin ecluze. Ştia ea care era

recordul pentru Mississippi de Jos? Nu, care? Şaptezeci şi două de barje, un record mondial pe care *Miss Kae-D* îl făcuse de la Mila 304, de lângă Baton Rouge, până la Hickman, în statul Kentucky, în luna mai a anului 1981. O flotă lungă de peste patru sute de metri, cu o capacitate de încărcare netă de o sută treisprezece mii patru sute de tone. Cum ţinea minte toate astea? Dacă s-ar fi folosit calea ferată, ar fi fost necesare o mie o sută cincizeci şi două de vagoane, un mărfar lung de douăzeci de kilometri. Cu camionu' – ha! – ar fi trebuit patru mii trei sute de tiruri cu optsprezece roţi într-un convoi care, cu spaţiile legale de deplasare, s-ar fi întins pe două sute optzeci de kilometri de autostradă. El ţinea minte toate astea fiindcă era un bărbat care putea privi o clădire la care lucrase şi să-ţi spună câte tone de oţel intraseră în structura ei de rezistenţă. Wayne citea o carte despre navigaţia pe fluviul Mississippi şi Regulile de navigaţie şi-i arăta hărţi. Ştia că Mississippi începea tocmai aici, lângă Minneapolis-St. Paul? Da, ştia. Se numea Mississippi de Sus, până la Cairo, statul Illinois, unde începea fluviul Ohio şi Mississippi de Jos până la New Orleans. Îi mai spusese că *Miss Kae-D* era un remorcher cu trei elice, la fel ca *Robert R. Nally,* care eşuase la Backbone, la Mila 94, nava la care lucrase şi nu l-ar fi deranjat să iasă cândva cu ea, să facă o croazieră. Carmen îl întrebă de ce-i spunea *ea,* dacă se numea *Robert R. Nally?*

Ieşi din baie îmbrăcată în halat şi purtând bigudiuri, privi pe hol şi încremeni.

Lângă uşa bucătăriei stătea un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată. Haina lui sport galbenă o făcuse să se oprească, să privească şi să înlemnească. Văzu haina galbenă… şi pe bărbatul care o purta, masiv, cu picioare şi braţe scurte. Îi văzu braţele ridicate, îi văzu palmele întinse către ea.

— Nu te speria, da? rosti el. Nu-ţi fac nici un rău. Ca şi cum ar fi vrut s-o liniştească, s-o împiedice să ţipe sau să iasă în goană din casă. Am sunat la sonerie… pe cuvânt, n-am vrut să dau buzna aşa peste tine, scuză-mă.

— Încep să mă obişnuiesc, rosti Carmen mai degrabă iritată decât speriată, deşi era aproape sigură că acesta era locatarul anterior, martorul antimafia de undeva din New Jersey. Era trecut de cincizeci de ani, bătea undeva spre cincizeci şi şapte, cu mustăcioară de gigolo şi păr prea închis la culoare şi des, prea perfect, ca să fie chiar al lui. Carmen se pricepea la depistarea perucilor.

Deci aşa arăta un cămătar.

— Eşti domnul Molina, nu-i aşa?

Expresia feţei lui se modifică doar puţin.

— Da, am locuit aici anterior.

— Ei bine, nu mai locuieşti. Ce vrei?

Îl luase prin surprindere; acum părea mult mai uimit decât atunci când ea îi rostise numele.

— M-am oprit să… nevastă-mea crede că şi-a uitat un inel aici… nu-l mai găseşte.

— Ce vrei – să-mi scotoceşti casa? întrebă Carmen.

— Nu, nu, e-n regulă. N-o să te deranjez.

— Să-ţi spun ceva. Am curăţat locul ăsta de sus până jos şi n-am găsit nimic decât murdărie.

Era relaxată, stăpână pe sine, înfruntându-l pe individ. Apoi începu să-şi piardă încrederea – Dumnezeule! – când dădu din cap spre dormitorul nefolosit, simţi bigudiurile din păr şi-l văzu pe domnul Molina holbându-se la ele.

— Doar dacă nu-i acolo. N-am atins lăzile alea.

— Nu, acolo-s fleacuri, gunoaie. Haine vechi pe care voiam să le-arunc ori să le dau de pomană cuiva. Îmi pare rău pentru murdărie.

Carmen îl privi din nou. Arăta ca şi când i-ar fi părut realmente rău.

— Nevastă-mea plecase deja, iar când am făcut-o şi eu… Mă rog, am plecat şi gata. Am decis şi

asta a fost.

— Cât timp aţi locuit aici?

— Aproape cinci ani.

— Mi se pare mult.

— Glumeşti? A fost cu cinci ani prea mult, dacă-nţelegi ce vreau să spun, în situaţia în care mă aflu. Cred că da, fiindcă-mi cunoşti numele şi ştii probabil de unde sunt – toată istoria vieţii mele.

Înaintă către ea cu paşi prudenţi, de parcă ar fi testat podeaua.

Carmen nu se clinti. Acum putea spune cu certitudine că el purta perucă, una bună, un model popular printre multe vedete de cinema, totuşi o perucă. Hotărî că dacă Molina nu se simţea nelalocul lui pentru că o purta, atunci ea nu avea nici un motiv să fie stingherită de bigudiuri. Ba chiar începea să se simtă în largul ei cu bărbatul acesta.

— Cel de la Marshals Service ţi-a spus, nu? întrebă el. Puştiul ăla, Britton?

— Noi îi spunem Ferris, ca să nu ne gândim la el ca la agentul nostru de eliberare condiţionată. Văzu cum expresia bărbatului se modifică, cu ochii lărgindu-se de surpriză evidentă. Carmen întinse mâna: Domnule Molina, mi se pare că noi doi facem parte din acelaşi club.

Ultima dată când merseseră în aval până la Port Huron, traversaseră podul Blue Water spre Sarnia şi lui Richie i se puseseră copci la bărbie în spital, iar Armand aşteptase în Cadillacul albastru, ca să se gândească ce să facă în continuare. Când fusese asta… cu un an în urmă? Acum mergeau la soacra constructorului şi Armand tot se mai gândea ce urmau să facă în continuare în călătoria aceasta ce părea că n-avea să se mai termine niciodată.

Trecuseră pe acasă, în timp ce Donna lipsea, şofând autobuzul şcolii şi-şi schimbaseră hainele de vânători cu altele obişnuite. Armand îşi

îmbrăcase costumul, iar Richie, care şofa, îşi pusese tricoul E-BINE-SĂ-FII-BUN sub o jachetă argintie pe care o luase din dulapul tipului. „Să-i arăt femeii”, zisese Richie, „uite, sunt constructor şi un tip realmente de treabă.” Jacheta era veche, prea mare pentru el, dar nu conta. Ideea era ca Richie să continue să joace rolul colegului de muncă, aşa cum făcuse la telefon. El spusese: „Mierlă, tu poţi să aştepţi în maşină. N-o să fie nevoie de noi amândoi.”

Vorbea jegul.

Lui Armand nu-i plăcu ce auzi. Erau unele lucruri pe care dorea să i le spună lui Richie, să încerce să-l ţină sub control, însă nu pomeni nimic despre ele pe când mergeau în lungul râului. Dacă le spunea prea devreme, aveau să intre şi să iasă din capul jegului. De aceea îl lăsă pe Richie să deschidă radioul şi să pocnească volanul cu palma în ritmul muzicii rock până trecură prin Port Huron şi începură să se întrezărească imagini ale lacului Huron, cenuşiu şi mohorât, între locuinţele de pe mal. Armand închise radioul şi rosti:

— Să ne gândim la ce ştie şi ce nu ştie femeia.

Se alese cu o privire încruntată din partea jegului.

— Asta vreau să aflu. Să-i spun ce vrem să ştim *noi.*

— Da, dar în primul rând nu cred că ea ştie unde sunt ei.

— Vrei să spui că zice că nu ştie.

— Nu, ceea ce vreau să spun… da, ea ar putea să ştie unde sunt ei, de pildă că sunt în Florida, dar să nu le ştie adresa dintr-un motiv sau altul, poate că ei nu vor sta prea mult timp în acelaşi loc, aşa că ea nu trebuie să le scrie scrisori sau altceva de felul ăsta. Când ea nu ţi-a răspuns la o întrebare, a fost fiindcă ştia ceva, însă nu voia să-ţi spună. Ca atunci când ai întrebat-o dacă avea numărul lor de telefon. Ea n-a răspuns. Totuşi când ai întrebat-o

dacă avem adresa lor, a răspuns imediat, a zis nu, n-o am.

— Putea să mintă, nu?

— Nu cred. Ea nu se aştepta la telefonul nostru, nu se aştepta să întrebe cineva de ei, aşa că n-avea nici o minciună pregătită. Când nu voia să-ţi spună ceva, tăcea, nu zicea nimic. Înţelegi ideea?

— Auzi, Mierlă, mă doare-n cur de ce-a zis sau ce n-a zis ea. Dacă ştie unde-s ei, o să aflu. De-asta am venit noi aici.

Continua să fie un jeg şi nu avea să se schimbe vreodată.

— Asta dorim noi să facem, spuse Armand, dar când vorbeşti cu ea trebuie să fii calm, da? Ca atunci când ai vorbit la telefon. Eu mă gândesc că dacă ne spune numărul lor de telefon, pe baza lui putem afla unde sunt ei. Sunăm o centralistă şi-o întrebăm de unde-i numărul ăla.

— *Dacă* mi-l spune? făcu Richie. O să moară de nerăbdare să mi-l spună.

— Da, însă trebuie s-o iei uşurel, zise Armand dorind să-l pocnească în gură cât putea de tare. Să nu fii dur cu ea.

— Să nu fiu? repetă Richie, încetinind şi gârbovindu-se peste volan. Se apropiau de acum; în lungul drumului se ridica un zid de garaje din lemn şi garduri de sârmă, unul după altul, pe loturi de teren cu deschidere îngustă la stradă, dar lungi în adâncime. Richie privea numerele caselor care erau bătute în cuie sau vopsite pe uşile garajelor. Unele locuinţe purtau nume: „Lazy Daze”, „E-Z Rest”…

— Nu, pentru că vrem să rămână prietenoasă faţă de noi, zise Armand. Poate că azi nu ne spune nimic, însă mâine află că ei o să stea câteva zile într-un loc – da? – şi putem expedia cecul acolo. Dacă joci dur, atunci nu ne mai putem folosi de ea, pentru c-o să cheme poliţia. Şi ce-am făcut? De acum gaborii cred că noi am plecat, c-am şters-o. Hopa, o să zică ei, tipii mai sunt pe-aici. O să

blocheze drumurile şi n-o să mai putem merge nicăieri, n-o să ne mai putem mişca dracului sau o să fim prinşi şi tu o s-ajungi înapoi la închisoare. Cred că nu vrei aşa ceva, nu? Alo, asculţi ce-ţi spun?

— Uite-o, rosti Richie. Numărul casei era vopsit pe poarta din gardul de sârmă. Opri aproape de ea şi deschise portiera. Nu vrei să vii s-asişti? Sau nu vrei ca ea să vadă cum arăţi? Să dea dracii, te ştiu eu.

— Nu uita că-i bine să fii bun, spuse Armand.

Se uită scurt la casă – parter şi două etaje, numărând şi ferestrele de la mansardă, îngustă, întinsă pe înălţime şi adâncime, albă cu rame verzi – când Richie intră pe poarta care se închise după el.

Armand se lăsă pe spate gândindu-se că l-a lăsat să intre înarmat.

Ce mai contează dacă un tip ca ăsta este sau nu înarmat?

„Deci nu-ţi pasă, aşa-i?”

Se mai gândi şi decise: „Ba da, dar nu cine ştie ce.” Ajunsese până aici, acum trebuia să ducă drumul până la capăt.

Carmen şi domnul Molina se aflau în living, aşezaţi faţă în faţă, la capetele opuse ale sofalei albe; Carmen în blugi şi cămaşă, cu bigudiurile scoase din păr, Molina fumând o ţigară şi strivind alta în scrumiera de pe măsuţa pentru cafea.

— Toate chestiile cu care mă ocupam, spuse el, obligaţiunile, certificatele de acţionari, erau fie furate, fie false. Eu eram intermediarul, ca să zic aşa. La fiecare două luni mergeam în Toronto şi le livram mafioţilor de acolo. Ei ştiau ce erau, dar le foloseau doar colateral, ca să cumpere proprietăţi centrale. Aşa am ajuns să-i cunosc. Mai zi-mi o dată cum se numea individul acela.

— Armand Degas, zise Carmen.

— Nu, n-am auzit niciodată numele ăsta. Ar putea fi în legătură cu ei, însă în nici un caz nu face parte din Mafie. Chestia asta despre care-ţi povestesc se-ntâmpla acum opt-nouă ani. S-ar putea ca el să fi apărut între timp. Deşi tot nu văd un indian care să poată intra printre ei.

— El ucide oameni, spuse Carmen.

— Da, bine, indiferent ce făcea în Algonac, nu mi se pare c-ar fi o operaţiune a Mafiei. Eu ocupam altă poziţie, cu un simplu telefon aş fi putut afla ce te interesează, însă din ce mi-ai spus – Molina clătină din cap – ei n-ar şantaja o agenţie imobiliară nici pentru zece miare. Ar prefera mai degrabă să deţină o parte din ea şi să aibă un venit constant din profituri. La fel s-a-ntâmplat şi cu mine. Afacerea mea era o tipografie, da' mergea lent şi conturile de creanţe îmi erau pline cu depăşiri de termene, de exemplu datoria de o mie cinci sute a unei edituri îşi depăşise termenul cu o sută douăzeci de zile. De aceea a trebuit să împrumut de la un cămătar. Până la finele anului – fii atentă! – le plătisem douăzeci şi şapte de mii şi ei se băgaseră în afacerea mea. Puteam tipări obligaţiuni false sau să sfârşesc în închisoarea Susquehanna, alegerea îmi aparţinea.

Se opri să-şi aprindă o ţigară şi Carmen îi privi peruca, linia perfect conturată peste frunte, cărarea, bucla din faţă, permanent pieptănată.

— Ferris ne-a spus că eşti un cămătar din New Jersey.

— Ferris n-a nimerit nici măcar statul, zise Molina. Nu ştiu cum a terminat şcoala, dacă a urmat-o vreodată. Eu am fost şapte ani în programul guvernamental pentru martori. La început am fost în Washington, D.C., pentru instruire. Nici nu mai ştiu câţi tipi din Marshals Service am cunoscut şi toţi erau nişte indivizi decenţi, cu excepţia idiotului ăsta. A mai fost unul care nu era prea isteţ şi-ţi pot povesti multe despre el. Însă Ferris ăsta se poartă de parc-ar candida la

preşedinţie – n-am dreptate? Fără să-ţi dai seama cum anume, se transformă într-un nazist pizdos. Scuză-mă, dar nu mă pot abţine. Fii atentă, când nevastă-mea n-a mai suportat şi a plecat, eu m-am întors în Scranton pentru o săptămână şi am stat de vorbă cu FBI-ul şi cel care reprezenta Marshals Service acolo, cu oamenii care m-au băgat în asta. Ei m-au dus în faţa unei comisii senatoriale şi le-am povestit prin ce am trecut ca martor protejat.

— Ai fost şapte ani în programul ăsta?

— Exact, dar timpul în sine nu-i decât unul din aspecte. Prima mea soţie, cu care eram însurat de douăzeci şi şase de ani, a divorţat de mine. Nu mi-am mai văzut copiii… am trei nepoţi pe care probabil n-o să-i văd niciodată.

— Deci n-ai început aici?

— Nu, primul loc în care am fost mutat… Ţii minte că ei v-au zis că pe durata cât veţi lipsi, citez „vom oferi documentele corespunzătoare pentru a permite stabilirea unei noi identităţi pentru persoana cu pricina”?

Carmen încuviinţă din cap.

— Da, ţin minte, totuşi noi nu ne-am schimbat numele.

— Eu am fost nevoit s-o fac, zise Molina. Şi ştii cât timp ne-a trebuit ca să obţinem documentele corespunzătoare? Patru luni pentru un permis de conducere. Aproape un an pentru cartea de asigurări sociale. Eu încă n-am certificat de naştere. Ia-ncearcă să obţii un credit când eşti practic lipsit de trecut. Ia-ncearcă şi găseşte-ţi orice fel de slujbă pe cont propriu. Puştiul ăla de la Marshals Service m-a dus la Procter & Gamble şi m-au pus pe linia de Pampers. La cincizeci şi nouă de ani ai mei purtam şorţ alb şi făceam pamperşi. Ştii cât am rezistat? Am povestit toate chestiile astea în faţa comisiei senatoriale. Au fost plini de înţelegere, până la un punct. Preşedintele comisiei mi-a zis: „Sondajele noastre arată că şaptezeci şi trei la sută dintre persoanele din program doresc să

rămână în cadrul lui.” I-am zis: „Bineînţeles că doresc să rămână. Dacă l-au părăsit şi-au luat adio de la viaţă. Aş fi putut face zece ani de închisoare în Allenwood în loc de mizeria asta şi deja aş fi fost eliberat pe motiv de bună purtare.”

— Nu ţi-a plăcut primul loc în care te-au trimis, spuse Carmen şi de aceea ai plecat? Poţi face asta?

— Singurul lucru bun din chestia asta a fost c-am întâlnit-o pe actuala mea soţie, Roseanne. Dacă ne-nţelegem jumătate din timp, tot e mai bine decât deloc.

Dup-aia m-au adus însă înapoi în Scranton ca să depun mărturie şi cel de la Marshals Service – celălalt, despre care ţi-am spus că nu era prea isteţ – m-a suit într-o cursă directă de avion. Molina făcu o pauză. Înţelegi ce-ţi spun? Când aterizezi la Avoca, aşa se numeşte aeroportul de acolo, toţi ştiu de unde ai venit. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost destul de rău, când am plecat din sala de tribunal, după proces, înconjuraţi de o mulţime de oameni, tipul i-a spus altuia, tot din Marshals Service, unde ne ducem. Vreau să-ţi zic c-a spus-o în gura mare şi putea s-audă toată lumea. În sală mai erau încă oameni, prieteni ai celui împotriva căruia tocmai depusesem mărturie. I-am spus: „Ai înnebunit? Nu mă mai întorc în locul ăla.” M-au dus pe sus, cu forţa, în avion. Dup-aia însă am fost suficient de-al dracu’… Molina se opri şi ridică fruntea. Mi s-a părut mie sau s-a trântit o portieră?

— S-ar putea să fi fost Wayne, zise Carmen. Îl privi pe Molina strivindu-şi ţigara şi sculându-se.

Apropiindu-se de fereastră, el rosti:

— Fac asta de nouă ani. Când aud ceva, tresar.

— Este o camionetă maronie?

Bărbatul nu răspunse şi Carmen dădu să se ridice.

— Nu-mi place să ţi-o spun, anunţă el, dar este nazistul pizdos…

Ea se sculă înainte ca el să termine de vorbit.

— Nu-i dăm drumul înăuntru. O să pun lanţul.

— N-o face, spuse Molina. Eu am făcut-o o dată şi a forţat uşa.

Casa mamei lui Carmen avea în faţă o fereastră uriaşă de unde se zărea lacul Huron, sur precum cerul şi fără nimic interesant pe el. Richie rămase locului, îngăduindu-i femeii să-i vadă pe îndelete jacheta cu constructorii Americii, apoi se întoarse către living. Era o încăpere întunecoasă, plină cu mobile vechi şi tablouri cu păsări ce acopereau aproape complet pereţii cu lambriuri întunecate, litografii color şi desene ce păreau făcute de copii cu creioane colorate. Richie bănuia că erau vreo treizeci de tablouri cu păsări, toate de formate diferite şi toate înrămate. De asemenea, înăuntru era cald. Putea auzi aburul şuierând în calorifer.

— Vă plac păsările, da? întrebă Richie. Am văzut în curte căsuţe pentru păsări.

— Dintotdeauna am iubit păsările, spuse Lenore. Mama m-a botezat după o poezie despre o pasăre. Cred că sunt pur şi simplu o iubitoare a naturii. Strânse din umeri cu un gest de fetiţă, dar după aceea îl privi aspru prin ochelari şi întrebă: Dumneata nu eşti?

Ca şi când l-ar fi pus la-ncercare. Richie simţi c-ar fi fost recomandabil să răspundă afirmativ, dacă voia să se înţeleagă bine cu ea.

— Ba cum să nu, zise el. Am chiar un prieten căruia-i zic Mierlă şi-i surâse femeii deşi iubirea de natură n-avea nici un sens pentru el. Ce era de iubit la ea? Natura exista pur şi simplu *acolo,* afară, dacă nu cumva fusese înlocuită de altceva.

Lenore arătă desenele în creion şi spuse:

— Pe-astea le-a făcut Matthew când era mititel. Le-am păstrat.

De parcă el ar fi trebuit să ştie cine era Matthew.

— Sunt drăguţe, comentă Richie.

— Este în Marină, la bordul unui portavion.

Richie încuviinţă din cap, întrebându-se ce fel de puşti putea fi ăla căruia îi plăcea să deseneze

păsări şi care sfârşea înrolându-se în Marină; părea retardat, în morţii mă-sii. De aceea fu luat prin surprindere, când femeia întrebă:

— Dumneata pe ce şantier lucrezi?

— Ah, păi am fost pe mai multe.

Trebuia să fie atent, cu ochii-n patru.

Ochii femeii îi reaminteau de ai Donnei în felul în care păreau măriţi de ochelari; se zăreau duri şi întunecaţi în mijlocul ramelor argintii. Femeia era numai roşu şi gri: buze roşii şi fard roşu pe obraji, păr blond-gri până la umerii bluzei înflorate. Alta care-ncerca s-arate puştoaică, însă în alt fel decât se străduia Donna. Asta era mult mai bătrână şi mai solidă, aducând mai degrabă cu o infirmieră de la orfelinat pe care el o botezase Jackie, care muncea din greu, mai avea şi şase copii acasă şi transpira întruna. Avea broboane minuscule de transpiraţie pe buza superioară, ca asta. Jackie te privea în ochi şi-şi dădea seama imediat dacă minţeai.

— Mă întrebam dacă lucrezi la extinderea Sălii Cobo.

Femeia părea să se priceapă în domeniu.

— Am lucrat şi-acolo, zise Richie sperând că nu-i întindea vreo cursă, încercând să-l demaşte.

Nu părea totuşi suspicioasă. Ar fi fost mai bine să termine cu flecăreala de complezenţă până nu dădea de bucluc. Ciudat că încerca senzaţia de a fi iarăşi în orfelinat.

— Oricum, începusem să vă spun că eu nu cred că ar conta cine expediază cecul – dumneavoastră sau noi. Şeful însă zice că noi trebuie s-o facem, pentru că-i responsabilitatea companiei. Mă-nţelegeţi, nu-nseamnă că şeful n-ar avea încredere în dumneavoastră. I-am spus din capul locului că sunteţi o doamnă drăguţă şi că v-aţi oferit să ne ajutaţi.

— Iar eu ţi-am spus, zise Lenore, că n-am adresa lor. Carmen nu mi-a dat-o. N-am decât numărul lor de telefon.

Richie simţi imboldul de a-i trage două palme babei şi de a-i spune: „Deşteptarea, fir-ai a dracu'!" De ce nu i-l spusese din capul locului, la telefon, scutindu-i de un drum? Aşteptă până reuşi să se comporte firesc şi să pară surprins înainte de a rosti:

— Parcă n-aţi spus asta, nu-i aşa, că aveţi numărul lor de telefon?

— Nu, n-am spus-o prin telefon, încuviinţă Lenore. Nu eram absolut sigură cu cine vorbeam. Am avut nişte probleme cu un gen de oameni nu tocmai la locul lor care mă sunau, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Am înţeles, spuse Richie iertând-o pe femeie acum când părea atât de simplu. Niciodată nu putem fi suficient de precauţi.

— Orice apel care mi se pare câtuşi de puţin suspect îl anunţ la Biroul de Reclamaţii. Asta-i rolul lor.

— Nu vă acuz, zise Richie neavând habar la ce se referea, dar dorind să progreseze în chestiunea pentru care venise. Acum însă nu mai văd nici o problemă. Ştiţi că suntem ca o familie. Constructorii construiesc America şi au grijă unul de celălalt. Haideţi să-i sunăm şi să obţinem adresa aceea ca să-i putem expedia cecul lui Wayne.

— În acelaşi timp, spuse Lenore, constructorii sunt cei mai mari consumatori de băuturi alcoolice dintre americani. Dacă-i trimiteţi cecul acela, ştiţi unde o să-l încaseze, nu? La barul cel mai apropiat.

— Vreţi să spuneţi că Wayne bea?

— Cunoşti vreun constructor care nu bea?

— Eu de-abia pun gura, zise Richie gândind: „Ia stai aşa. Iisuse, asta-i tot." După care spuse: Numai asta vă-ngrijorează, c-o să-şi cheltuiască banii pe băutură?

— După cum văd eu lucrurile, spuse Lenore, dacă el n-are bani suplimentari pe care să-i cheltuiască, nu va fi ispitit mai presus de puţina

voinţă pe care poate c-o mai are. Nu văd de ce ar trebui să-i împovărez şi mai mult viaţa fetiţei mele, care are şi-aşa destule necazuri.

Frate, asta era o femeie care-ţi putea distruge viaţa, ştiind ce era cel mai bine pentru tine.

Richie se simţi pe punctul de a dori să-i pricinuiască durere. Să-i ceară să-i spună numărul de telefon. Dacă nu voia, să-i îndoaie braţul de babă la spate până-l spunea. Sau să prindă în pumn pielea aia care-i atârna fleşcăit la gât şi s-o răsucească zdravăn. N-avea s-o lovească. În viaţa lui nu lovise cu pumnul o femeie. Mă rog, poate c-o făcuse o dată sau de două ori. O lovise pe Laurie, atunci, încercând să afle dacă o futea Kevin; însă aia fusese altceva, ei erau căsătoriţi. Se gândea ce ar fi putut face aici, de pildă să-nceapă să-i rupă hainele de pe ea…

Atunci Lenore rosti:

— Aş fi de acord să le dau telefon, cu o condiţie.

Îl opri pe Richie, care tocmai se închipuia pregătindu-se să-i sfâşie bluza înflorată.

— Şi-anume s-o las pe Carmen să decidă. Dacă ea zice să trimiteţi cecul, fiindcă banii i-ar fi de folos, atunci, perfect, n-am nimic împotrivă. Dar nu-i voi spune nimic lui Wayne, dacă răspunde el şi nici n-o să te las să vorbeşti cu el.

— Nici o problemă pentru mine, zise Richie simţindu-se uşurat, iar apoi încercat de un sentiment de tandreţe când se apropiară de telefonul de pe măsuţă şi femeia se aplecă să-l caute în agenda telefonică. Richie îşi puse mâna pe materialul cald şi umed care-i acoperea spinarea şi o bătu uşor cu palma de câteva ori.

— Ai avut vreodată probleme cu spatele? întrebă Lenore. Pe mine m-omoară.

Richie îşi deplasă mâna în jos pe coloana babei, explorând.

— Unde? În punctul ăsta?

Ferris stătea în uşa de la hol, cu mâinile pe şolduri; azi nu purta sacou sport, ci o cămaşă albă cu primii trei nasturi de sus desfăcuţi şi mânecile scurte răsfrânte, ca să etaleze şi mai mult din braţe şi muşchi. Pe şoldul drept, sus, avea un revolver mare.

„Pozează", gândi Carmen. Spune: „Priveşte-mă, sunt Ferris Britton şi fac parte din Marshals Service." îndeajuns de idiot ca să fie o vedetă TV, el avea părul, statura şi zâmbetul băieţesc fals ce erau indispensabile… Unicul necaz era faptul că el era real.

— Am sunat la sonerie.

Carmen tăcu, aşteptând.

— Ai auzit-o, nu? Nu poţi spune c-am dat buzna peste tine.

— Tu cum i-ai spune? întrebă Carmen. N-am observat să-ţi fi deschis cineva uşa.

Stătea între fereastră şi sofa, doar pe jumătate întoarsă către el, cu braţele încrucişate în ţinuta ei de pozat.

— Fac prinsoare că m-ai văzut de când am venit cu maşina. Ernie, tu m-ai auzit sunând la sonerie, nu?

Molina, care se aşezase din nou, rosti:

— Da, am auzit.

— Atunci de ce n-ai venit la uşă?

— Eu nu mai locuiesc aici.

— Asta cred că-i adevărat, Ernie, dar ai fi putut răspunde la uşă, nu?

Ferris serios era la fel de iritant ca Ferris zâmbitor.

— Motivul pentru care noi n-am deschis uşa, spuse Carmen, a fost că nu doream ca tu să intri. Pur şi simplu.

— De ce?

— Iisuse, ce contează? Poţi să pleci, da? Ia-ţi umerii şi părul ondulat şi *pleacă,* te rog, ai înţeles?

Ferris duse o mâna la cap, încruntându-se.

— *Părul* meu? Aş vrea să ştiu ce *se-ntâmplă* aici. Am deja de lămurit o problemă cu tine, doamnă, fiindcă ai sunat la De-troit să întrebi despre mine. Mie-mi place să limpezesc neînţelegerile. Am zis, foarte bine, de ce nu mi-a spus nimeni că tipul nu era acuzat de nimic? (îl privi pe Molina.) E bătrânul ei. Ai auzit vreodată de un martor guvernamental care să fie curat? Eu n-am auzit.

Telefonul sună în bucătărie, îndărătul său. Ferris ridică mâna.

— Eu răspund – nu mişcă nimeni. Este probabil pentru mine. Telefonul sună din nou. Dacă nu, fac prinsoare c-a greşit numărul. Telefonul sună din nou. Pe cât vreţi să facem pariu? Aşteptă alt ţârâit, înainte de a se răsuci şi a traversa holul spre bucătărie.

Carmen porni într-acolo şi Molina spuse:

— Nu te deranja.

Ea şovăi şi se întoarse încet.

— Este casa *mea.*

— Da, iar el intră, răspunde la telefon… O să se uite-n frigider şi-o să se plângă dacă n-ai suc proaspăt de portocale…

Auziră telefonul sunând iarăşi, o singură dată.

Carmen rămase nemişcată, ascultând, apoi trebui să se mişte, să facă ceva şi se uită la Molina, la părul lui perfect, când îşi scoase ţigările. Părea relaxat aprinzându-şi una, obişnuit să aibă în casă pe unul de la Marshals Service şi expirând lent fumul într-un fuior.

— N-aveţi nevoie de aşa ceva, zise Molina.

— *Ştiu* asta, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ia-o-ncet. Fii calmă, dar fii şi cu ochii pe el. Când am zis că n-aveţi nevoie de aşa ceva, m-am referit la protecţia guvernamentală. Aşadar vă caută doi tipi – duceţi-vă altundeva, oriunde doriţi, nu trebuie să staţi aici. Atât doar să nu spuneţi nimănui.

Carmen ocoli măsuţa pentru cafea şi se aşeză, gândindu-se. De ce nu? Să vândă camioneta, să se suie în maşină şi să *plece.*

— Soţul meu, rosti ea, are o slujbă. Îi place aici.

— Şi ce dacă? Ţie nu-ţi place. Spune-i că te-ai săturat de rahatul ăsta şi că vrei să pleci. Du-te unde vrei, în California, undeva pe-acolo. Ştii ce vrea puştiul ăsta, nu? La ce-o să ajungă nu peste mult timp – glasul lui Molina se stinse lent adăugând – dacă n-a făcut-o deja.

— Am avut dreptate, zise Ferris apărând pe hol. A greşit numărul. A sunat de două ori. A doua oară… m-ascultaţi? I-am zis: „Auzi, m-am săturat să-ţi spun c-aici nu locuieşte nimeni cu numele ăsta". Se apropie de măsuţa pentru cafea. Despre ce mai vorbeaţi acum? Privi de la Carmen la Molina. Ernie, spui poveşti despre mine? Crezusem c-am scăpat de tine. Iar ai apărut.

— Soţia domnului Molina, zise Carmen, a uitat ceva şi el s-a întors să ia obiectul acela.

— Ah, da, aşa-i, este domnul Molina, rosti Ferris făcându-i cu ochiul lui Carmen. Uit mereu cât de important este el, un martor de seamă împotriva Mafiei şi-i zic Ernie. Ia zi, Ernie, ce şi-a uitat Roseanne – diafragma?

Carmen îl privi pe Molina. Acesta nu se sinchisi să răspundă.

Ferris ocoli capătul măsuţei pentru cafea, ca să se apropie şi-l privi de sus.

— Voi doi v-aţi împăcat?

— Totu-i în regulă.

— Mă surprinde, comentă Ferris. După cum se purta ea, am crezut, mă rog, fie că se săturase de tine, fie că n-o săturai. Se uită la Carmen. Lui Roseanne îi plăcea să aibă tovărăşie. Moş Ernie pleca la muncă, să aibă grijă de bar şi Roseanne mă suna: „Bună, ce făceai? De ce nu treci pe-aici să bem ceva? Eu şi Bitsy suntem singurei." Ea şi nasoala aia de căţea. O mai aveţi pe Bits, Ernie? Nu i-a tras nimeni un şut în bot?

— Da, o mai avem.

Molina trase din ţigară, suflă fumul cu un oftat şi Ferris începu să-şi agite palma ca să-l împrăştie.

— Ernie, ce faci? Părând dezamăgit, se uită la Carmen şi rosti: Am încercat să-l conving să se lase de fumat din clipa în care am fost alocat aici. Ernie, ştii *bine* ce-ţi face fumatul!

Carmen îl privi cum îşi vârî mâna în peruca lui Molina, o înhăţă zdravăn şi i-o ridică de pe cap. Molina nu se clinti.

— Uite, face să-ţi cadă părul! Asta – zise Ferris inspectând peruca îndeaproape şi pipăind-o ca pe un animal mic pe care-l ţinea în palmă – este din cauza c-ai fumat toată viaţa.

Ochii lui Molina se ridicară pentru o clipă spre Ferris. Carmen îl urmări. După aceea el o privi şi păru să strângă din umeri. Carmen se sculă de pe sofa.

— Unde pleci? îl auzi pe Ferris rostind, când ieşi din living şi traversă holul către bucătărie. Îl putu simţi îndărătul ei până ajunse la masă şi ridică telefonul. Pe cine vrei să suni?

— La poliţie.

— Haide, termină! Drept cine mă iei?

— Drept cel mai mare găozar pe care l-am întâlnit în viaţa mea, rosti Carmen formând numărul centralei.

El se întinse pe lângă ea şi prinse firul telefonului.

— Îl smulg din perete.

Carmen lăsă telefonul jos. Rămase rezemată de capătul mesei pentru micul dejun, cu spatele la Ferris, îi simţea mirosul aftershave-ului şi-i simţi palmele ridicându-se pe umerii ei.

— Nu-i frumos să vorbeşti aşa, spuse Ferris cu glas scăzut, foarte aproape de ea. Vrei să-ţi spăl guriţa cu săpun? O s-o fac, o să-ţi spăl şi urechiuşele şi gâtuţul. O să te spăl peste tot pe unde vrei. Ţi-ar plăcea?

— Sunteţi sigură, întrebă Richie, că n-aţi greşit numărul?

— Am fost centralistă la telefoane timp de douăzeci şi cinci de ani. Nu greşesc numerele.

— Şi sunteţi sigură că atunci când l-aţi scris…

— Vrei să m-asculţi? Sunt expertă în numere. Dacă aud un număr din şapte cifre, îmi rămâne în minte până-l scriu în agendă. Şi uite-l – chiar aici.

Richie se uită peste umărul ei, aşa cum stătea aplecată peste masă, cu palmele pe tăblie şi privi numărul.

Ea spusese că erau pe undeva prin Missouri. În St. Louis? Nu, nu-n oraşul ăsta. Richie zisese că el nu fusese niciodată în Missouri. Fusese în East St. Louis, însă ăla era în partea cealaltă, în Illinois. East St. Louis, muie, acolo trebuia să stai la coadă ca să comiţi un delict, dar nu-i spuse ei asta.

Femeia era destul de isteaţă. Ştia că ceva nu era în regulă şi chiar o spuse, deşi mai mult pentru sine decât pentru el.

— Ceva, undeva, nu-i în regulă.

— Spuneaţi că aţi avut probleme cu telefonul.

— Am avut probleme cu apelanţii, nu cu aparatul. Ţi-am spus, am făcut plângere la Biroul de Reclamaţii şi ei mi-au pus un interceptor pe fir.

— V-ascultă convorbirile?

— Nu, interceptorul înregistrează numerele de la care am fost sunată. Aşa-i prind pe cei care dau telefoane obscene.

— Aţi primit aşa ceva?

— Da, am primit, îmi pare rău s-o spun.

— Adică ce făceau, vă spuneau prostii?

— În viaţa mea n-o să repet nici măcar un cuvânt din ce-a spus bărbatul acela.

— Când aud de oameni ca ăştia, spuse Richie, mă-ntreb ce le-o fi intrat în cap de i-a făcut să devină perverşi? Daţi-mi voie să v-ajut.

Lenore gemea, încercând să se îndrepte lângă masă. Richie se strecură sub unul dintre braţele ei şi-l ridică.

— N-ar fi trebuit să mă aplec aşa mult din mijloc, zise Lenore. Parcă ar băga cineva un cuţit în mine.

— Aia-i articulaţia sacroiliacă. V-am spus că v-aş putea face masaj pe spinare. Am învăţat de la Jackie, o infirmieră de la orfelinat. Înainte să se angajeze acolo fusese un fel de terapeut, lucra cu ologii. Să vă duc pe canapea… Ba nu, întindeţi-vă chiar aici pe podea, uite-acolo, pe carpetă. O să vă aduc o pernă să vă puneţi capul şi să staţi confortabil.

Lenore rămase în patru labe pe podeaua livingului. Ridică ochii spre Richie care-şi scotea jacheta de constructor.

— Eşti sigur că ştii ce faci?

— Da, doamnă.

— N-o să mă doară, nu?

17

Carmen deschise ochii şi văzu veioza aprinsă şi pe Wayne îngenuncheat lângă pat, privind-o, aşteptând.

— Eşti trează?

— Acum da. Cât e ceasul?

— 2.15.

— Probabil c-aţi închis barul.

— Abia am ajuns la ultima comandă. Am lucrat nonstop de azi-dimineaţă, până cu doar puţin timp în urmă. Am cinat pe remorcher, da' să ştii că n-a fost mâncare rea.

Carmen simţi izul puternic al săpunului pe care-l folosea Wayne. Îi privi o clipă faţa dorind s-o atingă, cu pielea aspră şi tăbăcită, perfect curată, totuşi obosit. Părea epuizat.

— De ce n-ai dat un telefon?

— Am încercat. Am uitat numărul şi centralista n-a vrut să mi-l spună, fiindcă-i la secret. I-am spus: „Este casa *mea."* Degeaba.

— Când n-ai venit acasă, am telefonat la şantier, spuse Carmen. Cel care mi-a răspuns mi-a zis că n-ai fost toată ziua pe-acolo.

— Şeful de echipă ştia unde eram. Wayne zâmbi. De-aia suntem niţel cam reci, este? O să-ţi arăt salopeta mea, ca să vezi că n-am fost la femei. Ştii unde-am fost? Pe *Curtis Moore,* remorcherul portuar. Am adus nişte barje de la Westlake şi-am format un convoi. O să plece mâine dimineaţă devreme, probabil peste vreo patru ore. Am ajutat să repare nava aia.

— Noua ta viaţă, zise Carmen.

— Păi să ştii c-o examinez destul de atent. Când stai de vorbă cu cei care lucrează pe fluviu de-o vreme, ei zic că nu s-ar mai gândi să facă altceva.

— Poate că-i tot ce ştiu să facă.

— Eu cred că-i mai mult decât atât. Cred că te prinde fluviul.

Carmen dădu ostentativ ochii peste cap.

— De fapt, este cam aşa cum ai zis tu – i-altă viaţă, nu-i vorba doar despre fluviu. Tot felul de locuri şi… de pildă, cum vorbesc ei despre navigarea spre sud, pe sub podul din Lower Memphis: mergi de-a lungul autostrăzii interstatale 40, te ţii aproape de Insula Mud şi pui cap compas pe Motelul High-Rise. E ca şi cum ai şofa pe autostradă, atât doar că ai în faţa ta barje ce se-ntind pe cinci sute de metri.

— Nu-i ca mersul pe fiare la înălţime, zise Carmen.

— Este altceva, sigur că da, dar încerci acelaşi tip de senzaţie că – ştii? — că faci ceva. Nu-i pur şi simplu o slujbă de la care îţi iei banii, te duci acasă, pui friptura pe grătar şi stai gândindu-te: „Fir-ar a dracu', mâine trebuie să mă duc iar la muncă."

— Când ai pus tu friptura pe grătar?

— Ştii ce vreau să spun.

— Este o chestie mare, spuse Carmen.

— Exact. Nu-i ca o clădire, la care te poţi uita după ani de zile, da' ştii c-ai făcut ceva.

— Ca azi?

— Da, am reparat remorcherul ăla, l-am pregătit pentru… Se opri şi întrebă: Tu ce-ai făcut azi?

Îşi amintise de ea. Îşi amintea uneori, când ea se aştepta cel mai puţin, iar asta o făcea să se simtă tihnit, fără griji. Îi spuse:

— Povesteşte tu mai întâi.

— Să vezi, azi-dimineaţă, pe când eram în docul uscat, a venit o navă a şantierului cu un remorcher. Veneau din Burlington, statul Iowa, cu barje-buncăr încărcate cu cereale care trebuiau să ajungă la New Orleans la o dată fixă – le aştepta o navă la doc, aşa că era o remorcare rapidă, cum îi zic ei. Mai aveau însă şi opt barje cu cărbuni pe care trebuiau să le lase la Cairo, în statul Illinois, cu câte o mie de tone în fiecare, că tot ziceai de

chestii mari. Dar dacă se-opreau în Cairo, nu mai ajungeau la timp în New Orleans… M-asculţi?

— Câte o mie de tone în fiecare.

— Nu te simţi bine? Pari obosită.

— *Sunt* obosită. Am izbutit să adorm abia înainte de venirea ta.

— Ce-ai făcut?

— Am stat în pat, *încercând* să adorm… gândindu-mă.

— Vrei să pleci, aşa-i?

— În clipa în care termini tu.

— Ştii despre ce-am auzit c-ar fi un loc bun? St. Louis. E la o sută optzeci de kilometri de-aici, spre nord. Burlington, de unde încărcaseră barjele alea cu cereale, e la vreo trei sute douăzeci de kilometri. Oricum, trebuiau s-ajungă la New Orleans, aşa c-au lăsat aici barjele cu cărbuni, ca să le ducă *Robert R. Nally,* nava la care lucram eu. Acum e reparată şi gata de plecare. L-am folosit pe *Curtis Moore* ca s-aducem opt barje de pietriş din cariera de la Westlake şi-acum avem un convoi cu şaisprezece barje. O să lase cărbunele la Cairo şi-o să ducă pietrişul în Louisiana, ca să fie folosit pentru construcţii civile. Chestia-i că guvernul federal nu-i mai lasă pe contractori să folosească scoici – cochilii de scoici, vreau să spun – la prepararea betonului. De-aia folosesc pietrişul de-acolo.

Wayne se opri şi Carmen aşteptă, ştiind că el nu terminase. În cele din urmă ea vorbi:

— Şi…?

— M-au întrebat dacă vreau să vin şi eu.

— Şi vrei?

— Şeful de echipă din docul uscat n-are nimic împotrivă. Pot să cobor oriunde doresc şi să iau o remorcă spre nord ca să mă-ntorc.

— Aşa se zice pe fluviu?

— Ce anume?

— Să iau o remorcă?

— Nu ştiu… aş lipsi doar câteva zile.

— Atunci de ce nu te duci?

— Mă gândeam s-o fac.

— Păi dacă ziceai că pleacă dimineaţă…

— Peste vreo patru ore.

— Ar fi bine să te-odihneşti puţin.

— Mă gândisem să ne prostim niţel. A trecut ceva vreme şi dac-o să lipsesc…

— Am făcut dragoste noaptea trecută, spuse Carmen. Nu mai ţii minte?

Wayne o privi fix, gândindu-se.

— Noaptea trecută? repetă el. Ba nu, a fost c-o zi în urmă, după ce-ai aruncat cu berea-n mine. Mă rog, eu pot aştepta, dacă poţi şi tu. O sărută de noapte-bună, sui în patul lui şi-i spuse în întuneric: Am putea însemna pe calendar, ca să le ţinem socoteala. Aşa cum făcea maică-ta.

Lui i se păruse amuzant. El ar fi zis: „Păi da, este amuzant. Tu iei lucrurile prea în serios.”

Stătea întinsă, trează şi-l asculta cum sforăie. Încerca să nu deteste felul în care el putea să adoarmă aproape oricând o dorea.

Ea ar fi putut spune ceva care să fie realmente amuzant, fără ca lui să-i pice fisa, dar Carmen era cea care lua lucrurile prea în serios sau care era prea sensibilă. Wayne ar fi zis: „Dacă ăsta-i cuvântul potrivit.” „Sensibilă.” El nu se-ncredea în sensibilitate. Când Carmen avusese probleme la serviciu, dacă cineva din agenţia imobiliară îi fura clienţii, se temuse să-i spună lui. El ar fi zis: „Păi, ori o rezolvi, ori nu te mai gândeşti la asta, nu te mai smiorcăi atât.” Acum Ferris începuse să-i facă avansuri, atingând-o, spunându-i c-o să se-ntoarcă, o să se uite dacă maşina ei era pe alee şi-o să se oprească atunci când ea era acasă, spunându-i că era un bărbat răbdător şi că după ce avea să-l cunoască… însă dacă i-ar fi spus lui Wayne, se temea că el ar fi sărit la Ferris şi ar fi dat de bucluc, ameninţând sau agresând un om al legii. Sau oare se temea că Wayne n-ar fi reacţionat aşa şi i-ar fi spus că-şi imagina pur şi simplu fel de

fel? De ce ar fi făcut Ferris avansuri unei femei cu zece ani mai în vârstă decât el? Cu şapte ani. Bine, cu şapte ani. Un bărbat arătos n-ar fi avut probleme cu fetele. Wayne ar fi spus că faptul că era un idiot n-avea nici o legătură cu asta. Dar nici isteţimea nu rezolva problema. Douăzeci de ani în care luase numai nota zece. Dacă ar fi pomenit de Ferris în noaptea asta, Wayne ar fi putut decide că era o problemă ce trebuia rezolvată pe loc, care nu trebuia amânată sau dată uitării şi ar fi ratat călătoria pe fluviu. „Sau poate că joc rolul martirei", gândi Carmen.

Apoi se gândi la mama ei. Trebuia neapărat să-i telefoneze mâine.

Chestia aia cu ţinutul socotelii, cu însemnarea în calendar a datelor la care făceai dragoste, era ceva ce tatăl ei îi povestise lui Wayne. Mama ei nu suflase niciodată vreun cuvânt despre asta. Wayne îi istorisise cam aşa lui Carmen:

— Taică-tău a zis: „În toţi anii cât am fost căsătoriţi am folosit pentru contracepţie metoda calendarului. Asta-nseamnă cam o săptămână pe lună în care o poţi face fără griji. De-aia o numisem Săptămâna Iubirii, atât noi, cât şi nişte prieteni, tot irlandezi. Problema era că stăteai la mâna nevestei. De pildă erai la o petrecere şi ea voia să plece acasă, da' tu nu, fiindcă te simţeai a-ntâia. Îţi şoptea la ureche: «Plecăm acasă chiar acum, puiuţ, altfel nu mai capeţi nimic». Trebuia să decizi rapid. Vrei să te faci muci, să te distrezi beton? În căzu' ăsta, trebuie să mai aştepţi o lună ca să faci sex. Asta a ţinut ani de zile. Într-o seară nu mă simţeam prea bine – eram constipat şi stăteam în baie, încercând să scot ceva – şi Lenore îmi zice prin uşă: «Dacă vrei contact sexual» – aşa-i zicea ea, contact sexual – «trebuie să vii-n clipa asta.» Am stat, m-am gândit şi am decis, gata cu Săptămâna Iubirii. S-a terminat. Dimineaţă am părăsit casa şi am divorţat." După ce mi-a povestit toate astea, l-am întrebat: „Un lucru nu mi-ai spus.

În seara aia ai avut parte de contact sexual?” Şi taică-tău mi-a răspuns: „De ce nu?”

Poate că era amuzant.

Wayne se dădu jos din pat, rostind:

— Iisuse, am întârziat! N-o s-ajung la timp.

— Ceasul ăla merge înainte, zise Carmen. Stătea în halat şi-l privea. Cafeaua-i gata. Ce mai vrei – un sandviş?

— De ce nu m-ai trezit?

— Am încercat, de două ori. Mi-am spus: Dacă vrea să meargă, o să se scoale. Dacă nu, nu. Nu aşa ai fi privit tu lucrurile?

Peste mai puţin de zece minute, el era în bucătărie, cu o salopetă curată pe umăr. Carmen stătea la masa pentru micul dejun cu pâine prăjită şi cafea, privind afară spre curtea din spate cufundată într-o pâclă de ploaie fină.

— Nu-mi pot găsi nenorocitele alea de chei. Mi-am cumpărat palmiere noi şi nu le pot găsi nici pe ele.

— Palmierele sunt pe frigider.

— Ştiu că n-am lăsat cheile în camionetă. Am descuiat uşa casei. Privi în jurul bucătăriei şi zise: Fir-ar a naibii, nu ştiu unde-s!

— Ţi-am făcut un sandviş cu drob, zise Carmen. Stai jos şi bea nişte cafea.

— Nu, trebuie să fug. Auzi, o să trebuiască să iau Oldsmobile-ul. Te superi?

— N-ai pus camioneta în spatele lui?

— Am loc să trec pe lângă ea. Puţin îmi pasă că stric amărâta aia de peluză.

— Şi dacă trebuie să plec pe undeva?

— Cheile sunt pe-aici, o să le găseşti tu că eşti pricepută la găsit lucruri. Se apropie de masă, îşi luă sandvişul, muşcă din el, apoi o sărută pe Carmen. Te sun când ajungem în Cairo. Ar trebui să fim acolo pe după-amiază.

— Mi-ar fi plăcut să ştiu pe la ce oră, zise Carmen.

— Eu zic că destul de devreme, oricum pe la 14 e sigur.

Wayne ieşi din bucătărie, lipsi doar câteva momente şi reapăru.

— Cheile Oldsmobile-ului sunt la tine?

Carmen era convinsă că Ferris avea să se oprească în cursul zilei pe la casa lor şi decisese ca în clipa în care vedea Plymouthul crem suind pe Hiliglade să sune la poliţia Cape Girardeau, 555-6621, memorase numărul. Ori să fugă prin spate şi să se ascundă în pădure. Singura problemă era că trebuia să găsească cheile lui Wayne şi s-o sune pe mama şi nu voia să fie în genunchi pe podea, căutând sub dulap, sau în bucătărie, vorbind cu mama şi să-l audă pe Ferris intrând. Nu iarăşi. Asta n-avea să se mai repete niciodată. Ar fi putut să plece de-acasă, s-o sune pe mama sa din mail sau de altundeva după ce găsea nenorocitele alea de chei. Îi venea însă greu să stea locului şi să se gândească unde puteau fi, când trebuia să alerge întruna în living ca să se uite pe geam. În cele din urmă decise s-o sune pe mama sa. Să termine cu asta.

Se aşeză la masa pentru micul dejun, formă numărul, îşi drese glasul şi aşteptă. Ascultă telefonul ţârâind de câteva ori şi se gândi: „Haide odată, răspunde!” Se ridică de la masă, purtând aparatul şi-l duse prin bucătărie cât de departe permitea cordonul, în timp ce telefonul mai sună de câteva ori. De aici putea să privească prin living şi să vadă fereastra cea mare înaltă cât peretele şi ceea ce se zărea prin ea: fundătura unui minicartier neterminat, unde maşinile ajungeau rareori. Vedea strada care trecea chiar prin faţa casei şi copacii ce se ridicau mai departe, în ceaţa fină a ploii din dimineaţa aceasta. Telefonul continua să sune, iar Carmen asculta şi-şi spunea: „încă o dată.” îl lăsă totuşi să mai sune de încă două ori, uitându-se la

fereastra din faţă şi tresări când o auzi pe mama rostind:

— *Cine-i la telefon?*

— Mamă? Eu sunt.

— Unde eşti?

— Tot acolo. Am sunat într-un moment nepotrivit?

— Eram întinsă pe podea, cu picioarele pe un scaun. E singurul fel în care mă simt ceva mai bine, dacă zac perfect nemişcată, fără cel mai mic gest.

— Ce s-a-ntâmplat… spatele tău?

— A trebuit să *mă târăsc* până la telefon. În viaţa mea nu m-a durut mai tare spatele.

— Îmi pare foarte rău, realmente. Tu ai sunat ieri?

— Am sunat de două ori. Mi-ai dat numărul greşit. Am nişte dureri groaznice de când a fost bărbatul acela şi mi-a masat spatele. Doamne… când încerc să mă mişc… Ca să merg la toaletă, trebuie să mă târăsc. N-am închis ochii toată noaptea din cauza durerii, n-am putut.

Carmen privi fereastra din faţă a livingului.

— Care bărbat? Cine ţi-a masat spatele?

— De la compania pentru care lucra Wayne când aţi plecat. Voiau să-i trimită cecul.

— Şi-a încasat cecul, zise Carmen. Sunt sigură.

Mama ei gemu, rostind:

— În viaţa mea n-am avut asemenea dureri. Bănuiesc că-ţi poţi da seama după felul cum vorbesc. Când încerc să mă mişc, este de-a dreptul îngrozitor.

— Mamă, ai lăsat să-ţi maseze spatele un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoşteai. Cum îl cheamă?

— Părea drăguţ şi mi-a spus c-a învăţat de la un terapeut cum se face. Acum nu mai pot merge, nu mă pot îmbrăca şi nici spăla. Ar fi trebuit să mă ducă mintea să nu las un constructor să m-atingă. *Nu vreau* să mă duc la spital, că ştiu cum te tratează ăia. Dacă stau întinsă aici pe podea şi-

ncerc să nu mă mişc… E foarte rece în casă şi-o să-ncerc să văd dacă pot ajunge la termostat, să dau căldura mai tare. Însă dacă ridic braţul, simt că mor.

— Mamă, dacă aş fi fost acasă, ştii bine c-aş fi venit, dar sunt la peste o mie de kilometri depărtare.

O maşină apăru în fereastra din faţă. Se zărise pentru o clipă, trecând încet pe lângă casă. O maşină deschisă la culoare.

— Cât timp ţi-ar lua?

Carmen privi fereastra, goală acum.

— Nu mai mult de o zi, nu? Carmen…?

— Nu pot să las totul baltă şi să vin. Wayne este plecat cu slujba.

— N-am nevoie de *Wayne.* Tu-ţi şofezi singură maşina, nu?

— Trebuie să exista cineva pe care să poţi chema… una dintre prietenele tale.

— Cine? Dă-mi un exemplu. Ori lucrează, ori au grijă de copii, ori au soţi paralizaţi pe care trebuie să-i îngrijească. Doctorii nu vin acasă şi oricum nu-s buni la nimic. Stai şi-aştepţi nu ştiu câte ore până te consultă, după care-ţi dau o reţetă…

Maşina apăru din nou şi Carmen era pregătită. Un Plymouth crem, automobilul lui Ferris fără îndoială, mergând foarte încet, acum în direcţia opusă. Din locul acela, ea nu putea să vadă aleea de acces spre casă. Maşina dispăruse din vedere, dar poate că întorsese.

— Îţi dau cică sedative, însă alea n-au nici efect pentru durerile pe care le simt eu acum. Dac-ai fi suferit vreodată de aşa ceva, ai înţelege ce vreau să spun. În sfârşit, o să *încerc* să urc scara, ca să mă duc în pat. Am o saltea ortopedică tare, cu o planşetă dedesubt…

— Mamă, te sun mai târziu.

— Deşi azi-noapte nu m-a ajutat cu nimic, iar sus nu pot *sta,* dar pur şi simplu nu ştiu ce altceva

să fac.

— Mamă!

— Ce-i?

— A venit cineva. Te sun mai târziu, bine?

— Cine?

— O să te sun imediat ce pot, spuse Carmen, apoi aşează telefonul pe podea şi alergă în living.

Pe aleea de acces era camioneta lui Wayne. Plymouthul crem nu se mai zărea nicăieri.

Carmen rămase lângă fereastră, ştiind că Ferris avea să se întoarcă, dorind să fie pregătită, dar gândindu-se în acelaşi timp la cheile de la camionetă, vrând să plece de aici.

Căutase prin casă peste tot pe unde Wayne ar fi putut lăsa sau scăpa un inel cu şase chei şi un breloc St. Christopher. Scotocise buzunarele salopetei lui murdare, ale pantalonilor şi cămăşii pe care le purtase ieri, se uitase pe frigider, unde zăceau palmierele lui noi, pe care le uitase, ba chiar şi în frigider şi în spatele lui. Şi-l imagină pe Wayne intrând în casă aseară, aprinzând lumina în bucătărie, poate că-şi luase o bere, deşi ea nu credea asta, apoi intrând în dormitor. Încercă din nou şi-l imagină intrând în casă şi se opri, aproape sigură asupra locului unde erau cheile.

Le găsi: cheia de la casă era încă în broasca uşii laterale, iar celelalte chei atârnau din inel; uşa era deschisă câţiva centimetri, lăsată aşa de când Wayne ieşise în fugă azi-dimineaţă.

Carmen se schimbă din blugi într-o pereche de pantaloni buni, bej. Rămase în dormitor în sutienul de bumbac, încercând să decidă ce să poarte în sus, o bluză sau un pulover pe gât, dorind să se grăbească, să se-mbrace şi să plece de acolo. Nu se putea însă hotărî şi alergă în living în sutien şi pantaloni şi simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă.

Plymouth-ul lui Ferris venea pe Hiliglade Drive.

Ea privi maşina care încetini, se apropie de trotuar, după care depăşi fără grabă casa, cu ştergătoarele de parbriz mişcându-se înainte şi înapoi, cu geamurile laterale brăzdate de ploaie şi înăuntru cu o siluetă care trebuia să fie Ferris. Plymouth-ul dispăru pe stradă, pe lângă un pâlc de copaci.

Carmen se apropie de fereastră şi rămase privind câteva minute, întrebându-se de ce nu oprise Ferris. Unicul motiv la care se putea gândi era că el văzuse camioneta pe alee şi crezuse că Wayne era acasă.

Poate că ar fi fost mai sigur să rămână, decât să plece, întoarse un scaun spre fereastră şi se aşeză. Peste zece minute, telefonul sună. Carmen nu se sculă din scaun.

Până la amiază ploaia se opri.

La 12.30, Plymouth-ul crem apăru din nou pe Hiliglade Drive şi trecu fără grabă prin faţa ferestrei. Geamul lateral al maşinii era coborât şi de data aceasta Carmen îl văzu pe Ferris îndărătul volanului, îi văzu chipul, cu ochelarii de soare, privind către casă.

Peste alte cincisprezece minute telefonul sună. Carmen nu răspunse.

Ferris trecu din nou la ora 13.30. Carmen era sigură că acum se va opri. Maşina păru să se încetinească în faţa aleii de acces, înainte de a continua pe stradă. Ea aşteptă să sune telefonul, dar dinspre bucătărie nu se auzi nici un sunet.

La ora 14, Carmen îmbrăcă din nou blugii, îşi scoase sutienul, îşi puse o bustieră şi o cămaşă albă din bumbac ţesut şi reveni la fereastră ca să privească şi să se gândească, deşi de acum era aproape sigură ce avea să facă, obosită să mai supravegheze strada, obosită să mai stea aici.

Oricât de idiot ar fi fost Ferris, el putea să afle că Wayne plecase undeva pe un remorcher. Sau chiar dacă el ar fi crezut că Wayne era acasă, putea

să sune la uşă ca să verifice, ori putea să intre pur şi simplu… de ce s-ar fi temut de Wayne? Iar dacă ea îl mai vedea venind pe Hiliglade şi suna la poliţia Cape Girardeau ca să anunţe că Ferris trecea prin faţa casei… Ah, da, chiar aşa? Poliţia îl putea găsi şi *în* casă şi ce dacă? Era a lui. Trebuiau să-l surprindă rupându-i hainele…

Carmen intră în bucătărie, se opri lângă masa pentru mic dejun, formă un număr şi aşteptă.

— *Cine-i la telefon?*

— Mamă? Vin acasă.

— Păi cam era şi timpul. Te uiţi la emisiunea lui Phil Donahue?

— Nu, nu mă uit. Carmen trase telefonul cât mai departe de masă, pentru a se uita prin living spre fereastra din faţă, afară, unde soarele strălucea puternic.

— Intervievează perechi care trăiesc împreună şi perechi logodite care spun că n-o să – ştii tu – n-o să aibă relaţii până nu se căsătoresc. Arată o fată în prim-plan şi pe ecran apare cuvântul *virgină,* spunându-ne că asta-i ea, o virgină, de parc-ar fi cine ştie ce pasăre rară. Poţi să-ţi imaginezi? E ca şi cum ar spune: „Atenţie, toată lumea, ia uitaţi-vă la virgina asta!” N-ai văzut?

— Mamă, plec imediat ce mă sună Wayne.

18

Căpitanul lui *Robert R. Nally* îi spuse lui Wayne în timonerie:

— Pune-ţi mâna pe piept, la jumătatea distanţei dintre gât şi buric. Acum priveşte-ţi cotul. Ăsta-i genul de cot la care o să ajungem la Gray's Point şi pe care va trebui să-l iau fără să-mi înfig remorcherul într-un banc de nisip. Dacă fac aşa ceva, convoiul o să se destrame-n toate părţile şi eu n-o să cad prea bine, nu crezi?

În ploaie şi pâclă, ceaţa îi ascundea aproape complet când se apropiară de podul de cale ferată Thebes, iar căpitanul îi spuse lui Wayne că Thebes era locul unde navigatorii fluviali dăduseră în judecată compania căilor ferate deoarece construise obstacolele acestea. Abe Lincoln reprezentase căile ferate, însă navigatorii câştigaseră. Wayne spuse: „Dar trebuie să existe şi poduri, nu?"

— În 1948, zise căpitanul, eram matroz pe *Natchez* când a lovit podul Greenville şi s-a scufundat în apă adâncă de douăzeci şi şapte de metri, iar doisprezece oameni s-au înecat. Poate că Abe Lincoln i-a eliberat pe sclavi, însă nu-i ajuta deloc pe marinari.

În costum şi cu cravată, căpitanul acţiona comenzile placate cu crom, privind drept înainte, cu barjele în tinse pe lungimea a trei terenuri de fotbal, ascunse în pâcle. Avea radar, iar la prova remorcherului erau doi marinari cu walkie-talkie. Totuşi era greu să navighezi pe ceaţă, aşa că un drum de opt ore avea să dureze de fapt vreo zece.

Wayne bău cafea cu căpitanul în timonerie, cu inginerul-şef jos în hărmălaia motoarelor diesel, cu secundul şi cei doi marinari care nu erau de cart la masa cea lungă din salon. La amiază, cafea şi cina de aseară, cu plăcintă la desert, iar bucătăreasa îl întrebă pe Wayne dacă dorea să-i păstreze meniul

acela pe toată croaziera. Masa îi reaminti la început de trailerul companiei de construcţii la ora amiezii, atât doar că aici se vorbea despre echipe ca „Sturzii” şi „Căţeii”, în loc de „Tigri” şi „Gaiţe”, iar marinarii erau puşti zgomotoşi care râdeau la orice replică idioată.

Secundul, cu vechime de douăzeci de ani pe fluviu, stătea gârbovit peste cafeaua pe care şi-o ţinea cu ambele palme pe masă. Când se ridică, era tot gârbovit, unul dintre bărbaţii aceia slăbănogi cu umeri înalţi şi osoşi şi păr negru pieptănat peste cap pe care Wayne îi vedea prin barurile ieftine din centru, când cobora de pe fiare. Secundul spunea că munca i se potrivea, îi plăcea să lucreze treizeci de zile şi apoi să aibă treizeci de zile libere. Cobora de pe navă la Cairo, ca să-şi viziteze prietena din Marysville, care era internată la Casa de corecţie pentru femei Ohio. Wayne îl întrebă dacă dorea să devină pilot. Secundul spuse că ştia pe dinafară ruta şi regulile de navigaţie, da’ rahaţii de funcţionari guvernamentali nu-i dădeau voie să aibă autorizaţie, pentru că n-avea decât un ochi, uite, ăsta era de sticlă. Un matroz spuse că secundul avea tot atâtea şanse de a ajunge în timonerie pe cât avea să-i crească păr pe limbă. Celuilalt marinar i se păru extrem de amuzant şi secundul se ridică şi ieşi din salon. Marinarii îi ziseră lui Wayne că secundul fusese concediat şi că era debarcat fiindcă fusese prins bând pe navă. Aşa ceva nu era permis, decât în cazul în care cădeai peste bord, iar după ce te pescuiau îţi puteau da o tărie.

Vorbiră despre companiile de barje pentru care lucraseră, despre căpitani şi piloţi care erau pulărăi, despre tipi care căzuseră peste bord, unii apărând la pupa, dar alţii nu, fiindcă fuseseră purtaţi în aval şi erau găsiţi pe vreun banc de nisip sau zăcând reci pe prund, pietrişul pe care-l vedeai în lungul taluzului. Pe barje era alunecos din cauza vaselinei şi diverselor mizerii sau te puteai

împiedica de-o roată de clichet şi dacă zburai noaptea peste bord, era bine să fi avut o lanternă asupra ta. Părea ca şi cum ei voiau să-l facă să înţeleagă că nu era un loc pentru fricoşi. Wayne le-ar fi putut recita o suită întreagă de căderi din tot felul de locuri, clădiri, poduri, fabrici, dar n-o făcu; sau să le spună ce meserie avea el, ori de unde venise, însă matrozii nu-l întrebară.

Începu să se gândească la faptul că în munca asta pe fluviu trebuia să-ncepi de tânăr. Ca în orice altă meserie.

Fu alert în primele ore ale călătoriei, după care simţi că-l obosea. Chiar şi când erai de cart, n-aveai mare lucru de făcut dacă remorcherul era în marş, iar din cauza atâtor barje înaintau cu cel mult cincisprezece kilometri pe oră. Mergeau spre sud, într-o direcţie, ocoleau un cot şi porneau apoi în direcţia opusă, vreme de peste o oră. Nu era nimic de văzut, doar ceaţă şi ploaie pe majoritatea drumului şi când ieşeai pe punte trebuia să porţi vestă de salvare. Când Wayne încercă s-o ignore în mod premeditat, secundul îl prinse şi-l întrebă dacă avea impresia că beneficia de privilegii speciale. La răstimpuri, în dimineaţa aceea se întrezărea malul sau o insulă. Asta-i Stânca Falsă. Acolo-i Burnham. Dincolo-i Commerce, statul Missouri. Cerul se însenină până ajunseră la Cotul Colţul-câinelui, un nume de ţinut minte şi povestit lui Carmen. După aceea punctele de interes erau Cotul Frunza-verde, podul peste autostrada 1-57, Acul Elizei pe partea lui Illinois, alte poduri şi în cele din urmă Cairo.

— Este un oraş drăguţ? îl întrebă pe secund.

— Cairo? Nu, nu este.

— Mă gândesc să cobor cu tine.

— Fă ce vrei, zise secundul.

Având stabilit punctul final al călătoriei sale, Wayne reveni în timonerie. Putea să zărească realmente o linie acolo unde se întâlneau cele două fluvii, noroiosul Mississippi gonind vijelios şi

frumosul Ohio, parcă staţionând ca să se ferească din calea lui. Ocolind Acul Cairo, căpitanul spuse:

— Acum o să-mi bag botu-n Ohio, o să rămân cu pupa-n Mississippi şi-o să rotesc pur şi simplu nava, ca pe cârligu' de la şopron.

— A fost un drum interesant, zise Wayne, dar dacă nu te superi, eu cobor aici.

— Am avut zile şi mai bune ca asta, când poţi să vezi peisajul. Am avut însă şi zile mai proaste.

— M-au terminat vibraţiile şi zgomotul motoarelor, spuse Wayne şi fu surprins că se gândise la asta; lucrul în construcţii era mult mai zgomotos. Sau eu sunt prea bătrân ca să-nvăţ o meserie nouă.

— Vino cu mine până la New Orleans, îi propuse căpitanul. Oraşu' ăla te face să te simţi tânăr din nou.

Până ce andocară la Serviciile Cheiaj, Wayne se dezbrăcase de salopetă şi-şi îmbrăcase jacheta de constructor. Îşi luă geanta de voiaj şi-l urmă pe secund care-şi căra valiza peste barje ca să ajungă pe mal. Trecură pe lângă digul împotriva inundaţiilor şi printr-o zonă ruinată în care se aciuiau boschetari, stând în scaune abandonate şi pe banchete de automobile în jurul unui foc care devenise un nor de funingine înălţându-se în aerul umed. Wayne comentă că se părea că avea să mai plouă. Secundul nu spuse nimic; poate că nu-i păsa. Merseră pe o stradă lungă până la Barul Căpitanilor – Bere, Vin, Lichioruri & Pizza – care era poate cu o linie mai sus de un local pentru drojdieri. În faţă nu existau automobile şi barul era ticsit de marinari.

Comandară bourbon şi câte o bere mică, cu secundul privind în jur la consumatori şi salutându-i din cap pe unii, iar Wayne uitându-se la ceas. Era 16.50. Avea să bea un rând şi s-o sune pe scumpa lui, să-i dea vestea cea bună, că avea să fie acasă de dimineaţă, dacă nu şi mai devreme.

Dădură peste cap păhărelele de bourbon şi mai comandară un rând.

— Trebuie să văd cum fac cu-ntoarcerea, zise Wayne. Mi s-a spus că se poate aranja. Aici, sau jos la Serviciile Cheiaj.

Secundul stătea gârbovit, sprijinindu-se pe bar. Se uită peste umăr la Wayne.

— Te-ai săturat, este?

Wayne strânse din umeri şi bău din bere.

— Ţi-aş fi putut-o spune.

Wayne îl privi îndreptându-se ca să-şi dea bourbonul peste cap.

— Ce mi-ai fi putut spune?

— Că nu eşti făcut pentru aşa ceva.

Secundul îi arătă barmanului cu degetul spre paharul său, cerând încă un rând. Wayne îşi privi ceasul. Era tot 16.50.

— De unde ştiai asta?

— Ce?

— Că nu sunt făcut pentru aşa ceva.

— Îmi aminteşti de puştii ăia de la colegiu care vin vara pentru o călătorie pe fluviu. Rezistă cam vreo două zile. Da' tot e mai mult decât ai rezistat tu – acolo sus, domnul mare şmecher din timonerie. Secundul dădu bourbonul peste cap şi se gârbovi iarăşi peste bar, înainte de a-i spune lui Wayne, privindu-l peste umăr: M-am întrebat dacă căpitanu' te-a lăsat să i-o sugi.

Geanta de voiaj a lui Wayne era pe bar. El o împinse într-o parte şi se rezemă pe braţe pentru ca să se apropie mai mult de secund.

— Nu ştii cine sunt, nu ştii nimic despre mine. De ce ai zice aşa ceva?

— Păi eşti poponar, nu? Nu asta fac poponarii?

Wayne studie chipul bărbatului chior, cu expresia lui tâmpă şi răutăcioasă, unul dintre beţivanii aceia ostili pe care el nu-i putea înţelege niciodată, de ce îi înrăia băutura, făcându-i să dorească să se ia la bătaie, să distrugă un loc ori să intre cu maşina într-un copac. Băutura avea un

efect opus asupra lui Wayne, îl făcea să se simtă încălzit şi hâtru, capabil să suporte până şi găozarii şi să danseze *My Girl,* aşa cum făcea formaţia The Temptations, imitând toate mişcările lor. Dar acum nu era beat şi nici măcar pe departe de a se simţi bine. Se adresă secundului:

— Care dintre ochi ai zis că-i de sticlă?

Secundul se holbă la el şi şovăi, însă numai pentru o clipă.

— N-ai habar de nimic, este? Nu poţi deosebi un remorcher de un buncăr de cărbuni şi nici un ochi adevărat de unul de sticlă.

— Cel limpede, spuse Wayne, care nu-i injectat. L-ai pierdut într-un bar?

— Un băiat m-a lovit c-o sticlă.

— Nu mă miră, cu gura pe care-o ai. Mă surprinde că nu eşti mort de-acum.

— Ajungem şi-acolo, spuse secundul, nu?

— Nu, zise Wayne, am ajuns acolo. Se îndreptă şi puse mâna pe umărul osos al bărbatului. Şi-o să-ţi spun unde suntem. O să-ţi fii fleanca, da? Dacă n-o faci, o să-ţi trag nişte pumni în ochiu' ăla de sticlă, c-o să-l foloseşti să te uiţi prin gaura curului. Îi înşfăcă haina, îl trase spre el şi-l ţinu acolo cu o mână, privindu-l în ochiul sănătos. Asta-ţi doreşti? Dă din cap în semn că da sau nu, dar ai grijă să nu rosteşti nici un cuvânt.

Sărmanul beţiv idiot chior de-un ochi păru să clatine din cap. Sau fusese o încuviinţare? Nu conta – care era întrebarea? Respiraţia îi era atât de puturoasă, încât Wayne trebui să-i dea drumul. Îl zări pe barman apropiindu-se cu o privire încruntată.

— Eu nu mai vreau nimic, da' lui mai adu-i un rând. Unde vă este telefonul?

Barmanul era un tip voinic, chel, cu o cămaşă de lână cadrilată. Arătă cu degetul mare către spatele sălii.

Înaintând pe lângă bar, Wayne îşi privi ceasul. Nu era încă ora 17. Sperase să telefoneze mai

devreme şi acum era nerăbdător şi neliniştit, scoţând o fisă din buzunar când ajunse la cabina telefonică, după care intră şi trase uşa după el. Avea să telefoneze cu taxă inversă, nici o problemă, Carmen avea să fie acasă. Ridică fisă pentru a-i da drumul în fantă şi îl cuprinse un sentiment oribil, care-l făcu să exclame sonor în spaţiul strâmt şi tăcut al cabinei telefonice:

— BĂGA-MI-AŞ!

Nu ştia blestematul de număr.

Îl avusese în minte aseară, când vorbise cu Carmen, când îi povestise cum nu dorise să-l ajute centralista – „Scrie-l înainte să te culci.” îşi amintea că se gândise la asta. Dar uitase s-o facă.

Îşi cercetă conţinutul portofelului. Avea numărul de la şantierul naval, dar ei nu aveau numărul lui de acasă. Atunci când completase cererea de angajare, nu avusese telefonul instalat. Avea numai telefonul de la Marshals Service SUA. Acolo exista numărul lui… dacă idiotul de Ferris îl scrisese. Era aproape ora 17. Wayne şi-l putea imagina pe imbecil şi pe secretara lui încheind programul de lucru şi plecând de la birou, cu uşa închizându-se şi telefonul începând să sune. Mai dispunea de vreo cinci minute. Mai întâi însă trebuia să facă rost de fise de la bar. Nu şi-l putea imagina pe Ferris acceptând o convorbire cu taxă inversă.

Carmen împachetă toate hainele care puteau să încapă în valiza ei mare din pânză groasă de prelată şi o puse în camionetă pe scaunul de lângă şofer. Cândva trebuia să se întoarcă pentru restul lucrurilor, însă acum nu intenţiona să-şi bată capul cu asta. Planul ei era să plece la ora 17. Dacă Wayne nu suna până atunci, avea să-i scrie un bilet şi să-l prindă de frigider. Ferris putea să intre şi să-l citească dacă voia, era lipsit de importanţă, fiindcă ea avea să fi fost plecată. Cu cheile în mână şi bagajul în camionetă, se simţea mai puţin

nervoasă. Avea destui bani pentru benzină. Ce ar mai fi fost? Îşi scoase din debara pardesiul bleumarin de lână şi un pulover pe care nu le împachetase şi le duse la camionetă. Revenind în casă, auzi telefonul sunând şi se gândi la Ferris.

— Ce faci, scumpo?

— Wayne?

— N-am lipsit nici o zi şi nu mai ştii cine sunt?! Am întârziat din cauza ceţii. Când pilotezi o navă, trebuie să vezi pe unde mergi.

Carmen stătea cu telefonul în mijlocul bucătăriei şi se uita în living.

— Unde eşti?

— În Cairo, dar vin acasă imediat ce mă pot îmbarca pe o navă. Probabil c-o să ajung mâine dimineaţă devreme.

Asta o surprinse şi fu curioasă… deşi continua să fixeze cu privirea fereastra din faţă.

— Ziceai c-o să lipseşti trei zile.

— Păi… o să-ţi povestesc totul când o să mă-ntorc, da' ştii ce anume m-a dat peste cap? Să nu râzi, da' trebuie să porţi o vestă de salvare. În meseria mea eu n-am purtat niciodată centură de siguranţă – şi ştii bine că n-o să lucrez într-un loc unde trebuie să port o vestă *de salvare.* Tipii de pe navă povesteau despre căzutul peste bord – da' rahat! — ei nu ştiu ce-nseamnă să cazi cu-adevărat. A fost bine şi m-am distrat frumuşel. Acum o să mă duc să caut o navă cu care să mă-ntorc.

— Wayne, eu n-o să fiu aici când ajungi. O spuse repede de tot. Mama-i bolnavă şi trebuie să am grijă de ea.

— *Maică-ta?* Maică-ta-i mereu bolnavă. Iisuse, acum ce s-a mai întâmplat?

— Spatele ei… nu se poate mişca.

— Femeia aia ajunge să pocnească din degete, că ai şi sărit. Hristoase, tu nu-ţi dai seama că te manipulează?

— Wayne, mă duc.

Urmă o tăcere.

— Bine, ascultă-mă, o să plec chiar în clipa asta. Poţi s-aştepţi până mâine dimineaţă, nu?

— Vreau să plec de-aici, rosti Carmen privind fereastra din faţă. Te-am aşteptat toată după-amiaza să suni. Am împachetat totul şi sunt gata de plecare.

— Am uitat să scriu numărul. A trebuit să-i telefonez lui Ferris.

— Fir-ar a dracu', nu se poate! Am plecat imediat.

— Aşteaptă puţin, da? A mai venit iarăşi în casă?

— A trecut toată ziua cu maşina prin faţa casei, trăgând cu ochiul. Dacă ştie că sunt singură… ar putea să fi pornit deja-ncoace.

— Secretara lui a spus că era plecat pe teren.

— Wayne, am probleme să-ţi spun nişte chestii pe care tu nu vrei să le-auzi sau în care nu crezi. Tipu' ăsta, nemernicu' ăsta, se dă la mine. Intră în casă şi crede că poate face orice doreşte. Înţelegi asta? Mi-a *spus* c-o să vină când tu nu eşti acasă. Vrei să rămân şi să-l aştept?

— O să-l sun.

— Wayne, am ieşit din casă. Plec chiar în minutul ăsta.

Urmă o tăcere.

— Bine, atunci o să ne vedem acasă. Vreau să zic la casa noastră adevărată. Da, n-am nimic împotrivă, eu sunt gata. Ne vedem mâine. O să fie mai târziu, dar o s-ajung… Ai găsit cheile, da?

— Da, le-am găsit.

— Ştiam eu c-o să le găseşti.

— Wayne, probabil c-o să fiu la mama.

Din nou, tăcere.

— Bine, dacă eşti acolo, o să ne vedem la maică-ta, zise Wayne. Mi-e tare dor de tine.

Era un local de mâna a doua, totuşi confortabil, un bar pentru muncitori; diferea de altele pe care le

cunoscuse doar prin mirosul pătrunzător de pizza. Clienţii însă puteau avea orice ocupaţie. Wayne privi în jur, dar nu-l mai zări pe secund. Barmanul îi aduse o bere mică şi Wayne întrebă:

— Ştii pe cineva de-aici care să fie de pe-o navă care merge spre nord?

— Ţi se pare c-aş fi agenţie de voiaj? zise barmanul. N-ai decât să-ntrebi.

Dădu să se întoarcă, mişcându-se încet din cauza staturii masive şi Wayne spuse:

— Stai o clipă. Unde-i geanta care era aici?

Barmanul îl privi peste umăr.

— A luat-o amicu' tău.

— Era geanta mea, zise Wayne, nu a lui.

Barmanul se întoarse complet către el.

— Te-a lăsat să plăteşti şi consumaţia. Patru dolari şi optzeci de cenţi.

— M-am dus să dau un telefon şi ţi-am zis să-i mai aduci *un* rând.

— Vrei să faci scandal? îl privi barmanul.

Carmen îşi pregăti repede un sandviş, ca să-l ia pe drum. Puse drobul la loc în frigider şi rămase locului, ţinând uşa deschisă şi privind laptele care avea să se acrească, mâncarea care avea să se strice, să facă un strat de mucegai albicios ca nişte firişoare de blană şi să miroasă oribil şi-şi aminti duhoarea simţită atunci când deschisese frigiderul în prima seară, în beznă, la lumina lumânărilor, cu Ferris spunând că femeia nu prea era gospodină…

Trânti uşa, închizând-o, uimită de sine că-şi făcea griji pentru mâncarea ce se strica, că lăsa dezordine, când ea trebuia să plece imediat de aici. Avea să-l lase pe Wayne să se ocupe de astea, dar trebuia să i-o reamintească, să-i scrie un bilet. Apropiindu-se de masa pentru micul dejun, începu să-l compună în minte. „Scoate frigiderul din priză, aruncă tot ce-i înăuntru, lasă uşa deschisă… Ai grijă cu maşina mea cea frumoasă, eu o să-

ncerc să nu-ţi îndoi camioneta. Ne vedem mâine, târziu. Te pup… Ba nu, te iubesc.”

Telefonul sună.

Carmen tresări şi încremeni, fiindcă ştia că era Ferris. Putea să fie şi Wayne, însă nu era el, era Ferris. Da, el trebuie să fie, îşi spuse. Şi începu să se relaxeze, dorind să fie Ferris, Ferris care să sune de altundeva, care să nu fie deja aici sau care să fi pornit încoace. În timp ce telefonul ţârâia, se gândi la asta, îşi dori să fie Ferris şi se simţi atât de sigură că era el şi în acelaşi timp atât de stăpână pe sine, încât ridică receptorul şi rosti:

— Ferris?

— Hei, de unde-ai ştiut că-s eu?

— Unde eşti?

— Pari altfel, în sfârşit calmă. Vreau să zic că nu mai eşti, ştii tu, ţâfnoasă.

— Eşti la birou?

Tot ce voia să ştie era unde se afla el, cât de aproape.

— Da, tocmai am venit şi-am găsit aici un bilet în care zice că bătrânu’ tău e plecat din oraş. Păcat că n-am ştiut. Uite care-i treaba, nu m-aştepta diseară, trebuie să mă duc la New Madrid şi să preiau nişte chestii confiscate, probabil arme. Da’ pot s-ajung mâine, nici o problemă. Ce zici?

— N-o să fiu aici, zise Carmen tot calmă, pregătindu-se să-i spună că pleca de tot şi să-i mai spună ce putea face cu casa lui, dorind să-l facă albie de porci; dar se opri, conştientă de faptul că poate era exagerat de încrezătoare în sine.

— Ieşi în oraş? zise Ferris. Aş putea veni dimineaţă devreme, să te prind în pijama.

Sau ar fi putut veni chiar acum, dacă ar fi crezut pentru o clipă că ea pleca definitiv. Trebuia să fie atentă. Dacă ar fi spus prea multe, chiar dacă şi-ar fi descărcat sufletul şi s-ar fi simţit mai bine, Plymouth-ul crem ar fi interceptat-o înainte să ajungă la pod.

— Fă cum vrei, rosti Carmen şi închise, mândră de felul în care se abţinuse. Fusese tare de tot. *Fă cum vrei.* Perfect.

Telefonul suna din nou când ea ieşi din casă şi trânti uşa. Abia după ce pornise maşina şi se îndepărtase îşi dădu seama că dacă Ferris avea să vină într-adevăr mâine putea să intre în casă şi să-l găsească acolo pe Wayne.

19

Stăteau în living în seara asta, printre animalele pluşate, cu televizorul oprit, ca să poată discuta şi Donna îi spuse lui Armand:

— O să-ţi zic ceva ce nu ţi-am mai zis până acum.

— Da? Ce anume?

— Unii oameni cred în asta, totuşi sunt şi sceptici care nu cred. Există oameni care nu cred în nimic, chiar dacă-i în faţa ochilor lor. Îţi dau cuvântul.

— Aşa-i. Armand încuviinţă din cap, gândindu-se că nu l-ar fi deranjat dacă ar fi răsturnat-o pe femeie pe sofa.

— Oamenii hotărăsc că ceva este adevărat sau nu şi nu-i mai poţi convinge de contrariu. Ei bine, eu nu sunt dintre oamenii aceia. Ştii de ce?

Armand clătină din cap.

— De ce?

— Pentru că eu zic că trebuie să crezi în ceea ce vezi, sigur că da, dar în acelaşi timp şi-n lucrurile aflate dincolo de ceea ce vezi, atunci când cineva îţi zice că-i adevărat, dacă-nţelegi ce vreau să-ţi spun.

„Iisuse Hristoase", gândi Armand.

Femeia asta te putea anestezia. Dacă n-ar fi stat în capotul roz, arătându-i locul acela întunecat, prin felul în care-şi ridicase un picior pe sofa, el ar fi putut avea greutăţi în a-şi ţine ochii deschişi. Se gândea să-i spună: „De ce nu-mi povesteşti în dormitor, unde putem sta mai confortabil?" Să pătrundă în locul acela întunecat şi ea ar fi uitat totul într-o secundă, fiind o femeie care se declanşa ca o armă când îi atingeai trăgaciul sensibil. El ar fi trecut la fapte chiar acum, atât doar că Richie trebuia să se întoarcă în scurt timp şi să facă remarci dinapoia uşii. „Ce faceţi voi doi acolo? Vreţi să vin şi eu?" Rahaturi de felul ăsta.

Ieşise s-o sune pe femeia care avea un interceptor pe telefon. Dacă ar fi fost acum aici, Richie i-ar fi zis Donnei să tacă. „Hristoase, habar n-ai despre ce vorbeşti!” Şi ea l-ar fi ascultat, ar fi tăcut. Armand dorea s-o întrebe ce credea despre Richie, însă simţea că trebuia mai întâi s-o asculte. Ea continua să vorbească, spunând altceva, pentru ca apoi să rostească:

— De-aia ştiu că Elvis n-a murit.

— Crezi asta? întrebă Armand.

— Nu cred, o ştiu.

— Mi-ai arătat o poză cu mormântul lui.

— Nu ţi-am spus atunci, zise Donna, dar ai observat numele de pe cruce? Elvis Aaron Presley. Aaron, cu doi de „a”.

— Şi?

Donna se lăsă spre el pe genunchiul ei ridicat pe sofa.

— Chestia-i că Elvis îşi scria prenumele ăsta cu un singur „a”.

— Atunci cel din mormânt, spuse Armand, este un tip care-l scria cu doi de „a”?

— Eu cred că-n mormânt nu se găseşte nimeni. Chestia asta anunţă: „Atenţie, Elvis nu-i aici! Nu crezi că noi i-am fi scris numele corect?” Fii atent! Donna îşi foi fundul pe perna sofalei. În emisiunea „Kelly and Company” am văzut un bărbat care-l văzuse realmente pe Elvis după moartea lui. Au mai prezentat şi o fată care înregistrase un cântec cu el şi am *auzit* înregistrarea aia.

— Poate că era cineva care-l imita.

— Da, sunt unii care-ncearcă s-o facă, dar vezi tu, eu cunosc glasul lui Elvis şi era Elvis. N-am nici cea mai mică îndoială.

Armand îşi dori ca ea să se ducă mai în spate, era prea aproape de el ca să poată vedea ceva.

— De ce ar fi vrut el să pretindă că-i mort?

— Asta va trebui să aşteptăm şi să vedem. Cred că nu peste mult timp adevărul ne va fi dezvăluit, fiindcă prea mulţi oameni îl iubesc şi-i duc dorul.

Şi mai cred că se va-ntâmpla în Graceland. Şi acela este motivul principal pentru care vreau să merg acolo.

— De ce nu-i spui lui Richie să te ducă?

— Lui Richie nici măcar nu-i place Elvis. Este gelos pe el. Cred că nici ţie nu-ţi place.

— Cine, Elvis? Ba cum să nu. Îmi place cântecul ăla – „Hound Dog”.

— Pe mine mă-nnebuneşte „Heartbreak Hotel”.

— Şi ăla-i drăguţ.

Donna fredonă refrenul cântecului, mişcându-şi umerii pe sub capot, cu ochii pe jumătate închişi. Se opri, ochii din mijlocul lentilelor se deschiseră şi ea rosti:

— Mierlă, pot să-ţi zic ceva? Nu ştiu dac-ar trebui, totuşi vreau să-ţi spun.

— Da, însă nu-mi mai zice Mierlă.

— Scuză-mă, l-am auzit pe Richie…

— Dacă vrei, poţi să-mi zici Armand.

— Armand, repetă ea cu glas încet. I-un nume chiar drăguţ. După aceea tonul i se învioră şi spuse: Da’ nu-s prea politicoasă. Vrei ceva, o gustare?

— Nu, nu cred.

— Am o conservă de crenvurşti şi pot să-i pun la fiert.

— Poate mai târziu.

— Îmi place să mă uit la un bărbat care mănâncă cu poftă. Richie însă ciuguleşte ca un mierloi. Oh, scuză-mă, spuse ea, n-am vrut să zic asta.

Ceva era în neregulă cu creierul femeii. Poate că de vină era greutatea căpiţei ei de păr.

— Ce voiai să-mi spui? întrebă Armand.

Ochii ei amplificaţi de lentile îl fixau acum, dorind să se încreadă în el sau dorind să-l ţină locului ca să continue să se uite la ea şi s-o creadă.

— Mi-e frică de moarte de Richie, spuse Donna.

— Serios? L-ai lăsat să locuiască aici…

— Aveam de ales?

Îşi răsuci umerii înainte şi înapoi de două ori, de parcă ar fi fost prinsă în capcana capotului şi n-ar fi ştiut ce să facă. Luă unul dintre animalele de pluş, broscoiul Froggy şi-l puse pe genunchiul ei ridicat, astfel ca să-l privească pe Armand.

— I-un loc drăguţ, rosti el. Începe să-mi placă. Apoi zise: N-ar fi prea greu să-l scoţi pe Richie de-aici. Te-ai gândit la asta? Te-ai gândit la ceea ce faci. Ai putea fi arestată şi tu, pentru adăpostire, nu? Decât doar dacă nu anunţi tu mai întâi poliţia.

— Asta n-o să fac niciodată.

— E o chestie la care merită să te gândeşti.

— Dacă nu ştii, ţin să-ţi spun că el o să afle ce-am făcut.

— Bun, dar dac-o să-l închidă, care-i treaba?

— Mai întâi trebuie să-l prindă şi el este şmecher. Chiar dac-o să-l închidă, o să iasă. Nu vreau să zic c-o să evadeze. O să facă câţiva ani şi după aceea o să vină să mă caute. Donna clătină din cap. Nu l-aş trăda niciodată. Nu-s genul ăsta de persoană.

— Este căutat pentru nişte chestii destul de groase, spuse Armand, care cred că i-ar putea aduce condamnarea pe viaţă, dacă nu mai rău. Nu cred c-o să-l mai vezi vreodată.

Donna clătina din cap.

— N-aş face-o. El mi-a zis cândva că dacă măcar m-aş gândi să-l dau pe mâna poliţiei şi-ar da seama imediat.

— Crezi asta? întrebă Armand apoi gândi: „De fapt dacă poate să creadă că Elvis Presley mai trăieşte…”

Bineînţeles că o credea. Îşi lăsă capul pe un umăr, ca şi când ar fi reflectat asupra întrebării, după care încuviinţă cu expresia aceea visătoare pe chip, cea care ar fi trebuit să-l anunţe că ea ştia lucruri despre care el n-avea habar. Credea în ceva – cum zisese? – dincolo de ceea ce poţi să ştii. Îi putea zări curba interioară a unui sân, atârnând sub capot. Nu mai era tânăr, dar n-arăta rău. În felul în

care stătea ea, nu putea să vadă locul întunecat. Poate că dacă el se trăgea niţel mai înapoi… încercă s-o facă, scoţând un animal de pluş de la spate. Privi în jos. Aha, uite.

— Pari să ai îndoieli, zise ea.

Armand strânse din umeri.

— Nu văd cum ar putea el să ştie la ce te gândeşti.

— Uite-aşa.

— Vrei să zici că ar fi din cauză că ai părea agitată?

— Pe de o parte, da.

— Ascultă-mă, nu trebuie să-ţi fie teamă de el.

Ochii Donnei continuau să-l fixeze dinapoia ochelarilor sclipitori.

— Tu nu te temi, vorbi ea, aşa-i?

El se sprijini în spătarul sofalei ca să se ridice în capul oaselor şi, foarte blând, îi scoase ochelarii ca să-i vadă ochii nedeformaţi de lentile. Donna nu se clinti. Clipi. Acum îl privea din nou sau aşa părea. Părea ca o soră a Donnei dinainte. Întoarse capul uşor într-o parte şi-şi atinse turnuleţul de păr. Armand credea că era un gest care anunţa că n-ar fi deranjat-o să facă dragoste.

— Nu, nu mă tem de el, spuse Armand. Ştii de ce? Încerca să-i arunce o ocheadă sentimentală cu ochii aceia saşii. El nu înţelegea motivul pentru care vederea Donnei fără ochelari îl făcea şi mai conştient de trupul gol de sub capot, însă aşa era.

— Eşti mai voinic decât el, zise ea şi coborî capul doar niţel, surâzând, devenind acum un drăcuşor, o femeie de cincizeci de ani care-l privea împreună cu broscoiul Froggy.

— Ştii cine sunt? întrebă Armand.

— Cine *eşti?* Sigur că da.

— Ştii la ce mă refer. Richie ţi-a spus, nu?

— Mi-a spus că eşti din Toronto.

— Şi altceva?

— Nu ştiu.

— De ce n-o poţi spune?

— Nu ştiu la ce te referi.

— La ceea ce fac eu pentru a-mi câştiga existenţa.

— Nu-i treaba mea.

— Da, dar Richie ţi-a spus. Nu-ţi spune tot ce face?

— Se laudă mult. Îl ştii pe Richie.

— Însă ţi-a povestit despre mine.

— Realmente nu contează, zise Donna. Prezenţa ta îmi face plăcere, cred că eşti o persoană la locul ei şi să ştii că-ţi doresc numai binele. Privi în jur, prin odaie. Nu ştiu… sper că nu te-am deranjat că gătesc prea mult. Nu-i cel mai uşor lucru din lume să încerci să mulţumeşti doi bărbaţi diferiţi.

Armand rosti:

— Crezi că plec?

— Păi, cred că la un moment dat o să pleci.

— El ce ţi-a spus?

— Nimic, zău. Atât doar – înţelegi? – am eu o intuiţie.

— Ţi-a spus ce facem noi?

— Nu, nţ, n-a scos niciodată o vorbă. Donna îşi clătină înainte şi înapoi coafura înaltă, îl luă pe broscoiul Froggy de pe genunchi şi se uită la Armand cu ochii miopi, spunând parcă: „Te rog, crede-mă." Cu glas tare zise: Nu ştiu nimic despre treaba voastră şi nici nu vreau să ştiu. Am dat telefoanele alea… Richie spune fel de fel de lucruri că nu ştii niciodată dacă mănâncă rahat sau nu, aşa că-mi intră pe-o ureche şi-mi ies pe cealaltă. Niciodată, *niciodată,* n-aş repeta ce mi s-a spus, dacă mi s-a spus sau nu. Nu-i treaba mea.

— Eşti agitată?

— Câtuşi de puţin.

— Îmi pari agitată.

— Nu, nu sunt. N-am nici un motiv să fiu.

— Deci crezi că Elvis este viu.

— Sunt aproape sigură de asta.

— Poate că este. Cine poate să ştie, nu?

— Chiar dacă n-ar fi, tot mi-ar plăcea să merg acolo.

— Şi mai ce? Ţi-ar plăcea dacă l-aş omorî pe Richie?

— Dumnezeule, făcu Donna. N-aş vrea eu aşa ceva…

— Ce mi-ai da?

Auziră uşa din spate deschizându-se şi apoi închizându-se, trântită.

Richie intră prin bucătărie şi-i văzu pe sofa cu televizorul stins, Donna fără ochelari, ce era asta? Nu jucau Yams şi nici nu se uitau la pozele cu Elvis. Se opri din mestecatul gumei. Ce se-ntâmpla aici? Duceau o conversaţie serioasă, care putea să fie despre el. Sau indianul se pregătea să i-o pună pe buză. Oricum ar fi fost, lui Richie nu-i plăcea ce vedea. Îşi ascunse însă sentimentele, rostind:

— Să dea dracii, Mierlă, eu muncesc şi tu te distrezi. Ţi-am mai zis asta? Nu-mi place să mă repet. Donna, du-te la baie sau altundeva că eu şi Mierlă vrem să fim singuri.

Ia fii atent! Ea se uita la Mierlă de parcă el ar fi decis sau i-ar fi dat aprobarea, cu ochii ăia mari şi despuiaţi străduindu-se ca dracu’ să se focalizeze.

— Donna, m-auzi?

— Nu-i place să se repete, vorbi Mierlă spre ea şi-i făcu semn din cap să plece.

Ea nu se grăbi însă câtuşi de puţin, ci-şi aranjă mai întâi capotul, după care se ridică şi ieşi, ţinându-şi drept coafura de aur, regina pensionară a deţinuţilor – niciodată n-o făcuse atât de bine şi nici n-avea s-o mai facă vreodată. Richie se apropie de ea şi-i trase o palmă peste fund. Se uită apoi la Mierlă, care se uită la el, dar aşteptă, mestecându-şi guma, până ce auzi o uşă închizându-se.

— Eşti gata?

— Pentru ce?

— Am sunat-o pe babă, ştii? A-nceput să mă sictirească, c-o doare spatele de nu mai poate şi că-i numa' vina mea.

— Pentru ce să fiu gata?

Mierlă încerca să joace tare.

— Am întrebat-o, urmă Richie, dac-a mai vorbit cu fiică-sa şi cu Wayne. Mi-a zis: „Da şi acum nu mai trebuie să-i expediaţi cecul, fiindcă vin acasă".

Asta-i atrase atenţia lui Mierlă.

— Faci mişto de mine. Când?

— Au plecat deja. Mi-a zis că fiică-sa vine s-o-ngrijească deoarece are nişte dureri groaznice şi nu se poate clinti. Richie îl privi pe indian, aşteptând să-i cadă fisa. Ei vin pentru că i-am aplicat femeii un tratament special. Auzi ce-ţi zic? *Eu* am făcut-o, frate, i-am frecat oasele băbătiei. Eu i-am făcut să *se-ntoarcă,* pricepi? Ne-am scutit de un drum.

Mierlă arăta de parcă încă nu-nţelesese totul.

— Ea se duce acasă la maică-sa.

— Exact.

— Şi el?

— Ori vine cu ea, ori rămâne acasă. Sau poate că amândoi se opresc mai întâi pe-acasă, asta chiar că-s gata să pun prinsoare, fiindcă-i în drumul lor. Diseară mergem la ei acasă şi-aşteptăm. Dacă n-apar, ne ducem la maică-sa.

— Poate, zise Mierlă. O să mă gândesc.

Morţii mă-tii de indian.

Era la trei metri depărtare. Un pas, ţop pe piciorul celălalt şi-un şut drept în faţa lui. Cum, ce-ai zis, Mierlă? N-avem la ce ne gândi, frate. Vrei să ştii tot ce-o să se-ntâmple? În pizda mă-sii, n-ai cum să ştii tot ce-o să se-ntâmple. Nici măcar nu *vrei* să ştii totul – să n-ai nici o surpriză-n viaţă?

Nu mai suntem parteneri, frate, asta-i clar. „N-ar fi trebuit să-l fi băgat niciodată pe indian în combinaţia asta." Gândul acela îl făcu să se oprească şi să judece: „Ia stai aşa. Care combinaţie?" Din asta nu era de câştigat nici

măcar un bănuţ, decât dacă-l mai suna vreodată pe agentul ăla imobiliar.

În clipa aceea Mierlă spuse:

— Bun, mergem la ei acasă.

Şi erau iarăşi pe felie amândoi şi Richie rânji larg spre el, dornic să-i povestească mai multe, dar făcu un balonaş de gumă, îl pocni şi mestecă din nou, pentru ca abia după aceea să spună:

— Ştii ce? Am făcut rost şi de provizii. Dac-o să petrecem noaptea acolo, o să ne ia foamea. Am luat nişte pizza de-aia pe care-o bagi la cuptor şi nişte cine congelate, chipsuri, batoane de ciocolată… Cât am stat la coadă la casă, am luat şi-o revistă. Auzi, arată poza unui tip care cântăreşte cinci sute cincizeci de kilograme. Ai mai auzit în viaţa ta de cineva care să fie atât de gras?

— Cinci sute cincizeci de kilograme? Mierlă mijea ochii la el. Trei cai nu atârnă cinci sute cincizeci de kilograme.

— Am revista-n maşină.

— Ce mănâncă omul ăla?

— N-o să-ţi vină să crezi, spuse Richie.

Ţinând o sticlă de whisky canadian într-o pungă de hârtie, Armand băgă capul în dormitorul Donnei.

— Plecăm, rosti el. Vorbim mâine.

Ea era lângă măsuţa de toaletă, tot în capot. Era descheiat şi-l lăsă aşa când se întoarse ca să-l privească, cu o mână în şold, arătându-i tot ce avea. Donna nu spuse nimic. Ce ar fi putut spune?

Aşa că Armand urmă:

— Nu ştiu la ce oră o să mă-ntorc.

Ea era speriată, dar tot nu spuse nimic. Armand se mai uită o dată la ea, trupul cel alb cu locul întunecat văzându-se limpede şi închise uşa. Aşteptă în hol ca Richie să iasă de la baie.

— Eşti gata?

Richie păru surprins să-l vadă acolo.

— Da, zise el, haidem.

Trecură prin bucătărie şi ieşiră pe uşa din spate, mergând la Dodge-ul de pe aleea de acces îngustă. Armand trebui să se strecoare pe lângă nişte tufişuri ca să poată deschide portiera şi să se suie în maşină. Richie era deja la volan şi băga cheia în contact. Porni motorul, apoi rămase locului o clipă.

„A uitat ceva”, gândi Armand.

Richie se uită la el, aruncându-i o privire, doar atât şi deschise portiera.

— Am uitat ceva.

— Ce?

— Vreau să iau ceva de băut.

— Am aici.

— N-ai ce beau eu.

Armand nu mai spuse nimic. Aşteptă în timp ce Richie coborî din maşină şi reveni în casă. Armand opri motorul şi rămase ascultând. O văzu pe Donna aşa cum fusese în dormitor, când privise goliciunea ei de sub capot. Stătu ascultând, gândindu-se că Richie avea să folosească pistolul, dacă intenţiona s-o facă. Stătu ascultând, nedorind să audă zgomotul acela ori ca Richie să iasă şi să-i spună c-o făcuse în alt fel, dacă asta făcea. Stătu ascultând, până ce Richie deschise portiera şi intră, îi întinse sticla de Southern Confort şi porni maşina. Ieşiră cu spatele şi se îndepărtară de casa în care luminile ardeau în living. Armand nu spuse nimic şi nici Richie.

20

La 23.30 în noaptea aceea, Carmen se opri la un local Kountry Kitchen, la sud de Gary, statul Indiana, obosită şi flămândă, la jumătatea drumului spre casă.

Partea cea mai grea a drumului fusese ieşirea din Cape Girardeau, trecerea peste fluviu şi parcurgerea drumurilor de ţară către est, pentru a găsi 1-57. Restul fusese rutină. Cotise spre nord şi mersese drept prin aproape tot statul Illinois. Cotise apoi spre est pe 1-94, ca să taie un colţ din statul Indiana, unde se afla acum. Avea să se oprească undeva să mănânce şi să revină pe autostrada 94, care avea s-o poarte mai departe peste partea de sud a statului Michigan, prin Detroit, ajungând la vreo treizeci de kilometri de casă. Mama sa putea să aştepte.

Carmen era nerăbdătoare să intre iarăşi în casa ei, în hambarul vechi şi vântos, cu bucătăria strâmtă şi holul mai mare decât livingul, care scârţâia şi trosnea şi ale cărei calorifere te asurzeau iarna. Casa avea să fie rece, dar asta nu conta. Ea dorea s-o vadă, să se asigure că mai era acolo după mai bine de optzeci de ani, să privească pe fereastra bucătăriei spre pădure şi spre câmpul de mărăcini şi spre Hanul Găinaţ al lui Wayne.

Avea să-i telefoneze când ajungea acasă, ceea ce avea să fie pe la ora 6.30 dimineaţa, dacă putea să rămână trează şi să şofeze întruna. Să afle la ce oră pleca. Să verifice cum se simţea mama ei şi poate să-l aştepte. Poate că Leonore se simţea mai bine acum, ştiind că fetiţa ei venea acasă. Era posibil ca Wayne să fi plecat deja până telefona ea. Dacă-l mai prindea însă, avea să-i spună să nu fie surprins dacă apare Ferris, iar dacă apare, să fie drăguţ, da? Să-i zică doar la revedere. Şi Wayne avea să zică: „Da, îhî, ce altceva mai vrei să fac? Ce-ai zice să-l şi îmbrăţişez?” Sau să nu-i amintesc deloc despre

Ferris? Era la peste cinci sute de kilometri în urma ei, hăt în sud-estul statului Missouri cu muşchii şi părul lui ondulat, iar Carmen se gândea acum la el ca la un clovn care obişnuia să-i intre în casă, un lăbar iritant, nu o ameninţare serioasă. Ar fi trebuit să-i spună mai multe. Să se înfurie şi să-i zică să se care dracului de-acolo, fir-ar al naibii. Şi se înfurie gândindu-se la asta pe când golea farfuria de şuncă, ouă, cartofi ţărăneşti, pâine de secară prăjită şi cafea, în Kountry Kitchen, separeul nr. 3.

Ar fi trebuit s-arunce cu ceva în el. Cu ceva greu. Ea azvârlea cutii de bere în Wayne, dar o făcea doar de spectacol. Sau l-ar fi putut lovi cu ceva. Să ţină la îndemână o rangă de aliniere pentru viermii care intră nepoftiţi în casă.

Carmen termină de mâncat, luă nota de plată şi se duse să plătească la casă. Un individ cu o şapcă John Deere ajunse odată cu ea. Îşi atinse cozorocul şepcii trase peste ochi şi spuse:

— După tine.

Carmen încuviinţă din ochi, se uită la el, îi văzu ochii şi surâsul pişicher şi gândi: „Fir-ar al dracului, altul."

— Bănuiesc că băieţii roiesc după tine, zise el şi Carmen ieşi de acolo.

Camioneta era aproape, parcată pieziş în luminile de la Kountry Kitchen. Ea descuie portiera, sui înăuntru, se întinse după portieră ca s-o tragă după ea, iar bărbatul cu şapcă John Deere o prinse şi o ţinu deschisă.

— Scuză-mă. Vreau doar să te-ntreb, dacă ai timp…

Ea porni motorul şi-l ambală.

— Stai o secundă, voiam să te invit să bem ceva. Înainte de graniţa cu Michigan este un local, Hoosier Inn, lângă ieşirea treizeci şi nouă. Ai fost vreodată acolo?

Carmen se întoarse fără grabă şi se uită la el; acum o privea plin de speranţe.

— Chiar crezi c-aş vrea să merg într-un local numit Hoosier Inn lângă ieşirea treizeci şi nouă? Ca să beau ceva sau pentru orice alt motiv? Vorbeşti serios?

Băgă în marşarier şi se îndepărtă de Kountry Kitchen, cu portiera deschisă târându-l pe individ împotriva voinţei sale şi urlând acum:

— Hei, ce Dumnezeu faci?!

Se străduia să rămână în picioare. Carmen frână, schimbă vitezele şi porni înainte, lăsându-l pe loc. Portiera se trânti, când ea se îndepărtă.

Izbeşte-i cu camionul, dacă n-ai o rangă de aliniere.

Douăzeci de ani de căsnicie cu Wayne.

Urmă lumina farurilor noaptea pe autostradă, nu la fel de obosită ca înainte, gândindu-se acum la Wayne şi văzându-se pe ei doi împreună. În bucătărie, beau bere şi ea îl descrie pe tipul cu şapca John Deere: „Păi avea vreo treizeci şi cinci de ani şi n-arăta rău deloc.” Ea îi spune ce zisese tipul, cuvânt cu cuvânt, începând cu „După tine”, iar apoi ce spusese ea, foarte calm, după ce el o invitase să bea ceva împreună. „Chiar crezi c-aş vrea să merg într-un local numit Hoosier Inn lângă ieşirea treizeci şi nouă?” Wayne avea de acum să surâdă. „Vorbeşti serios?” Lui avea să-i placă. Era genul de replici pe care le-ar fi spus el. Sau Wayne l-ar fi întrebat pe tip dacă nu era în toate minţile, dar „Vorbeşti serios?” nu fusese deloc rău. Carmen dorea să se grăbească şi să ajungă acasă, să-i telefoneze lui Wayne şi, dacă mai era încă acolo, să-i spună să sară-n şa.

La Serviciile Cheiaj îi spuseră lui Wayne că existau remorchere ce mergeau spre nord, însă nici unul nu oprea în Cape. În birou era un angajat civil care lucra la Corpul Inginerilor. El îi spuse lui Wayne că putea să-l ducă până la Thebes, unde locuia, iar de acolo nu erau nici cincisprezece kilometri până la podul Cape, dar mai întâi trebuia

să se întâlnească cu cineva în Barul Căpitanilor. Wayne crezuse că se referise la o navă, dar inginerul vorbise despre camioneta lui Ford cu care merseră până la localul care mirosea a pizza, iar bărbatul cu care trebuia să se întâlnească era barmanul. Fu nevoit să-l vadă pe inginer turnându-şi întruna Jim Beam în pahar până termină o sticlă de trei sferturi. Deja se făcuse 23.30.

Carmen, aprecia Wayne, avea să fie pe undeva pe lângă Chicago, în vreme ce el naufragiase în curul statului. Barmanul îl supraveghea atent, ca să vadă dacă nu-l ridica pe inginer ca să-l amenințe ori să-l scuture.

Inginerul îi repeta lui Wayne s-o ia-ncet, să mai bea un păhărel, fiindcă tot avea s-ajungă acasă mai repede decât remorcherul. Wayne, care băuse doar pe jumătate ca el, zise:

— Bine, dacă mă laşi pe mine să conduc.

Sigur că da, ce dracu', aveau s-ajungă amândoi la Cape şi să bea un păhărel, iar inginerul, care deacum era făcut varză, avea să şofeze singur pân-acasă. Ceea ce ar fi fost perfect pentru Wayne, atâta timp cât nu mergea cu el în maşină.

Ajunseră la Thebes şi Wayne întrebă:

— Şi-acum încotro?

Inginerul zise coteşte aici, coteşte acolo, gata, opreşte. Ajunseseră la locuinţa lui. Wayne spuse:

— Crezusem că mergem la Cape.

Tipul din rahatul de Corp al Inginerilor zise:

— Tu te duci la Cape. Eu mă duc la culcare.

Wayne fu cât pe-aici să-i fure camioneta. Avu nevoie de trei ore şi patruzeci de minute ca să străbată drumul, mort de oboseală, de la Thebes până la pod, fără să vadă măcar o blestemată de maşină pe şosea. Luă Oldsmobile-ul de la şantierul naval şi ajunse acasă simţindu-se ca un rahat, iar în dulăpiorul de medicamente nu aveau nici o aspirină. Carmen le luase cu ea. Mulţumesc foarte mult. Pe frigider era un bilet şi pe masa pentru micul dejun se aflau palmierele lui noi pe care le

uitase. Wayne îşi reglă ceasul deşteptător şi se duse la culcare.

Se trezi la ora 7, purtând boxeri Jockey şi palmierele din piele galbenă de viţel, mahmur, simţindu-se iritat şi poftind la îngheţată. Aproape cincisprezece minute rămase întins, gândindu-se la un milkshake cu ciocolată. Asta bea când era mahmur, în vreme ce alţii se dregeau cu bere rece sau chestii tari, pe principiul cui pe cui se scoate. Wayne considera că băutul înainte de amiază îţi putea aduce necazuri şi că îngheţata era mai bună decât sauna. Carmen cumpărase ieri nişte îngheţată, era sigur de asta, un container de doi litri din cea cu cremă de zahăr ars. Sări din pat ca să verifice şi într-adevăr acolo era – „Mulţumescu-Ţi, Doamne!" – în congelatorul frigiderului. Dar tare ca piatra. O scoase ca să se mai înmoaie până făcea duş şi se îmbrăca.

Apoi însă, sub duş, cu apa curgând peste el, cu părul clăbuc de şampon, se gândi: „Ce dracu', adu îngheţata aici şi-o să se-nmoaie suficient ca să poată fi băută, aproape ca un milkshake mai gros."

Wayne lăsă duşul să curgă şi trase perdeaua, ca să nu stropească pardoseala. Ieşi din baia aburită, gol şi ud-leoarcă, merse în vârful picioarelor prin hol spre bucătăria care era în dreapta şi se opri, întrezărind ceva în stânga. Prin living şi pe fereastra acestuia. Un Plymouth crem care intra pe aleea de acces şi se opri în spatele Oldsmobile-ului. Ferris Britton ieşi din maşină şi porni către uşa laterală.

Ce putea dori atât de devreme dimineaţa?

Dacă sună la sonerie, îşi spuse Wayne, zbiară la el să plece. Dar soneria nu sună. Auzi o cheie răsucindu-se în broască şi ştiu ce dorea Ferris.

Wayne se furişă prin hol spre dormitor, apropie uşa fără s-o închidă şi rămase ascultând. Auzi uşa laterală închizându-se.

Ferris intrase în casă.

Wayne luă din dulap o pereche curată de Jockey şi-i trase pe el. Era încă ud şi cu părul năclăit de şampon. Se uită la palmierele lui noi, pe care nu le folosise niciodată, care zăceau pe pat.

Ferris era pe hol şi privea în bucătărie. Merse către baie şi pentru o clipă rămase în prag. Păşi înăuntru.

Wayne îl urmă după numai câteva secunde, în aburii şi zgomotul duşului care continua să curgă înapoia perdelei de plastic înflorate. Rămase privind spinarea lui Ferris; era atât de aproape, încât putea să întindă mâna şi să-i atingă patul mare al revolverului de la brâu, cămaşa întinsă peste umerii solizi, mânecile scurte rulate în sus, muşchii braţelor încordându-se când ridică mâinile spre şolduri. Wayne avea să-l bată pe umăr şi să-i spună… ceea ce spui unui tip care crede că-i pe punctul de a-ţi surprinde nevasta la duş. Ezită, privind mâna dreaptă a lui Ferris care se ridică pentru a apuca perdeaua. Poate că nu spui nimic.

— Surpriză! răcni Ferris, smulgând perdeaua duşului într-o parte şi rupând o parte din ea de pe bară… după care rămase privind faianţa udă şi duşul care curgea în cada goală. Rămase locului câteva clipe, parcă gândindu-se: „Ei bine, ea trebuie să fie pe undeva pe-aici.” Wayne se încordă.

Aşteptă ca Ferris să se întoarcă, îi văzu faţa, ochii holbaţi şi-l lovi. Îl pocni cu pumnul drept în palmierul din piele galbenă de viţel, îl izbi pe cât de tare lovise vreodată cu un mai de cinci kilograme, îl trosni o singură dată cu toată puterea şi Ferris căzu în duş, se lovi de faianţă şi lunecă, rămânând încovoiat acolo, cu picioarele ridicate peste marginea căzii. Ochii i se deschiseră, privind ameţit prin jetul de apă.

Wayne se aplecă, cu palmele pe genunchii goi, ca să se uite la el.

— Ah, rosti el, tu eşti? Fir-ar a naibii, crezusem c-a intrat un hoţ în casă.

Telefonul sună în bucătărie.

Sună de cinci ori înainte ca Wayne să ajungă la el, să-şi scoată palmierele şi să răspundă.

Glasul lui Carmen spuse:

— Wayne? Am ajuns acasă.

21

— Tocmai am intrat pe uşă.

— Cum a fost? Ai avut probleme?

— N-a fost rău. Tu când ai ajuns?

— La 4 dimineaţa. M-am sculat la 7 şi am făcut duş. Acum mănânc nişte îngheţată cu cremă de zahăr ars.

— Suntem niţel mahmuri?

— Şi ai luat şi aspirina cu tine. Asta a fost o cruzime, o ştii?

— Ar fi mai bine să pleci cât mai repede. În caz că Ferris se-opreşte pe-acolo.

— A făcut-o deja. Acum e chiar aici.

— Vrei să zici că-i chiar *acolo,* în bucătărie?

— Nu, în baie. Cred că are falca ruptă, spuse Wayne şi-i povesti totul.

Carmen ascultă. După aceea rosti:

— Ar fi mai bine să pleci de acolo în clipa asta.

— Imediat ce curăţ frigiderul.

Pe când el vorbea şi-i spunea că nu vedea nici o problemă, că avea să-l întrebe pe Ferris dacă dorea să sune la salvare sau la poliţie, Carmen deveni conştientă de un bâzâit familiar, unul cu care era obişnuită şi se întoarse de la chiuvetă ca să privească spre frigider. Uşa îi era închisă şi el funcţiona. Wayne îi spunea că intenţiona să calce acceleraţia până acasă şi să-ncerce să ajungă în zece ore şi jumătate, să stabilească un nou record de viteză Cape-Algonac.

— Noi am oprit frigiderul, întrebă Carmen, nu-i aşa? Mă refer la cel de-aici.

— Am scos totul din priză, mai puţin telefonul.

— Ei bine, cineva l-a pornit. Se opri şi ascultă. Wayne, cred că merge centrala.

— Uită-te la termostat.

— Pot s-o simt. Este cald aici.

— Poate că Nelson a deschis casa, încercând s-o vândă. Nu l-aş crede incapabil.

— Poate, zise Carmen privind capătul opus al bucătăriei acolo unde fusese cămara, iar acum era debaraua lui Wayne, locul în care îşi ţinea echipamentele de vânătoare şi pescuit şi teancuri de reviste din aceleaşi domenii. Îl ascultă pe el speculând, probabil că Nelson primise o ofertă şi până să-şi dea ei seama avea să-ncerce să le vândă o casă cu trei camere în Wildwood, la care tu poţi alege culorile pentru decoraţiunile interioare. Puşca de vânătoare trebuia să fie acolo, în debaraua lui Wayne. Trebuia să fie, deoarece ei n-o luaseră. Debaraua era încuiată şi cheia se găsea pe inel, cu restul cheilor lui, în poşeta ei.

— Sună-l pe amicul tău Nelson şi-ntreabă-l.

Avea să scoată puşca şi s-o pună lângă uşă. Tresări brusc, amintindu-şi de cei doi bărbaţi.

— Carmen?

— O să-l sun. Mai întâi vreau s-o sun pe mama.

— O să fii acasă când ajung eu?

— Să văd cum se simte ea.

— Poate obţii permisiunea ei.

— Dac-o pot lăsa, o să vin. Bine? Asta-i tot ce pot face.

— Să nu te enervezi la mami şi dup-aia să te răzbuni *pe mine.*

— Sunt obosită, zise Carmen.

— Sună la poliţia statală, la detectivul ăla, cum naiba-l cheamă. Anunţă-l că eşti acasă.

— O să sun. Grăbeşte-te, da?

— Ne vedem pe la 18, 18.30. Probabil c-o să avem nevoie şi de nişte chestii, nu, ceva bere?

— Ciudat, rosti Carmen privind prin bucătărie. Văzu uşa cuptorului întredeschisă câţiva centimetri.

— Ce anume?

— Nu ştiu… senzaţia asta. Când am intrat, parcă n-aş fi intrat într-o casă care a fost închisă.

— N-a trecut decât o săptămână, dar a părut mai mult, asta-i tot. Sună-l pe Nelson.

— O să-l sun.

— Şi pe poliţaiul ăla.

— Ne vedem, zise Carmen. Şovăi o clipă, apoi spuse: Wayne? O să fiu aici. Apăsă furca şi sfârşi convorbirea, formă numărul mamei, aşteptă şi fu surprinsă să audă:

— Alo?

Tonul era aproape plăcut.

— Mamă? Ai ştiut că eu eram?

— M-am rugat să fii tu. Eram groaznic de speriată.

— Am ajuns acasă. Tu cum te simţi?

— Acum pot să merg. Durerile sunt tot groaznice, însă măcar stau în picioare. Când vii-ncoace?

— După cum vorbeşti, pari mult mai bine.

— Eh, să ştii că nu-i aşa.

— Aş putea trece ceva mai târziu, cel puţin pentru o vreme. Wayne o s-ajungă acasă diseară şi vreau să-i pregătesc cina.

— Nu te-am văzut de-atâta timp…

— Vrei să-ţi cumpăr ceva de la magazin?

— Să mă gândesc. M-am învăţat să mă descurc de una singură, zise mama. Mi-ar trebui un flacon de vopsea de păr Clairol Loving Care. Blond-cenuşiu deschis, numărul şaptezeci şi unu.

— Altceva?

— Ah, da – am primit raportul de la Biroul de Reclamaţii. Au fost mai multe apeluri din zona în care aţi fost voi, prefixul trei-unu-patru, apoi unul din Algonac, de la voi de-acasă şi trei de la telefoane publice. Unul din Marine City şi două din Port Huron – ăia trebuie să fi fost cei care închideau. Asta fac: sună de la un telefon public, ca să nu poată fi urmăriţi, sunt şmecheri.

— N-am ştiut c-aveai necazuri.

— Nu ţi-am spus în ziua când v-aţi instalat telefonul şi ai sunat? Voiam să văd dacă un interceptor o să-i prindă.

— Probabil c-ai făcut-o înainte să fi plecat noi.

— Nu, imediat după aceea. Ştiu sigur fiindcă eram groaznic de îngrijorată că nu aveam nici o veste de la tine.

— Şi unul dintre apeluri, întrebă Carmen, era din casa noastră?

— Pe listă apare numărul tău.

— Dar noi n-am fost aici, mamă.

— Păi cineva a fost, zise mama. Acolo cum este vremea?

La cincizeci de kilometri depărtare! Carmen ar fi dorit să închidă şi să iasă din casă… vremea era bună, vreo zece grade, înnorat, destul de vânt… să dea ocol casei şi să se uite bine la ea… mama spunea că în Port Huron erau unsprezece grade… să se uite la ferestre şi să afle în mod sigur dacă asta era casa ei. Aşa părea, totul era la locul lui, totuşi n-o *simţea* ca pe casa ei, cineva fusese aici şi atinsese obiectele. Nu chiar *totul* era la locul lui, agenda telefonică şi blocnotesul pe care le ţinea într-un sertar se găseau pe masă. Cineva fusese aici şi rămăsese un miros, bucătăria mirosea, cineva gătise, folosise cuptorul pe care ea nu-l lăsa niciodată deschis în felul ăsta, băgase în priză frigiderul care zumzăia, ce altceva? Privea acum în jur… mama o întreba la ce oră venea… Carmen îi spuse că încă nu ştia, trebuia să facă târguieli (gândeşte-te la ceva), trebuia să schimbe un cauciuc şi auzi un sunet de undeva din casă, tare şi clar, sunetul unui metal care lovea alt metal. Îşi spuse că era un zăngănit de calorifer, aerul fierbinte care trosnea într-o ţeavă şi-i spuse mamei că avea să fie acolo pe la amiază, la revedere şi mie mi-a fost dor de tine, mamă, da, bine, ne vedem în scurt timp, pa. Şi închise. Se apropie de plită, se aplecă să deschidă uşa cuptorului şi privi înăuntru. Trei triunghiuri de pizza rece şi câteva firimituri se aflau pe o folie de aluminiu. Le simţi mirosul. Carmen se îndreptă, închise cuptorul, se întoarse spre frigider şi tresări, trăgându-şi răsuflarea.

Richie rosti:
— Ce face mama?

Stătea în pragul sufrageriei, purtând o jachetă de constructor, cea veche a lui Wayne şi ochelari de soare, cu o puşcă de vânătoare pe braţ.

Apoi apăru şi celălalt, care intră în bucătărie şi trecu pe lângă Richie Nix, tot cu o puşcă de vânătoare, dar pe care o ţinea pe lângă corp, cu ţeava în jos. Armand Degas, în acelaşi costum negru pe care-l purtase în ziua aceea în agenţia imobiliară. I se adresă lui Carmen:

— Se pare că vom sta împreună o vreme, da? Până la 18 sau 18.30?

Richie Nix spuse:

— Mierlă? Ia – ţine asta şi-i întinse puşca lui de vânătoare.

Veni spre ea şi Carmen încercă să-l privească în ochi, se strădui din răsputeri, însă plecă fruntea şi întoarse capul într-o parte când mâna lui se ridică şi ea crezu că avea s-o pălmuiască.

— Ai păr frumos, rosti Richie atingându-l şi mângâindu-l. Carmen privea în jos la cizmele lui de cowboy, care aproape că atingeau vârfurile tenişilor ei albi. Are volum şi nu trebuie să foloseşti pe el o grămadă de spray d-ăla lipicios. Se apropie şi palmele îi coborâră pe umerii ei. Mmmmm şi miroase frumos. Văd că eşti adepta igienei personale şi te menţii curată. Îmi place combinaţia asta de pulover şi cămaşă pe care-o porţi. Parc-ai fi o şcolăriţă. Mâinile îi coborâră în cele din urmă şi-i prinseră şoldurile. Ia dă-te aşa, că vreau să iau ceva de-aici.

Carmen ridică ochii. Îi văzu diamantul din lobul urechii şi-l văzu pe Armand Degas privindu-i. Richie deschise uşa cuptorului. Scoase un triunghi de pizza rece şi muşcă din el, apropiindu-se de fereastra de deasupra chiuvetei.

— Cum se face c-ai ajuns să conduci tu camioneta?

— Era acolo, spuse Carmen. Vocea ei sună sec.

— Indiferent ce-ar însemna asta, comentă Richie întorcându-se către ea şi privind-o. Nu contează. Unde-s cheile? Când ea şovăi, Richie se apropie de poşeta lăsată pe masă. Aici?

— Du camioneta în garaj, spuse Armand şi închide uşa. Haide să terminăm cu chestia asta.

Carmen îl văzu pe Richie ridicând privirea şi fixându-l pe Armand înainte de a răspunde:

— Asta voiam *să fac,* Mierlă. De ce crezi că vreau cheile? Le scoase din poşetă şi ocoli masa care separa zona de lucru din bucătărie de uşă.

— Crezusem că vrei să tot vorbeşti, spuse Armand, până ce trece cineva prin faţă şi vede camioneta.

Richie se opri şi muşcă din pizza.

— Auzi, Mierlă? rosti el pe un ton blând. Du-te-n pula mea.

Armand nu păru deranjat. Carmen se uită atent la el. Nu făcu decât să strângă din umeri, să se aplece şi să lase puşca lui Richie pe masă, lângă perete.

Ea se apropie de fereastra de la chiuvetă, nedorind să rămână singură cu Armand care o privea. Trebuia să decidă cum să privească lucrurile, cum să accepte situaţia – gura i se uscase, încercând să respire, spunându-şi să inspire adânc şi să expire lent – cum să se comporte, pasiv sau indiferent, să se gândească la Wayne intrând şi să lase lacrimile să-i ţâşnească, să-i implore, vă rog… Sau să se gândească la un mod… Mai întâi să ia cheile de la Richie, acolo era cheia de la debaraua lui Wayne, cu Remingtonul înăuntru. Se gândea la puşcă fără să ştie dacă era posibil sau dacă va avea curajul, era greu să-şi imagineze, dacă izbutea să pună mâna pe puşcă – o fi fost încărcată? – şi să-i ameninţe cu ea… ce făcea după aceea? Pe fereastră îl văzu pe Richie în camionetă, pornind-o, cu ambele mâini pe volan, cu restul feliei de pizza ieşindu-i din gură. Poate că avea să

lase cheile în contact. Privi camioneta înaintând încet şi cotind spre garaj, apoi dispărând din vedere.

În spatele ei, Armand rosti:

— Vrei să ne pregăteşti ceva pentru micul dejun? Am adus mâncare, este-n lada frigorifică.

Carmen se întoarse şi erau pe atât de aproape pe cât fuseseră în ziua când el încercase să suie treptele verandei, cu chipul ridicat şi şapca de vânătoare ascunzându-i ochii, în ziua în care ea l-ar fi putut împuşca şi regreta din suflet, acum, că n-o făcuse.

— Ce vreţi? întrebă ea.

— Sunt nişte clătite, dacă ai vreo dulceaţă.

— Nu mă refer la *mâncare. Ce* vreţi?

— Îl aşteptăm pe soţul tău.

După cum vorbea, parcă s-ar fi aflat în vizită.

— Şi după ce o să vină…?

Îl privi înălţând din umeri, apoi întorcând capul. Dinspre garaj se auzeau bubuituri, Richie – Richie trebuia să fi fost – ciocănea în ceva metalic. Zgomotele încetară.

— Ştiu de ce sunteţi aici, zise Carmen. De ce n-o poţi spune?

— Păi, dacă ştii… Gesticulă din braţe, le lăsă să cadă şi spuse: Nu mai vorbi atâta, da?

— Dacă nu, ce faci – mă-mpuşti?

— O să mă plictisesc auzindu-te, o să-ţi pun un căluş şi o să te şi leg. Vrei asta? Mie-mi este indiferent.

Richie intră, aducând ranga de aliniere a lui Wayne.

— Ia uite, Mierlă. E ranga aia cu care ne-a luat tipul la omor. Ştiam c-o ţine-n cutia de scule. Exact ce căutam.

Armand nu spuse nimic.

Richie aruncă cheile pe masă când trecu pe lângă ea şi Carmen nu ezită. Se desprinse de chiuvetă, ridică cheile şi se pregăti să le bage în blugi, după care se opri. Richie era în faţa

debaralei lui Wayne. Îl privi vârând capătul teşit al răngii între uşă şi ramă.

— Mă-ntrebam de ce-o ţineţi încuiată, zise Richie. Apăsă cu toată greutatea pe rangă, forţând uşa. Nici măcar n-o observasem până azi-dimineaţă. Icni, apăsă şi mai tare şi încuietoarea cedă, iar uşa se deschise.

Carmen rămase cu privirea la debara. Îl vedea pe Richie înăuntru; aprinsese şi lumina. Aproape de ea, Armand spuse:

— Ne pregăteşti micul dejun?

— Undiţe şi rahaturi pentru vânătoare, anunţă Richie cu glas tare. Crezusem că ţinea vreo armă. Tu nu credeai la fel, Mierlă?

Carmen nu se clinti, ci privi debaraua, cu Richie înăuntru, scotocind. Aproape de ea, Armand rosti:

— Era o puşcă de vânătoare. Ea nu-l privi. Cea pe care-o aveai tu, nu-i aşa? Unde-i?

— În Cape Girardeau, Missouri, răspunse Carmen.

— Acolo aţi fost? Pare franţuzesc, nu? N-am auzit însă niciodată de locul ăsta. Deci soţul tău are puşca, da?

Ea se gândea că săptămâna trecută sau cu o săptămână mai înainte, sau când o fi fost, ea adusese Remingtonul înăuntru şi Wayne se întorsese de la magazinul unde fusese ucisă fata şi luase puşca… Nu era lângă uşă când plecaseră ei şi Wayne n-o luase cu ei, în privinţa asta era sigură. El o pusese undeva… ea crezuse că în debaraua de aici.

— Ţin minte puşca aia de vânătoare, rosti Armand. Ţin minte că te-am întrebat dacă împuşti oameni cu arma aia. Oho, la momentul ăla doreai să mă-mpuşti. M-am uitat la tine şi mi-am dat seama. Nu-i aşa?

Carmen se uita la Richie care era tot în debara. Richie ţinea în mână un obiect pe care-l cerceta cu atenţie.

— Dar n-ai putut s-o faci, continuă Armand încet, aproape de ea. Poate că soţul tău este altfel, nu ştiu. Dar tu nu-mpuşti oameni, aşa-i?

Carmen nu răspunse, ci-l privi pe Richie ieşind din debara cu un flacon de plastic în mână, pe care-l ridică.

— Auzi, Mierlă? Ce-i Momeala pentru Cerbii „înfierbântaţi”?

Armand verifică toată casa din nou, la lumina zilei, în dormitorul de la etaj, scoase firul telefonic din mufa din perete, în cazul în care soţia constructorului se furişa aici. Ea o putea face, dar n-ar fi putut sări niciodată pe o fereastră de acolo fără să se schilodească. Ar fi trebuit să treacă prin geamul propriu-zis şi prin oblonul de furtună, după ce el le zăvorî, folosindu-şi toată forţa degetelor ca să răsucească clemele la locul lor. Obloane de furtună existau şi la parter. Din living nu se putea zări drumul, ci numai din sufragerie. Lui Armand îi plăcea sufrageria, cu masa mare din stejar şi rândul de ferestre înşiruite pe latura casei pe unde avea să apară constructorul. Mai era încă destul timp. Era abia 11.30. Avea să tragă o duşcă, o singură înghiţitură din sticlă.

Începuse să se obişnuiască cu sunetele din casa asta. Fusese linişte toată noaptea, dacă n-ar fi vorbit Richie, însă acum vântul bătea în rafale, zgâlţâind ferestrele, iar avioanele mari pentru marfă de la baza Selfridges Air National Guard treceau pe deasupra la altitudine mică, vuind de parcă ar fi fost gata să intre în clădire. Îl amuţeau pe Richie pentru câteva clipe. Armand se simţea apropiindu-se de sfârşitul lui Richie, iritarea provocată de individ, de jeg, atingea apogeul, iar până la sfârşitul zilei n-avea să-l mai suporte. Richie nu amintise încă de Donna, dar avea s-o facă, Armand era destul de sigur.

Ceva mai devreme mâncaseră în bucătărie clătite pe care le încălziseră în aparatul pentru

sandvişuri calde. Soţia constructorului avea dulceaţă. Ea pregătise cafea şi rămăsese lângă fereastră, în timp ce ei stăteau la masă, cu Richie vorbind; jegul încercase s-o impresioneze şi vorbea cu gura plină. O întrebase dacă mai întâlnise vreodată un spărgător de bănci. Ea spusese că nu. O întrebase dacă-i plăcuse în Missouri. Ea ridicase din umeri. O întrebase dacă ştia că Jesse James se născuse în Missouri. Spusese că voia să se ducă acolo şi să jefuiască una dintre băncile pe care le jefuise Jesse James, asta avea să fie beton. Îi arătase caserolele cu mâncăruri congelate pe care le puseseră în lada frigorifică, nu în frigider, ca să se dezgheţe treptat, să poată fi gătite mai rapid şi-i spusese că el mânca zilnic pui. Ştia de ce? Ea spusese că nu ştia. Pentru că Wade Boggs mâncase pui în fiecare zi din viaţa lui. El zisese: „Mierlă, tu ştii cine-i Wade Boggs?” Armand auzise numele, despre Wade Boggs se vorbea în Silver Dollar din Toronto, unde era înjurat ca la uşa cortului; dar asta era tot ce ştia, numele, aşa că nu răspunsese. Richie o întrebase pe soţia constructorului, spunându-i Carmen, dacă ea ştia cine era şi femeia încuviinţase din cap. Poate că ştia, poate că nu. Richie zisese: „Spune-i lui Mierlă cine-i.” Carmen spusese că joacă în echipa de baseball „Boston Red Sox”. Richie zisese: „Şi dă-n mingea aia de-o ia dracii.” îi spusese lui Carmen că el visase să fie jucător într-o echipă mare de baseball, însă adolescenţa lui săracă de orfan îi belise toate şansele, aşa că devenise spărgător de bănci. Jegul mesteca de acum gumă, făcea baloane şi le pocnea, dându-se mare.

După aceea Richie îi spusese lui Carmen să-şi scoată hainele, fiindcă avea o idee. Ea spusese nu, clătinând din cap spre el, decisă să n-o facă. Richie zisese: „Bine, nu toate hainele. Ai lenjerie de corp, nu? Poţi să păstrezi sutienul, dacă ai aşa ceva şi chiloţii. Ai sutien?” Ea se întorsese când el se

întinsese şi Armand îl urmărise pe Richie trecându-şi palma pe spinarea ei, pipăind-o, după care întreaga faţă i se lărgise într-un zâmbet şi rostise: „N-are, Mierlă.” îi spusese ei: „Bine, rămâi în chiloţi, dacă ai şi o să fii iepuraşul nostru topless, care-o să ne servească băuturile şi cina. Ce părere ai, Mierlă?” Armand nu zisese nimic. Felul în care jegul continua să vorbească îl împingea la limita răbdării; totuşi nu i-ar fi displăcut s-o vadă fără haine pe soţia constructorului. Ea îşi ţinuse braţele strâns lipite de corp, când Richie încercase să-i scoată puloverul, iar când îl izbise cu genunchiul, puternic, sub pântece şi el se îndoise de durere, Armand crezuse că Richie avea să scoată arma. Putea s-o lovească dacă voia, dar în nici un caz s-o-mpuşte. S-ar fi putut să-i telefoneze maică-sa, îngrijorată, întrebându-se unde era. Sau ar fi putut s-o sune constructorul de pe drum şi să se întrebe dacă nu s-a întâmplat ceva deoarece ea nu răspundea şi apoi poate să telefoneze la poliţie. Însă Richie nu-şi scosese revolverul, încercase să-i tragă o palmă, ţinându-se de testicule cu mâna cealaltă, dar ea îi scăpase, ocolise masa şi luase un cuţit. Lui Richie i se păruse amuzant. Deschisese sticla de Momeală pentru Cerbii „înfierbântaţi” şi aruncase urină de ciută pe hainele ei, udând-o zdravăn, iar mirosul era atât de oribil, încât îţi venea să verşi. Richie o silise să intre în baia de la capătul holului, spunându-i să-şi scoată hainele alea şi să se spele. Închisese uşa şi ei doi rămăseseră pe hol lângă scară, aşteptând. Uşa se deschisese. Ea ieşise purtând ceva ce semăna cu un tricou fără mâneci şi chiloţei albi, foarte coborâţi pe şolduri. Iisuse Hristoase! Richie spusese: „Hei, te vreau topless.” Se mai uitase apoi la ea şi spusese că era o costumaţie mişto, îi plăcea. Armand nu zisese nimic, însă fusese de acord cu Richie – nevasta constructorului arăta foarte drăguţ. Ea rămăsese dreaptă, fără să-şi încrucişeze braţele pe piept sau să încerce să se acopere şi se

uitase drept la ei. Deşi nu păruse prea fericită în privinţa asta, nu.

Erau acum în sufragerie, la masa pe care Carmen şi Wayne o cumpăraseră la o licitaţie de fermă.

Richie stătea aşezat în capătul dinspre uşa către bucătărie. Îşi scosese jacheta lui Wayne şi o atârnase pe spătarul scaunului. Revolverul placat cu nichel pe care Carmen şi-l reamintea era pe masă lângă porţia lui de pui cu calorii reduse.

Carmen stătea cu ferestrele în spate, cu degetele mâinilor încrucişate pe marginea mesei, în faţă; aici se simţea mai puţin expusă. Bustiera duhnea şi ea răsufla pe gură ori de câte ori simţea un damf puternic de urină de ciută şi-şi reamintea seara în care Wayne adusese flaconul acasă. Nu mai tremura aşa cum făcuse la început, străbătută de fiori din creştet până-n tălpi. Acum putea să stea aşezată fără să fie rigidă, nu tocmai relaxată, dar cel puţin conştientă de tot ce era în jur. Partea cea mai grea era să încerce să nu se gândească la Wayne venind acasă sau la Wayne în momente tandre sau la Matthew; nu îndrăznea să se gândească la Matthew, mai ales ca băieţel. Dacă o făcea, o copleşea impulsul de a plânge şi se temea că dacă începea, n-o să se mai poată opri.

Ca să se ţină tare şi să nu intre în panică sau să nu-şi piardă cumpătul, se gândea la Wayne în alt mod. La Wayne aici, aproape de ea, astfel că nu era singură. Wayne era în mintea ei, însă de fapt era ca şi real, fiindcă ea îl ştia atât de bine. Îl întreabă dacă este speriat şi el spune: „Pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că-s speriat, ar trebui să nu fii întreg la minte ca să nu fii speriat de găozarii ăştia. Nu lăsa ca pălăvrăgelile lor, balivernele alea nepăsătoare să te păcălească, tipii ăştia sunt nişte maniaci nenorociţi. Rămâi cât mai nebăgată în seamă, nu face multe zgomote, nu-i enerva şi dacă-ţi oferă mai mult de treizeci de

secunde de neatenţie profită de ele şi fugi cât poţi de iute spre uşă. Nu încerca spre fereastră, pentru că n-o să deschizi niciodată afurisitele de obloane.” Ea zice: „Mulţumesc tare mult.” Wayne ridică din umeri. „Ce altceva să-ţi mai zic? Fugi, dacă întrevezi vreo şansă. Dacă pui mâna pe-o armă, foloseşte-o. Nu chestii din alea, ridicaţi mâinile cât telefonez la poliţie, ci foloseşte-o.” îl întrebă unde pusese Remingtonul. El nu-i spuse. Ea strânse din fălci. „Wayne, fir-ar a dracu’…” El tot nu voia să-i spună.

Îmbrăcat în costum şi cravată cu peştişori, Armand stătea vizavi de ea, mâncând chiftele marinate şi tăieţei. Uşa către hol şi scară era imediat în spatele lui. În stânga lui Armand, în capul mesei, Richie se holba la bustiera ei, mestecând mâncarea şi sugându-şi măselele. Se uita la ea aşa cum o făcuse Ferris, dar Ferris era un actor, pe când Richie era real. Ferris nu însemna nimic. Armand o privea, atunci când ridica ochii din farfurie ca să se uite la şirul de ferestre dindărătul ei, care zdrăngăneau în vânt. Carmen avusese dreptate când îi spusese lui Wayne, cu mult, mult timp în urmă, că Richie era mai înfricoşător decât Armand.

De acum băuseră, Richie un pahar de Southern Comfort amestecat cu 7-Up, iar Armand patru whisky-uri cu doar puţină apă şi vorbeau între ei mai mult decât o făcuseră până atunci.

Carmen îi asculta, aşteptând să sune telefonul, cu mama întrebând: „Unde eşti? Este aproape ora 13.” Ei începură sa discute despre puşca de vânătoare, Remingtonul lui Wayne, ca şi cum Carmen n-ar fi stat la masă cu ei. Îi dădea un sentiment ciudat, până ce începu să se concentreze asupra armei care se afla undeva prin casă.

Richie zise:

— Poate să fie la el, dar n-o să intre aici cu ea în mână.

Armand zise:

— Aha, ştii tu asta?

Richie zise:

— De ce-ar intra? El crede că aici e nevestica, pregătindu-i cina. Vine-n fuga mare: „Bună, scumpo, am sosit!”

Armand zise:

— De unde ştii că n-o să aibă arma?

Carmen gândi: „Fiindcă n-o are. Fiindcă este aici.”

Armand zise:

— Ce i-a spus ea la telefon? Că aici e ceva ciudat, iar el i-a zis să-i sune pe poliţai.

Richie zise:

— Ca să le spună c-a sosit acasă, numai de-asta. O privi şi întrebă: Nu-i aşa? Carmen dădu din cap şi el urmă: Cred că te-ai prins că noi am tras cu urechea de sus.

Carmen gândi că acolo trebuia să fie. Totuşi dacă era acolo, de ce n-o văzuseră ei? Dacă Wayne o dusese la etaj, el n-ar fi ascuns-o.

Privi paharele, farfuriile şi caserolele de pe masă – cele suplimentare din mijloc, din care se servea Armand, macaroane şi brânză, lasagna, cartofi dulci cu felii de mere şi sos de zahăr – şi se uită la petele de pe faţa de masă din plastic pe care o pusese ca să protejeze lemnul lăcuit. Îi reamintea de momentul când privise, ieri, în frigiderul din Hiliglade numărul 950, făcându-şi griji de mâncarea ce se putea strica, atunci când ardea de nerăbdare să plece de-acolo. Instinctiv, adoptase rolul gospodinei grijulii. Acum stătea în lenjeria de corp cu doi bărbaţi care aveau să-l împuşte pe soţul ei când intra pe uşă şi apoi s-o împuşte pe ea, sau să-i împuşte pe amândoi în acelaşi timp… Nu se gândise niciodată la moarte şi nici măcar la bătrâneţe sau la ceea ce auzise la televizor sub denumirea de teribila criză a vârstei mijlocii… Probabil că aveau să folosească puştile care erau rezemate de masă, în apropierea lor. Poate că

aveau să-i ducă în subsol. Îşi spuse: „Măcar suntem împreună.” Şi apoi: „Rahat!”

Înfuriată. Aşa cum fusese pe verandă când venise Armand şi ea trăsese de două ori. Înfuriată, deoarece el era atât de sigur pe sine. Trăsese când el fusese aproape şi trăsese din nou, când fusese lângă crescătoria de păsări. După aceea intrase în casă.

Acum gândeşte.

Pusese puşca pe masă.

Wayne venise acasă de la magazinul unde fusese omorâtă vânzătoarea. Probabil că fusese împuşcată cu revolverul placat cu nichel care era pe masă, în dreapta farfuriei lui Richie, cu ţeava butucănoasă spre Armand. Venise poliţia. Ba nu, poliţia ajunsese aici înaintea lui Wayne, pentru că el dăduse declaraţii la magazin timp de o oră, venise acasă şi alţi poliţai reîncepuseră cu întrebările şi nu le plăcuse comportamentul lui. Nu le plăcuse niciodată. Wayne, care le spunea că dacă n-aveau să rezolve lucrurile, avea s-o facă el. Wayne iritat, în felul lui, arătând dispreţ, mânie rece. *Wayne reîncărcând puşca în faţa lor.* Carmen îşi aminti acum, da, iar poliţiştilor nu le plăcuse deloc gestul lui tip Charles Bronson. Iar în seara următoare – sau fusese peste încă o zi? – ferestrele din faţă fuseseră făcute ţăndări pe când ei stăteau în living şi se aruncaseră pe jos, iar litografiile cu raţe zburaseră de pe pereţi, da şi în aceeaşi seară Wayne luase puşca de vânătoare la etaj. Spusese: „Dacă ar vrea, ar putea să intre pur şi simplu în casa asta nenorocită.” Şi: „O să curăţăm mizeria mâine dimineaţă.” Luase puşca de vânătoare cu ei la etaj, zicând: „O să auzim treapta asta scârţâind, dacă vor încerca.” Carmen îşi amintea că nu zisese nimic. El rezemase puşca de noptieră, dar nu-i plăcuse acolo. „Mă mai scol să mă duc la baie…” îngenunchease – îl putea revedea cum o făcuse – *şi pusese puşca sub pat.*

Acolo era.

Cei doi stătuseră probabil lângă pat, sau aşezaţi pe pat, ascultând-o pe ea cum vorbise cu Wayne şi apoi cu mama, la 7.30 azi-dimineaţă. Nu văzuseră puşca, întrucât telefonul era pe noptiera din partea ei şi puşca se găsea sub pat în partea lui Wayne. Carmen se întrebă dacă nu cumva el o adusese la parter mai târziu. Însă nu-şi amintea s-o fi văzut la parter înainte de plecare şi dacă Wayne ar fi adus-o, ei ar fi găsit-o.

Nu, puşca de vânătoare era tot sub pat, încărcată.

Richie zise:

— Ce-are iepuraşu' nostru de-i tăcut?

Armand nu zise nimic.

Richie zise:

— Hei, ce-i cu tine? Eşti speriată sau ce ai?

Carmen ridică ochii de pe masă.

— Bineînţeles că sunt speriată.

Richie se prefăcu surprins.

— N-ai nici un motiv. Când moş Wayne vine acasă, n-o să facem altceva decât să purtăm o discuţie cu el. Nu-i aşa, Mierlă?

Gârbovit peste farfuria lui, Armand o privi cu ochi opaci, indiferent.

— Aşa-i, zise el.

Carmen nu vorbi. Nu avea de spus nimic care să fi însemnat ceva. Richie părea îndeajuns de idiot ca să aibă impresia că ea l-ar putea crede, iar Armand îi transmitea că lui nu-i păsa dacă ea credea sau nu, ori dacă-i păsa ce spunea Richie. Richie putea să facă orice ar fi vrut. Armand avea să privească. Ce trebuia să facă ea, cât mai repede, era să se gândească la un mod prin care să ocolească masa şi să treacă pe lângă ei, să fugă la etaj în dormitor, să încuie uşa şi să se roage la Dumnezeu ca puşca de vânătoare să fie sub pat şi ca ea să aibă timp s-o ia de acolo înainte ca ei să năvălească înăuntru.

Când sună telefonul, Richie zise:

— Asta trebuie să fie mămuţa, nu? Ia să-i spunem că nu mai poţi ajunge azi, că nu te simţi bine.

O luă pe Carmen de braţ în bucătărie, instruind-o pe drum. Dacă era Wayne, să-i spună să se grăbească. Dacă era altcineva, să-i spună că nu putea vorbi deocamdată, pentru că trebuia s-ajungă la mama. Carmen întinse mâna spre receptor şi el spuse „Stai" şi o simţi tresărind, când vârî metalul rece pe sub partea din spate a chiloţilor ei, afundând ţeava revolverului până i se lipi de coccis.

— Să nu fi tâmpită, zise el şi să rămâi fără curuleţ. Vreau să fie întreg, pentru dup-aia. Haide, fără vorbă lungă.

Richie se apropie să asculte şi să-i adulmece părul. O auzi pe mama spunând:

— Ei, da' *unde* eşti?

„Babă afurisită!" Carmen îi spuse că-i părea rău, dar nu putea s-ajungă. Richie o înghionti cu revolverul.

— Nu mă simt bine, zise ea.

Mama o întrebă ce se întâmplase. Carmen spuse că nu ştia, pur şi simplu nu se simţea bine. Mama spuse că de vină trebuie să fi fost ceva ce mâncase pe drum şi de-aia nu călătorea ea, fiindcă mâncarea era oribilă pe-acolo. Mama spuse:

— Da' să ştii că la telefon nu pari c-ai fi prea rău.

Mama voia ca ea să vină oricum, deoarece avea nişte dureri groaznice şi-l sunase pe doctor de trei ori, însă el tot nu-i telefonase, o lăsase s-aştepte ore în şir lângă aparat, în vreme ce el avea treabă să câştige bani. Richie fu de acord cu ea. Toţi doctorii pe care-i cunoscuse în pârnaie se comportau cu superioritate. Fu surprins, când Carmen rosti pe neaşteptate:

— Poţi să-ncetezi o clipă să te gândeşti numai la tine şi să m-asculţi?

Hopa!

— Mi-e rău. Înţelegi asta? Ţie ţi-a fost rău, acum e rândul meu.

Maică-sii nu-i plăcu deloc chestia asta. Zise:

— Ei bine, mulţumesc tare mult – după tot ce-am făcut pentru tine.

Apoi închise.

Ducând-o pe Carmen înapoi la masă, Richie spuse:

— Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti aşa cu mama ta.

Armand avea caserola cu lasagna în faţa lui şi mânca din ea fără să se grăbească; era destul de bună, caldă încă. Richie se dusese la toaletă şi Carmen, în maioul acela, privea revolverul lui Richie de pe masă – Smith & Wesson model 27. Armand i se adresă:

— Ai tras vreodată cu un revolver din ăsta?

O luase prin surprindere. Ea îl privi o clipă înainte de a clătina din cap.

— Bine, zise Armand. Se uitară pentru o clipă ochi în ochi şi lui îi păru rău că vorbise cu ea.

Richie veni de pe hol încheindu-şi fermoarul pantalonilor şi ţinând o revistă sub braţ.

— Iisuse Hristoase, spuse el, tot mai mănânci, Mierlă?

Jegul îşi mesteca guma.

— Frate, ţi-am arătat deja cât o să te faci.

Armand se opri din mâncat, împinse lasagna la o parte din faţa lui şi se rezemă de masă, cu coatele pe muchia mesei, o mână atârnând, cu care-şi pipăi pântecul prin cravată. Se uită la Richie, care acum se aşezase, deschisese revista şi-i arăta lui Carmen fotografia bărbatului de cinci sute cincizeci de kilograme întins în pat, cu căpşorul ridicat de pe corpul imens.

— Mierlă, zise Richie fără să tacă vreodată, ascultă ce mănâncă tipu'! La micul dejun, un kil de şuncă, o duzină de ouă şi chifle. La prânz, patru

Big Mac, patru cheeseburgeri dubli, opt porţii de cartofi prăjiţi, şase plăcinţele şi şase litri de apă minerală. Ţi-am făcut poftă?

„Mai vorbeşte tu mult”, gândi Armand, privindu-l pe Richie care umflă un balon de gumă şi-l pocni.

— La cină, trei fripturi, şase igname, şase-şapte cartofi obişnuiţi şi salată. Mierlă, tu ţi-l poţi imagina pe tipu’ ăsta căcându-se? Iisuse Hristoase! Richie clătină din cap, studiind fotografia din revistă. Când ridică ochii, începuse să surâdă. Ştii cine-ar putea găti pentru ăsta? Donna. Ar fi ca şi cum ar găti pentru un etaj întreg de pârnăiaşi.

Armand îl privi pe Richie întorcându-se către Carmen.

— Donna Mulry e gagica lui Mierlă.

Şi fu surprins când Carmen îl privi şi întrebă:

— De ce-ţi spune Mierlă?

Lui Armand îi plăcu că ea întrebase asta. Îi reamintea cine era el. Sau cine fusese.

— Mi se spune Mierla-neagră, răspunse şi aproape că-i surâse.

— El şi Donna se duc la Memphis, zise Richie pocnindu-şi guma, ca să poată să viziteze Graceland, să se ţină de mâini şi să se uite la toate căcaturile alea cu Elvis. Nu-i aşa, Mierlă?

Uită-te la jeg cum mestecă.

— Aşa cred, zise Armand.

— Donna-i o babă uscată, care-a fost paznic la bulău, îi spuse Richie lui Carmen. Frate, ce-i mai plăceau pârnăiaşii! Îţi pot şi spune din ce motiv, dacă vrei să ştii.

Richie făcu o pauză, avea timp destul şi pregătea un balon de gumă. Unul mare.

Mâna lui Armand ieşi din haină ţinând Browningul automat. Richie nu se uita. Armand trase închizătorul şi băgă un glonţ în încărcător. Acum Richie se uita, cu ochii holbaţi peste balonaşul acela. Armand Mierla-neagră spuse:

— Capeţi unul, Richie, ca toţi ceilalţi.

Întinse Browningul şi-l împuşcă în centrul balonaşului roz. Detunătura fu foarte puternică – capul lui Richie zvâcni spre înapoi, apoi căzu în faţă şi lovi revista de pe masă – întotdeauna mai puternică decât se aştepta Armand.

Carmen îl auzi spunând „Aşa" şi-l auzi expirând, chiar în timp ce-şi simţea capul ţiuindu-i, cu încăperea răsunând de bubuitură. Era încordată din tot trupul, dar nu-şi dădu seama de asta, până ce detunătura nu se transformă în linişte şi ea îl privi pe Armand ridicându-se şi ducându-se către capătul mesei, unde îşi lăsă arma lângă a lui Richie, ridică jacheta lui Wayne de pe spătarul scaunului şi o folosi pentru a acoperi capul şi umerii lui Richie. Carmen se gândi să-l oprească. Nu, este a bărbatului meu. Rămase însă tăcută, încercând să-l simtă pe Wayne alături de ea, aşa cum îl simţise înainte şi se folosise de el pentru a se înfuria şi a se ţine tare. Nu scoase nici un cuvânt, ca şi cum el ar fi fost lângă ea acum. Carmen îi privi jacheta, NOI CONSTRUIM AMERICA, albastru pe argintiu şi dincolo de ea, pe perete, o pată de culoare roşu intens.

— Ştii ce-a făcut? întrebă Armand.

Carmen ridică ochii. El mergea spre bucătărie.

— Mi-a spus Mierlă pentru ultima oară, asta a făcut.

Armand intră în bucătărie şi Carmen aşteptă. Se uită la metalul mai al pistolului şi la revolverul placat cu nichel de pe masă, lângă forma acoperită. Armand veni din bucătărie cu sticla de whisky, spunând:

— Nu sunt o mierlă. Tot ce ştiu despre chestia aia era de la bunică-mea. A trecut atâta vreme de atunci, încât nici măcar nu-mi mai amintesc cea mai mare parte.

Carmen îl privi aşezându-se la locul lui şi turnându-şi whisky în pahar. El ridică paharul către ea şi sorbi.

— O să-ţi mai spun ceva. N-am văzut-o niciodată pe bunica făcând pescăruşii să se găinăţeze pe vreo maşină. Da, se zicea c-o poate face, dar eu n-am văzut-o niciodată. Odată a vrut să mă transforme în bufniţă. I-am zis: „Nu vreau să fiu bufniţă, vreau să fiu o mierlă-neagră.” „Bine”, a spus ea. Am intrat în saună şi am stat acolo multe ore. Am ieşit gol-goluţ, doar cu o pătură pe care o strângeam în jurul meu. Ea a bătut în tobiţa ei şi a cântat o vreme în Ojibway. După aceea s-a oprit, mi-a zis să arunc pătura şi să zbor. Am aruncat-o şi am ridicat braţele. Nu s-a întâmplat nimic. Mi-am pipăit corpul şi i-am spus: „Nu sunt o mierlă-neagră, sunt tot eu.” Ea m-a întrebat: „Când ai făcut baie ultima dată?” I-am spus: „Vrei să zici când m-am spălat? M-am spălat ieri.” Ea a zis: „Ah, păi nu trebuia să faci baie o lună de zile.” Aşa că n-am devenit o mierlă-neagră. Ridică iarăşi paharul şi zise: Asta-i povestea vieţii mele, indiferent dacă o înţelegi sau nu.

Şi bău.

— Cine şi-ar dori să fie o mierlă-neagră? întrebă Carmen.

Lui Armand păru să-i placă asta şi fu cât pe-aici să zâmbească.

— Dacă ai putea să fii orice pasăre doreşti din lume, care ai vrea să fii?

Carmen se gândi la păsări şi văzu litografiile ce acopereau pereţii casei mamei.

— N-aş vrea să fiu o pasăre, spuse ea. Aş vrea să fiu altceva.

Lui păru să-i placă şi asta.

— Perfect, ce ţi-ar plăcea să fii?

Carmen tăcu o clipă, inspiră, şovăi şi expiră pe gură. Apoi zise:

— Poate o ciută.

Îl privi încuviinţând din cap, gândindu-se la asta.

— Deşi… – urmă ea şi-şi îndepărtă de trup partea de sus a maioului, plecă uşor capul şi

adulmecă – ciutele miros oribil.

— Uneori, zise Armand, toţi mirosim.

Ea flutură palma prin faţa nasului.

— Nu atât de rău. Momeala asta pentru cerbi miroase groaznic. Îl întrebă: Pot să mă îmbrac?

— Dacă vrei, sigur. Eu nu sunt Richie, nu sunt la fel ca el.

Carmen îl privi ridicând paharul spre forma din capul mesei şi sorbind.

— Trebuie să mă duc sus, rosti ea.

Tăcere.

— Mda… zise el.

Ea tăcu, aşteptându-se ca el să spună: „Nu ţi-ai adus haine?" sau „O să vin sus cu tine." îl privi turnându-şi whisky în pahar.

— Bine, spuse el, o să te las un minut.

Ea nu se clinti.

— Du-te.

Carmen se sculă, ocoli masa şi trecu pe lângă Armand. Când ajunse în hol, îl auzi spunând:

— Dacă nu vrei să fii pasăre, gândeşte-te ce ai vrea să fii.

Carmen închise uşa dormitorului şi o încuie. Se duse la pat în partea lui Wayne, se lăsă în patru labe şi văzu Remingtonul, chiar acolo; scoase arma şi-i simţi greutatea şi mirosul de ulei. Intră în baie, închise uşa şi culisă încărcătorul. Pe ţeavă trebuia să fie acum un cartuş, dacă arma fusese încărcată. Culisă din nou şi un cartuş magnum de optsprezece milimetri şi jumătate fu ejectat. Arma era încărcată. Ea luă cartuşul de pe podea şi-l băgă în închizător. Acum du-te şi fă-o.

Şi gândi: „Nu pot." îşi spuse: „Nu gândi." Dar în uşa dormitorului, cu mâna pe cheia de modă veche din broască, începu să gândească din nou, îi era imposibil să n-o facă.

Lui Armand îi plăcuse un cântec al lui George Jones, *La sfârşit i-am dat mierloiul,* asta până ce

Richie îl obosise şi-l enervase, astfel încât cântecul acela nu-i mai spunea nimic. Cretinul de Richie semăna cu ceva care ţi se lipeşte de talpă şi nu mai poţi să scapi de el, aşa cum era guma lui de mestecat. Nu era însă o idee rea s-o ducă pe Donna să vadă Graceland. De ce nu? Ea era o femeie proastă, dar asta nu conta, Armand obosise să fie singur în camere de hotel, baruri şi moteluri – s-o ia într-o călătorie, să joace nişte Yams… Pentru o clipă se simţi uşurat, ca o povară ce se ridicase de pe el, uitându-se la jacheta constructorului care-l acoperea pe jeg. În clipa următoare nu se mai simţi la fel de bine.

Carmen l-ar fi putut aştepta să urce. Să treacă înapoia patului, cu puşca aţintită spre uşă. Armand intră… Dar dacă suia la etaj, el avea să fie pregătit, avea să ţină în mâna pistolul cu care ucisese un om, nu era mare lucru, era foarte simplu pentru el, sau una dintre puştile de vânătoare. Sau Armand putea să aştepte şi aşa ea era cu nervii la pământ şi n-ar fi ştiut unde era el. Ori Carmen putea să aştepte să scârţâie treptele… îl auzi pe Wayne spunându-i: „Pentru Dumnezeu, dacă trebuie s-o faci, fă-o.” Wayne o adusese până aici, îi dăduse puşca încărcată. Acum ea trebuia să se audă pe sine spunând-o, cu propriile ei cuvinte, iar după aceea să se oprească din a mai gândi.

Trebuie să-l omori.

În casă nu se auzea nici un sunet.

Trebuie să coborî la parter şi să-l omori.

Carmen răsuci cheia şi descuie uşa.

Acum îi părea rău că începuse să vorbească cu ea. La fel se întâmplase şi cu bătrânul din hotel, apoi îi păruse rău că stătuseră de vorbă; deşi nu simţise regrete pentru fata care comandase micul dejun de la room-service şi abia dacă se atinsese de el, irosind banii bătrânului. El nu vorbise niciodată cu o persoană pe care avea s-o ucidă

înainte să fi vorbit cu bătrânul, iar acum vorbise şi cu femeia asta, Carmen. Se gândea că ar fi fost mai bine să nu mai vorbească deloc cu ea… şi auzi treptele trosnind şi paşii ei coborând spre holul din faţă. Uitându-se la ceas, Armand rosti:

— Ai întârziat zece secunde.

Vorbise din nou cu femeia, spusese cuvintele acelea fără să se gândească, fiindcă era atât de uşor să stea de vorbă cu ea. Sorbi din pahar, aşteptându-se s-o vadă intrând şi rămase cu paharul în mână, ascultând. Când nu auzi nici un sunet, îşi spuse: „Nenică, îmbătrâneşti, ştiai?” Rămase aşteptând. Era imposibil ca ea să se poată apropia pe furiş de el, totuşi încerca să facă ceva. Asta îi puse din nou mintea la treabă. Femeia era stăpână pe ea. Lăsând paharul jos, îşi puse palmele pe masă şi întoarse capul îndeajuns ca să-şi vadă Browningul aproape de revolverul lui Richie, acolo unde-l aşezase când îl acoperise pe jeg cu jacheta. Putea să ajungă la el dacă se apleca şi se întindea – putea să-l ridice cu mâna stângă.

— Deci nu ţi-ar plăcea să fii pasăre, spuse Armand. Ce-ai vrea să fii?

Nici un răspuns.

Ea era acolo, dar nu vorbea.

Carmen lipise patul Remingtonului de umărul ei gol, cu ţeava îndreptată spre faţa lui Armand, spre profilul lui aflat la patru-cinci metri, destul de aproape şi în acelaşi timp suficient de departe ca ea să poată vedea totul de pe masă: forma acoperită, cele două arme, cea sclipitoare a lui Richie şi pistolul mai al lui Armand, capul lui întors încoace, iar în partea opusă, în dreapta lui, puşca de vânătoare rezemată de masă. Carmen văzu lumina dinspre fereastră strălucind pe creştetul părului său negru, deasupra cătării ţevii ei şi mintea îi spuse: „Trebuie să-l ucizi.”

Dar în clipa în care auzi cuvântul acela îl văzu pe Richie ucis, împuşcat în cap, o parte din el

ieşind roşie şi mânjind peretele. Coborî cătarea pe un punct între omoplaţii lui Armand, o formă solidă şi masivă în costum negru. *Fă-o…* Sau l-ar fi putut împuşca prin spătarul din trestie al scaunului cu ramă de lemn negru. Îşi ridică faţa de la mirosul metalic al armei ca să-l privească iute şi să decidă dacă să tragă sus sau jos, însă pentru numele lui Dumnezeu, trage…

În aceeaşi clipă în care el spuse „Unde eşti, domnişoară?" şi se întoarse pe jumătate, aducând scaunul paralel cu latura mesei şi o privi peste umăr.

Stătea acolo în chiloţeii ei drăguţi, cu puşca de vânătoare. Ştiuse tot timpul unde era arma şi-l păcălise.

— Ai găsit-o, da? rosti Armand şi miji ochii spre gaura neagră îndreptată către el. Pare să fie aceeaşi pe care ai avut-o şi data trecută. Da, e puşca de vânătoare. O aştepta să înţeleagă că lui nu-i păsa câtuşi de puţin de situaţia respectivă. Vreau să te-ntreb ceva. Este încărcată?

— Este încărcată.

Vocea ei suna calm, dar asta nu-nsemna că nu era speriată.

— Eşti sigură? Nu mă tragi în piept?

Ea repetă:

— Este încărcată.

Poate că-i era teamă să spună altceva, să trădeze cât era de înfricoşată dedesubtul lenjeriei ei drăguţe. Armand se gândi că nu se culcase niciodată cu o femeie atât de subţirică şi în acelaşi timp cu forme aşa frumoase ca ale ei. Îi putea zări vârfurile sânilor sub maiou, dar nu şi locul întunecat prin chiloţii albi. Micuţa soţie a constructorului îl surprinse atunci.

Ea intră în cameră, deplasându-se cu paşi laterali pentru a menţine ţeava armei aţintită asupra lui şi merse până la capul mesei, oprindu-se lângă cele două revolvere. Armand crezu că

intenţiona să facă ceva cu ele, să le dea la o parte din cale, însă ea făcu altceva, puse ţeava puştii sub braţ, ţinând-o cu o mână, iar cu cealaltă mână ridică jacheta constructorului, dezvelindu-l pe jegul mort. Armand fu uluit. Ca să se uite la Richie? Nu, ci ca să împăturească jacheta, lipind-o de ea şi folosindu-se de o mână şi s-o aşeze pe colţul opus al mesei. Era a soţului şi avea grijă de ea în numele lui. Ăsta era genul de femeie pe care s-o ai. Să locuieşti în oraş şi s-o duci în tot felul de locuri, dar nu în Silver Dollar. Armand o putea duce pe Donna Mulry în Silver Dollar sau în Memphis, Tennessee. Se simţea obosit şi i-ar fi prins bine dacă s-ar fi putut întinde niţel. După aceea îşi alungă gândul acela din minte, spunându-şi: „Nenică, ce faci? Ia-i dracu' arma şi foloseşte-o pe-a ta, un glonţ şi termină treaba."

Armand se sculă din scaun. Auzi vântul zăngănind ferestrele, se uită într-acolo, îşi ridică paharul şi-l puse la loc, era gol, apropiindu-se de ea doar cu un pas mic.

— Uită-te la el, domnişoară, zise Armand arătând din cap spre jeg şi dorind ca ea să vadă mizeria pe care glonţul lui o făcuse din capul lui Richie, părul îi era năclăit şi întunecat acum, o parte din puţinii creieri pe care-i avea îi zburaseră.

Ea însă nu se uită.

— Vezi? N-o poţi face, eşti o doamnă prea finuţă. Tu nu-mpuşti oamenii şi nici măcar nu te uiţi la oamenii morţi. Să-ţi zic ceva – puşca aia a ta ar fi făcut o gaură şi mai mare decât asta de-aici.

Întinse un picior pe mocheta lăţoasă, pregătindu-se să facă următorul pas, cel mare.

— Domnişoară, nu vrei să faci o gaură-n mine.

Vorbise către ţeava puştii. Ea ţinea ambii ochi deschişi, totuşi ochii nu-i spuneau nimic, cu puşca aţintită spre pieptul lui. Era sigur că n-o putea convinge să lase arma jos. Poate c-ar fi putut, dacă nu l-ar fi împuşcat pe Richie în faţa ei; dar ea ştia că Armand avea s-o facă din nou, aşa că-şi putea

lua gândul de la asta. Observă că ţeava tremura puţin. Asta pentru că puşca era grea şi nu-i era uşor s-o ţină atâta timp ridicată. În mod sigur, era speriată. Spaima o putea face să apese trăgaciul, chiar dacă n-ar fi dorit. Deşi se părea că doreşte.

Armand îi vorbi:

— N-o să mă împuşti. Ştii de ce? Ridică încet braţul stâng şi-l întinse, îndreptând un deget spre ea. Vezi butonaşul ăla? Ai piedica pusă.

O păcălise.

Văzu cum i se schimbă expresia ochilor. Văzu cum degetul i se ridică de pe trăgaci pentru a pipăi piedica, butonaşul. Armand prinse ţeava, nici o problemă, o înhăţă cu ambele mâini şi o răsuci, smucind-o şi puşca era a lui. Pierdu o clipă pentru a verifica piedica. Nu era pusă. Ea se pierduse de frică şi nu-şi mai amintise. Acum nu mai avea nevoie de asta. Azvârli puşca peste masă, iar arma lunecă şi căzu pe podea, de partea cealaltă, apoi se întoarse la ea şi spuse:

— Băga-mi-aş.

Ea avea Browningul lui.

Atât de iute, Hristoase, îl aţintise către el, ţinându-l cu ambele mâini, cu ochii larg deschişi – nu holbaţi, speriaţi de moarte, ci pur şi simplu deschişi, fixându-l.

Ridică braţele pentru a-i arăta „Uite sunt neînarmat” şi se retrase, spunând:

— Gata, uşurel, domnişoară.

Încercă să se gândească la o poveste pe care să i-o spună… Iar ea îl împuşcă. Trase în el cu propria lui armă şi parcă bubuitura îl izbi în stomac, îl făcu să icnească şi să se îndoaie. Puse mâna pe masă ca să se rezeme, spuse „Stai aşa” şi ea îl împuşcă din nou şi glonţul îl izbi în piept, atât de puternic, încât Armand se împletici înapoi până la scaun şi se aşeză. Ea continua să-l fixeze cu arma. El îi spuse:

— Hristoase, m-ai împuşcat.

Ea nu-i zise nimic. Armand îşi apăsase palmele peste răni şi trebui să-şi desprindă o mână de pe corp, să-şi pună braţul pe masă şi să se reazeme de marginea ei ca să nu cadă. Carmen ţinea revolverul cu ambele mâini, iar ochii îi erau la fel ca înainte, tot fără să-i spună nimic. Armand gândi: „Să nu-i bagi niciodată într-o baie ca pe infirmiera aia şi să spui că ea nu te-a văzut bine. Să nu vorbeşti niciodată cu ei înainte. Să nu-i laşi niciodată să pună mâna pe o armă despre care nu ştiai că era acolo.” Nu-i venea să creadă – o femeie în chiloţi şi maiou, fir-ar mă-sa a dracu’, îl împuşcase şi el avea să moară.

Armand i-o spuse.

— M-ai împuşcat.

De parcă i-ar fi spus: „Uite ce-ai făcut.” Dorea ca ei să-i pară rău pentru el. Mai spuse:

— Ştii că m-ai omorât?

Atunci o văzu coborând arma, apoi ea vorbi. Ce? Spusese ceva despre casa ei. Armand nu putea auzi prea bine şi luneca în scaun şi trebuia să se ţină bine de masă. Întrebă „Ce?” şi ea vorbi din nou, de data asta îndeajuns de tare pentru ca el să audă.

— Ai intrat în casa mea! zise ea.

Era furioasă. Armand gândi: „Şi…?”

Voia să-l lovească, deoarece era mort şi n-o asculta. Ticălosul! Sentimentul acela dură câteva momente. Singurul lucru pe care i-l mai putea spune era „Lua-te-ar dracu’”, pentru ceea ce o împinsese să facă. Îi telefonă detectivului de la poliţia statală Michigan şi ieşi afară să-l aştepte. Ar fi fost recomandabil ca poliţiştii să n-o întrebe dacă avea o problemă de comportament.

După câteva ore, când ei plecaseră, Carmen făcu curăţenie în bucătărie, aruncă toată mâncarea rămasă, dulciurile, guma de mestecat pe care o găsi într-un sertar şi faţa de masă din plastic şi spălă peretele din sufragerie. Nu putea să rămână

în casă. Îşi îmbrăcă pardesiul bleumarin, aprinse lumina de pe verandă şi ieşi să se plimbe pe câmp şi să-şi aştepte bărbatul. Vântul se domolise, transformându-se într-o briză rece. Carmen ridică faţa spre el, închizând ochii.

— M-au oprit, zise Wayne, fir-ar ai dracu'! M-am gândit că ruta cea mai scurtă ar fi fost pe 57 până la 70, s-o iau spre Indianapolis, să trec pe 69 până la 94 şi s-o ţin dup-aia până acasă. Pe ruta asta ai venit şi tu?

Carmen clătină din cap, stând cu el sub lumina de pe verandă, la piciorul scării.

— Eu am mers pe 57 până la 94.

— Ce face maică-ta?

— La fel.

— Te-ai dus s-o vezi?

— Nu încă. Am vorbit cu ea…

— Asta ar fi trebuit să fac şi eu, să fi rămas pe 57, zise Wayne. Chestia-i c-am ratat intrarea spre Indianapolis şi-a trebuit s-o ţin pe 70 până-n Ohio, apoi să trec pe 75, mai spre nord. Să vezi ce s-a-ntâmplat. Fir-ar ai dracu'! Aproape c-ajunsesem la Findiay, când am văzut girofarurile apropiindu-se rapid de mine… L-ai sunat pe poliţaiul ăla?

— L-am sunat, încuviinţă Carmen şi acum ar fi putut continua să vorbească dacă ar fi dorit, dar tăcu.

— Bun şi poliţistul vine la maşina mea, cu pălăria tot pe cap. „Domnule, ştiţi că mergeaţi cu o sută douăzeci şi cinci într-o zonă semnalată cu restricţie la o sută cinci?" I-am zis că motivul pentru care mă grăbeam era că aveam o urgenţă acasă.

Carmen ascultă.

— Tipului nu i-a tresărit nici măcar un muşchi. „Vreţi să mă urmaţi, domnule?" Ce să-i zic – că nu vreau? Îţi pot lua şi permisul şi talonul. Aşa am ajuns să vizitez frumosul Findiay din Ohio şi m-a costat numai cincizeci de dolari.

Carmen îşi privi soţul uitându-se la masa întunecată a pădurilor, pădurile lui, acordându-i timp… poate acordându-şi ei înseşi timp. Care era graba? Erau acasă.

— Nu mai sunt nici două săptămâni până la sezonul căprioarelor, spuse Wayne. De-abia aştept.

Îi simţi braţul cuprinzându-i umerii şi trăgând-o către el şi amândoi priviră acum spre păduri, iar Wayne zise:

— Nu vrei să-ncerci şi tu anul ăsta? O strânse uşor de umeri şi adăugă: Ştii, este ceva ce putem face împreună.

[1] „Eu”, în lb. engleză (n. tr.).

[2] Argou pentru „penis” (n. tr.).

[3] Din anul 1789, U. S. Marshals a asigurat multe servicii diferite, de la întocmirea recensământului populaţiei, până la protejarea preşedintelui. în prezent, Marshals Service răspunde de securitatea tribunalelor, evadaţii federali, custodia şi transportul arestaţilor, protecţia martorilor, confiscarea bunurilor şi executarea forfetară a dispoziţiilor judecătoreşti, escortare şi operaţii speciale (situaţii de urgenţă, ca tulburări civile, acte de terorism, situaţii implicând ostatici etc.), (n. tr.).

[4] Serial radio (1952-1961), ulterior TV (1955-1975), cel mai lung din istoria televiziunii americane (n. tr.).

Table of Contents

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21

Table of Contents

1	2
2	17
3	31
4	47
5	52
6	67
7	83
8	94
9	104
10	127
11	137
12	150
13	156
14	171
15	189
16	203
17	224
18	236
19	248
20	258
21	265